

Антологија

СРПСКЕ КЊИЖЕВНОСТИ

Борисав Станковић

ИЗ СТАРОГ ЈЕВАНЂЕЉА И СТАРИ ДАНИ

„Антологија српске књижевности“ је пројекат дигитализације класичних дела српске књижевности Учитељског факултета Универзитета у Београду и компаније Microsoft®

Није дозвољено комерцијално копирање и дистрибуирање овог издања дела. Носиоци пројекта не преузимају одговорност за могуће грешке.

Ово дигитално издање дозвољава уписивање коментара, додавање или брисање делова текста. Носиоци пројекта не одговарају за преправке и дистрибуцију измењених дела. Оригиналнo издање дела налази се на Веб сајту www.ask.rs.

Борисав Станковић

ИЗ СТАРОГ ЈЕВАНЂЕЉА И СТАРИ ДАНИ

Садржај

ИЗ СТАРОГ ЈЕВАНЂЕЉА	2
ПРВА СУЗА	3
УВЕЛА РУЖА	11
СТАРИ ДАНИ.....	34
ЂУРЂЕВ-ДАН	35
У НОЋИ	40
СТАНОЈА	48
У ВИНОГРАДИМА	54
НУШКА.....	61
НАШ БОЖИЋ	65
СТАРИ ДАНИ	73
ОНИ.....	82
ПОКОЈНИКОВА ЖЕНА.....	98

ИЗ СТАРОГ ЈЕВАНЂЕЉА И СТАРИ ДАНИ

ИЗ СТАРОГ ЈЕВАНЂЕЉА

ПРВА СУЗА

Ч

им дође недеља или други који празничан дан, после ручка, за време

највеће врелине и жеге, скупе се жене и девојке, и испод великих капија у хладу седе и разговарају се. Деца гологлава, боса, само у кошуљи, обарају каменицама зреле дудиње и трешње које виси преко зидова на улици. У двориштима поливеним водом, испод дудова и лозинака*, на асурама лешкарају старији луди. Сунце греје и све пржи. Осећа се омарина и велика жега. Ниоткуда какав шум или усклик. Све је тихо, немо и мирно. Само покатакд заћарлија ветрић са Пљачковице и Крстиловице, доносећи свежине и мириса са зелене и шумне Ћошке. Чаршијом се чује жуборење воде што тече олуком, а на ћепенцима дремају момци и други беспосличари.

И усред ове благоте, тишине и неког полудремежа искрсне он, Димитрија, из ма које капије. Кад њега спазе сви се покрену, насмеју и узвикну. Деца се одмах скупе око њега и дирају га. Жене, девојке и луди, све се то на њ смеши, зивка га и дира. А он код сваког застане, даје му цвећа, којим је увек закићен, једнако смејући се и гледајући мило, тихо и понизно.

Ко њега није познавао? Запитајте ма кога за њега, и сваки ће вам одговорити: „А, то је наш Димитрија!“

А тај њихов Димитрија беше за чудо, к’о нико развијен. Имао је велику, дугуљасту главу са меснатим ћошкастим лицем, дебелим устима и сивим, округлим, без израза очима, јак врат са кратким, напрегнутим жилама. Беше кратких руку, дебелих ногу са врло великим, пуним, стопалама... Кад иде он се клати, нија на једну страну, маше рукама, те изгледа да му је лева нога краћа од десне. Па те његове сиве, готово блесасте очи, доња посувраћена усна, струља и улепљена коса, све је То изгледало гломазно, неспретно, трома и дивље! Требало га је само видети, кад нешто подиже или вуче каква натоварена кола, а на лицу му се не види ни трага од каквог напрегнућа, умора или неугодности.

Иш’о је у исцепаним чакширама, које беху искрпљене белим концима; у масним, прљавим минтанима; опасан с неколико појасева; на ногама свињски опанци из којих стрчаше навек слама место обојака.

Увек накриви шајкачу на десно око тако, да му се оно и не види, закити се цвећем око ушију к’о девојка, и метнув руке под појас иде он, клати се и пева разне песме, али све на један глас. А глас му је био крештав, јак и иш’о кроз нос.

Ни на једном месту није се задржавао. Ишао је од куће до куће по махали. Свакоме по нешто уради, помогне или штогод начини. Једноме исцепа дрва, другоме полије башту, трећем очисти шталу и истимари коња и волове. И то све певајући, клатећи се, полако, једнолико и смешећи се оним својим широким, отвореним и празним осмехом.

И тако је проводио дане. Свакога је слушао и сваки га је хранио, давао му стара одела и штале или кујне у којима је спавао. Кад коме што он затреба, тај само изиђе на улицу и викне:

— Димитријо!

— Сад, сад!... Ево! — Чуо би се Димитријин оштар глас из неке куће, макар на крај махале. И учас би се он указао где иде трчећи, смејући се и гледајући мило И понизно у онога који га зове.

Али никад није могао да се људски обуче и одене. Да кажете: е је био немарљив, није. Уби се он кицошећи и гладећи. Али све му је испадало наопако и чинило га смешним. Тако, ујутру, пошто се умије и прекрсти, почео би да се облачи. Опасао би се, стег'о јаким кајишем појасеве и чакшире, ушио би минтане, и наквасив косу водом он је руком углади и потапка. Али чим пође, крочи, руком мане, све се то раскопча, расклимата и одвеже. Узице му се одвежу и бију га по ногама, из опанака почне да испада слама, чакшире му се смакну, јелеци, минтани све се то разлелуја,... појаси се откаче и вуку за њим те дижу прашину... Само шајкача и коса остаје онако како их намести.

А и други су га накарађивали. Узму па му пола главе обрију, уцрне га чађу или другом којом бојом, прикаче му остраг неку крпу, реп од животиње, или нешто друго. А он им се смеје и гледа их мило кад му кажу како је леп.

Никоме није био на сметњи. Што год му се нареди, он учини. По неки узме, па кад он, уз зид, на улици, лежи и сунча се, овај му само подвикне: — Диж' се!

Он устане и помакне се са тог места па легне на друго. Овај га и са тог места отера. И тако га муче по читав сахат. Или узме па стане да га туче. Он ћути, трпи, и кад га овај пусти, Димитрија се повлачи, чеше и гледајући га мило и понизно — смеје се.

Једино што му беше као нека страст, то је: песма и кићење цвећем. Кад пукне пролеће, замирише зеленило, њега нестане. Дрвари га тад виђају по планинама где се пентра по гудурама и осојима тражећи љубичице и кукурека. Па кад доста накупи, онда се враћа и свакој кући у махали даје по неколико стручака.

Био је син неке просјакиње Назе. Она је умрла одмах чим га је родила. Махала га очува а и сама не знајући како. до шеснајесте године није се знало којима највише долази, али кад узме седамнајесту тад поче чешће попи долазити. Најзад попа, у споразуму са виђенијим људима из комшилука, договори се, те му одреди као неку плату, којом му се куповаше одело. Жене, девојке и момци како би му се што више

смејали, измислише да он иде попи зато што се загледао у попину кћер Тоду. Од тада сваки ко га сретне, заустави га, и, смејући се, пита:

— Је ли Димитријо?

— А? — промуцао би он. Али то *а* не беше чисто, већ нека средина између *а* и *и*.

— Зар истина, да ти волиш Тоду?

Димитрија би га погледао забленуто, па би брзо оборио главу и побег’о.

А и сам попа томе се слатко смејао. Кад је добре воље он га зовне, па, шалећи се, обећава му, да ће, ако буде вредан и тако леп, узети га за зета; попадија пак да ће му тад дати свилену кошуљу и гаће. И по некад сама Тода дође до њега, метне му своју ручицу на раме, и смешећи се, пита га:

— Волиш ли ме?

А он сиромаш муца и крије поглед од ње.

— Кажи, или сад ћу да се наљутим? — вели му она мргодећи се и окрећући се тобож љутито од њега.

Он узме, рашири руке, и гледајући је уплахиено, једва говори:

— Оволи-и-ко! — И све више шири руке да би јој доказао колико је много воли. Шири руке, гледа је нетремице и нија се.

— Е добро — рекла би Тода — кад ме толико волиш, а ти одмах да се ошишаш и обријеш. Немој да те видим прљава и необријана, јер те нећу више волети.

Он оде до бербера, каже му, шта му је Тода наручила, овај га тад узме и накаради. Кад буде готов, Димитрија гологлав, онако накарађен, скачући с једне на другу ногу, враћа се Тоди и показује јој своју накарађено ошишану главу.

И свако јутро, пре изласка сунца устао би, умио се, очистио двориште и остале кутове. Онда би набрао цвећа за Тоду, донео јој воде и сео би на праг од њене собе, чекајући да га она позове, те да је полије, помогне при облачењу и чешљању. Она се није њега стидела. За њу он не беше мушко, човек, већ обичан свакидашњи створ.

А беше лепа Тода! Не беше то бујно, крупно чељаде, као што су већином код нас, већ средње, нежно, мало и вито. Беше округла и светла лица са сниским, мало испупченим челом. Густу плаву косу никад не могаше добро очешљати већ се увек она дизаше испод марамице и у нeredу покриваше јој цео врат и мале, ситне, припијене уши. Уста јој бежу мала и танка, к’о парицом прорезана, очи светле, тихе и чисте...

А још кад се боље загледа она нежност и финоћа беле и провидне јој коже; оне fine, нежне маље испод косе, око врата и при крају образа; и оно колутаство, једва

приметно руменило при дну јој лица — онда се тек осети сва милина, љупкост и драж, што се показиваше при сваком њеном покрету. Човеку, кад је види, нехотице задрхти душа, груд омекша и чисто осети неки тих, благ мирис што га задахне пред њеном појавом. Ма да беше тек у шеснајестој години, ипак се јављаху просиоци. Попа их избираше. Тода справљаху дарове, а попадија гледаше и посматраше куће, фамилије и свекрве оних момака који се јављаху за Тоду. А и сам се Димитрија томе радоваше. Колико пута он дође к њој и пита је:

— Тодо?

— Шта је, Димитријо?

— Оно, знаш... 'оћеш да се удаш?

— Хоћу!

— А кога ћеш? — пита је он озбиљно. Тода га погледа, па кад га види онако блесаста а озбиљна, она прсне у смех. Груды јој се тресу, подбрадак игра, а рупице око усне одскачу.

— Их, Димитријо! — вели она — кога ћу!... Ето, кога ми ти изабереш! Хоћеш ли?

— 'Оћу, 'оћу — а 'оћеш ли и тад да ме волиш?

— Те још како Димитријо! Тада, кад се удам, купићу Ти нове чакшире, минтан, шајкачу и црвене опанке...

— Еј, еј! — Кличе он, и сав радостан истрчи на улицу, па свакоме кога нађе прича: шта ће му Тода купити, кад се уда.

— — — И то би! Запроси је учитељ са села. Човек млад, самац, а господин, па шта ће боље? Попа је даде, а Тоду већ нису ни питали. Такав је обичај. Ове недеље треба да буде венчање, а сама гозба, свадба, ево већ је од среде отпочела и Бог зна кад ће се свршити. Родбина, комшије, познаници, долазе они сваког дана и доносе поклоне, дарове и помажу. Мушки иду под вајате, хладњаке и ту пију и веселе се; а женске у кућу код Тоде н попадије, те им помажу да што пре и лепше наспремају дарове. Попа, човек висок, кошчат, широка лица и уста, обуко нову, за сад начињену мантију, па се само шета, смешка, надгледа и дочекује госте. Преко његова космата лица просуло се смешење те изгледа да сваки живац и влас трепти. Око широких,

развучених уста лепрша се поносан осмех, а проседу, чак до очију, браду сваког часа глади својом коштуњавом, са пожутелим прстима од дувана, руком. Глади је и развлачи, одвајајући влас од влас... Бубањ бије, зурла јечи те се чује чак иза вароши. Насред кујне гори велика ватра, а око ње кркћу лонци и котлови јела; из баште, све утапкане ради игре, чује се прасак лозинке и цврчање печених јагањаца; из подрума допире звекет чаша, оканица и точење пића; по дворишту се витлају и преврћу деца; а око кујне, згурени уз зид, начетали се просјаци и остали гладан свет... Димитрија обуко ново одело, (ма да га је попа грдио па хтео и да бије за то) закитио се цвећем, чак и перуником, па сав црвен, ознојен од силна рада, трчи, смеје се и пева колико га глас држи.

У суботу, увече, целу ноћ се је пило и веселило. И Димитрија, који до тада никад није пио, тад се опи, јер је вечерао заједно с Тодом и она му је налевала чаше. Па онда као луд, бесан од неке среће и радости трчао је, играо махнито, витлао се и сваког је часа трчкарао час ка Тоди, час међу госте...

Али кад у зору почеше другарице облачити Тоду у невестинско одело и плетући јој дуге, замршене, бујне косе и певајући ону тужну песму:

Да ли те је жалба за твоју мајку,

За твоју мајку, за твога татка?

И кад он, Димитрија, чу Тодино силно јецање, плач свију жена па чак кијање попино, њему се нешто смрче, уста га засвrbеше и погнув главу, одбацујући од себе рукама нешто, побеже чак иза куће, само да не слуша оно:

— „Да ли те је жалба...“ Које се тако тужно, и отегнуто разлегаше у ово свануће.

Ујутру, у недељу, било је венчање. Кад дође младожења са сватовима, Тоду изведоше онако лепу, милу и уздрхтану. Она иђаше полако, смерно и тужно. Одмах иза ње беше Димитрија и исправљаше јој боре на венчаној, белој хаљини. Узалуд га жене и девојке гураху и грђаху да не иде за њом, он се никако не одвајаше. Тек кад се Тода окрену и боно смешећи се ману му руком, он се тад одвоји од ње гледајући је зачуђено и пренеражено. После венчања опет је било весеља. Јело се, пило, просипало до миле воље. Али тек у ноћ настаде права свадба. Димитрија се опет опи. Па још кад га Тода дарова новом кошуљом, а младожења стопарцем, он, увив кошуљу око себе, и показујући сваком оно стопара, није знао шта да ради од силне радости и толике среће.

И све би добро било, да га попа уторак не позва и нареди му да преже кола.

— Кола, Димитријо! — рече попа кад га овај зачуђено погледа. — Зар не знаш да Тода треба да иде у село? — Хајд, спреми!

А Димитрија се згрнуо па ништа не разуме. Одједном се окрену и брзо отрча Тоди. Тода беше усред другарица и рођака. Све се праштаху и плакаху заједно с њом.

Попадија је загрлила па је љуби у њене свеже обрашчиће, у врела, влажна усташца. Димитрија уђе и стаде пред Тодом.

— Шта ћеш, Димитријо? — упита га она кроз плач.

Он диже главу, па кад је виде онако уплакану и врелу, поглед му се смрачи и засврбе га нешто око слепих очију. Отпоче се чешати.

Остале жене узеше га грдити.

— Говори, што си зинуо коме?

Он једнако ћути.

Тода му приступи ближе и упита га благо.

— Кажи, Димитријо, кажи ти твојој Тоди!

— 'Ће идеш? — рече он с Муком и погледа упитно по осталима.

— 'Оћу, али не бој ми се ти! Ево мама, тата, сви они чуваће те и пазити као ја... Не бој се ти...

— Ићи ће, Димитријо, ићи ће наша Тода, али и ти ми се не бој — рече му благо Тодина мати.

— 'Ће иде? — промуца он. Па готово бежећи, натрашке изиђе из собе и завуче се под амбар у башту.

Завуче се и поклопи ничке к'о нека клада. Пред очима, у глави, снази, као да беше нешто тамно, тешко и гломазно. Ни мишић му се не помаче, до само што осећаше како га по телу, ногама, леђима, око главе и по коси нешто сврби, голица и струже. Он се поче чешати. Али то чешање беше грчевито, са стиснутим прстима. Докопа се за чело и косу и поче се грепсти тако јако, да крв потече. И он се све више и више драо, осећајући као неку насладу у топлени крви која га поче обливати по лицу. Одједном чу како кола стадоше пред капијом, па онда како сви изиђоше, па попин дрхтав благослов, јецање Тодино, плакање и угушено ридање осталих... и... и... — кола одзврјаше! Димитрија се стресе, стисну главу и скочи па полете за колима на улицу.

— Димитријо! — викнуше сви пренеражено кад га видеше онако крвава. Али он само ману руком и истрча...

Виде кола на коју страну одоше па се пусти за њима. И настаде трка. Сунце је сијало, околина, баште, виногради, брежуљци и простране, дуваном засађене њиве, све се је то зеленило и мирисало. У чистом, сувом ваздуху осећаше се она свежина и драж што влада у летње дане пре жеге.

Кола су ишла полако, Димитрија је за њима трчао да их стигне. Али, да ли страх, узневереност, забезекнутост или нешто друго? тек он осети умор. Зној га поче пробијати и његово црвено, меснато лице поднаду се. Усплахирен, растресен, отворених уста и избечених очију, он је трчао, клатио се и батргао. Сунце му грејаше баш у лице, а капа му пала, те се струља, мрка коса осветљена лелуја ше. Појаси му се распасали; опанак спао па га удара по нози и саплиће; чакшире му се смакле, минтани разлелујали те се виђаху црвене, космате, никад не опране, груди. Кола су ишла. Он им се поче приближавати. Ено већ виђаше Тоду како разапела сунцобран, наслонила се на мужа, а овај је обухватио и пригрлио руком... Сунце је сијало, чист је зрак бљештао и ударао га по очима засењивајући их, а прашина која се дизаше од његових распасаних појасева и одвезаних опанака, свога га обузимаше и лепљаше се по његовом, крвљу и знојем, умрљаном лицу. Почеше и мушице налетати на лице, крв и прашину, он се није бранио, већ је само за колима трчао, гледао, а из грла му се отимао промукао, туп глас налик на кркљање. Одједном кола почеше брзо силазити низ пут, Димитрија се стресе, полете за њима, али му се ноге укочише, и он се поче бесно издизати, батргати и махати рукама и ногама... Хтеде да виче, али га глас издаде. Кола се одмицаху и умало да се изгубе. Димитрија напреже сву своју снагу и крикну:

— Аууу!... — Крик беше ужасан. Тода га чу, осврну се, позна га и заустави кола.

И падајући, ваљајући се, дође до њих. Сав упрљан, раздрљан, крвав, силно дахћући, наслони се на кола, и дрхћући целом снагом, убезекнут наднесе се, зину и упре у Тоду широк, блесаст поглед. Тода, дигнув руке, тргла се, укочила и гледа га уплашено.

— Шта је, црни Димитријо?

— А-а-а... — кркља он и тресе се.

Њој се сажали кад га виде таквог. Наже се к њему, сунце јој обасја косу, лице; суза засја у њеном лепом оку и она га узе за главу и привуче к себи. Једном руком држаше га за подбрадак, а другом поче марамицом брисати му лице, врат и груди из којих је била силна јара... Брисаше она ону крв, прашину и зној а све му се ближе и ближе примицаше.

— Кажи, кажи зашто си такав? — пита га она.

А он само дрхти, уноси се у њу и пружа јој час леви, час десни образ да их она чисти. Једнако дахће и гледа је широким погледом у коме беше срећа и вечита, ропска понизност.

— Кажи, Димитријо? — пита га она болећиво и благо.

— Да те... видим!... — промуца он.

— Да ме видиш?! — поче она тронуто — Црни Димитријо, ето, гледај ме! На! — И поднесе му своје лепо, чисто лице тако близу, да он осети додир њене косе са чела.

Димитрија устрепта и зажмури. Одједном се његово лице преобрази. Мишићи око јагодица, доња усна, подбрадак, све то задрхта и устрепта.

— Тодо! — шану он.

— Их, та доста! — чу се оштар, пун гнушања глас њена мужа који се, намрштен, чисто зазирући од његова гадна изгледа, окрену косо и не гледећи га, баци му динар. — На! Па сад! — марш! — Викну он и ошину коње тако силно да кола полетеше одбацив Димитрију далеко од себе.

— Не, госпо... о...! — Јекну Димитрија падајући.

Кола се учас изгубише, а Димитрија остаде на путу. Сунце га је пекло, мушице налетале на њ а он се није ни мицао. У истом положају, у коме беше и пао, лежао је он тако не дајући никаква знака о себи. Само на његовом црвеном, меснатом лицу, спрам сунца, испод ока, ко зрно грашка, сијала је — прва суза.

(1898)

УВЕЛА РУЖА

(ИЗ ДНЕВНИКА)

— — — **О** пет сам те сневао! Како жалим што сан оде те и ти с њиме!

Како бих волео да то не беше само сан, сан и ништа више. Али хвала и сну. Слађе је сневати него ли збиљу гледати и гушити се од наврелих осећаја, успоменâ и тешка, хладна, самотна живота... Да, слађи је сан, сан детињства и младости; сан старе, поцрнеле и чађу сву испуњене куће са великом баштом ограђене тарабама и пуне цвећа, старих шимширова, испуцаних стабала од крушака и кајсија, С густим, густим џбуновима и грмљем; сан потока што поред куће тече са високим тополама, младим врбама, брестовима и меком, увек влажном травом. Па сан топлих ноћи кад ветар душе и лишће креће, кад месец сија а из обасјане даљине допире звон од клепетуша и тиха, монотона песма пастира у „дудук“; сан тамних вечери, развалина од зидова, турских конака, џамија, опалих стреја са слепим мишевима, вештицама, вампирима и „сајбијама“ ... сан младости и среће! Хајде да сневамо:

Били смо комшије. Твоја мајка само тебе, моја мајка само мене имађаху. Баште наше беху раздвојене потоком, преко кога се прелазило на намештане, овеће, каменове. Твоја мала кућица, скоро зидана, приземна и местимице окречена, скриваше се у дну баште и од ње се виђаше само кров са новим цреповима. Наша кућа беше стара, широка, сува, гломазна и заудараше на чађ. Са улице била је ограђена високим зидом. Капија беше велика, стара, са похрђалим алкама и испод које се могаше човек провући у свако доба. Испред куће беше стари бунар а око њега наслгане велике плоче од којих је отицала устајала, црна барица по којој патке цео дан батргаху. Више бунара била је винова лоза, а наред дворишта стари дуд — „шандуд“. С леве стране беше одмах поток, а иза њега ваша башта ограђена заваљеним и испрекиданим плотом... Је ли, памтим ли добро? Ви бесте са села, скори досељеници. Продали сте у селу ваш посед и дошли у варош. Отац ти и старија сестра умрли, а ти с мајком остала. Нешто од непродатих њива у селу, а нешто и од наднице твоје мајке, ви две живеле сте лепо и тихо. А ти беше увек, од свију комшијских девојчица најбоље и најлепше обучена. Твоја мајка иђаше једнако у сељачком оделу, али тебе кићаше и гиздаше као најбогатију. Каква ли беше тада! У шалварицама, кратком, тесном минтану са широким рукавима, опасана бошчицом, у лаким папучицама и повезане главе, иђаше ти. А ход ти беше брз, лак. Како да те не памтим кад долажаше к нама? Прелазиш преко потока а ручице си дигла увис. Плаве, велике очи оборила си доле и ногом бираш на који ћеш камен стати. Твоја уска недра и још тањи пас превијају се час на леву, час на десну страну. На твоје бледе, дугуљасте образе

избило једва приметно руменило, а бујне ти коврчасте косице пале по челу и око ушију. Прелазиш ти, гледаш где ћеш да ступиш, прво опробаш камен да ли је он доста сталан, па онда занихав се, и уздигнувши главу, лако као срна, скочиш на нашу страну.

— Ах! Ево ме! — велиш стајући преда ме — шта си ме звао, а?

— Мајка те зове! — И ти не гледајући на мене, брзо, превијајући се и избацујући из шалвара твоје мале ножице у белим чарапама, отрчиш матери која те пошље да јој нешто купиш у чаршији.

И ти си увек трчала, радовала си се кад би те моја мајка послала зашта и као да си се тиме и поносила. А имала си и зашта. Јер мучно беше мојој матери приступити. Као да сад и њу гледам где погурена, у свиленој антерији, повезана црном шамијом и то тако да јој се само нос и очи виде, претура по својим сандуцима и долапима. Вади из њих стара, већ плеснива одела, скупочена али пожутела платна и свилене тканине које почеле већ да се осипљу. Увек је чистила златно и сребрно посуђе и сваки час га намештала у гостинској соби како би истакнутије стајало. Цео дан је проводила у гостинској, сниској, поцрнелој соби, која беше лепо намештена. У њој је било нагомилано све богатство које беше преостало: као стари персијски ћилим, по рафовима велики „сахани“, сребрни „зарфови“ за шоље, позлаћени чираци за лојане свеће, по миндерлуцима велики јастуци, „чупавци“... Беше богатих старих икона, сребрно кандило; слике Божјег Суда, Јерусалима, Пећи, Раванице, у златним оквирима и то почађале, плесниве, са оштрим, првобитним цртежима... И све то нагомилано, стиснуто у малој светлости, помешано с мирисом од сувих дуња, грожђа и крушака што вишаху на таваницама, издаваше општар а често и загушљив задах.

Увек је она била у тој соби и дотеривала и чистила намештај. Само ја и она живели смо од моје масе. Отац ми беше умро пошто упропасти гоТово све имање на разне послове који му никад нису полазили за руком, а које је он опет предузимао више ради света, да се не каже: како ништа не „печали“ већ једе готовину. Мати ми скоро за оцем умрла. Зато сам бабу звао увек мајком. Дакле од целе некадашње богате и знане породице само ми бесмо остали. Она је ретко ишла другима, како не би и они нама долазили и видели нашу сиротињу коју је већ цео свет гледао. Али ко би дошао, тај је био угошћен као код најбогатијег јер је она увек набављала најбољу каву и ракију за госте. Била је поносна, повучена. У целом њеном тихом, одмереном понашању истицаше се нека скривена и осетљива достојанственост. Никад њу није могао ко да види, да она ради какве тешке послове. Сем плетива и шивења ништа друго пред осталима није узимала да ради. И сви су се чудили како ми излазимо на крај. Говорили су да она има читаве бисаге пара, које је узела од мог прадеде, свога свекра, кад је овај умирао. Чак су ме неки и запиткивали: да ли виђам код ње старинске велике, златне паре? Од тога ништа нисам видео. Само често, у ноћи, тргнем се из сна, пробуди ме светлост свеће. И ја се тада дижем и гледам, где се она скупила, на леђа бацила стару, чохану гуњу; нагнула се к свећи и нешто ради. Подвила она ноге под шалваре, коленима притисла платно, једном га руком држи затегнуто и палцем притисла шав, а другом шије брзо, силно... Њене суве руке само лете, а око ње разбацано по пет, шест парова готових кошуља. Прозори собе ћилимом застрти, да се споља из собе светлост не види. Ја је гледам, чудим се и питам:

— Нано?!

— А? — тргне се она и баца рад, па кад види да сам то ја, она га опет узима. — Што не спаваш?

— А што ти? — питам је.

— Спавај ти чедо, спавај. Нана је спавала па сам се дигла на „подранку“.

Рукама пипам око себе постељу, а она равна.

— Ниси ти спавала! И ја ћу да се дигнем. — И почнем да устајем из постеље.

— Не, не! Ех, што си бедан! — вели она благо. Па да би ме умирила, оставља рад и леже са мном. Ја се згурим у њен скут, груди јој откријем, завучем руке у њене смежуране, топле пазухе, и, тако згурен, осећајући на челу њен дах и додир топлих јој уста, полако заспим!

А ти? Беше сваког дана код нас. Твоја те мајка увек остављаше идући на рад да седиш код нас, не трчиш и вијеш се по улицама и чаршији! Ти си била жива, брза, хитра, а твоја мати повучена, сува, увек се склањала и била у бризи. Изгледаше да је ништа не интересује, да ништа не види и гледа до само свој рад: окопавање, филизење и прашење дувана по њивама. Ишла је и она брзо са прекрштеним и завученим рукама у недра и то погнуте главе, уза зид, по крајевима као да се чега бојала и склањала с пута свакоме. Моја вас је мати радо имала. Јер једно што нам бесте комшије, друго што од познаника и родбине не имађасте никога, зато вас је она призивала и дружила се с вама више као из неког сажалења и мислећи да вам даје неку милост и тиме своју дужност испуњава... И тако ја, ти, оне, сви ми, неосетно зближисмо се и постадосмо једна кућа. Ако твоја мати што добро умеси, она доноси нама. И, да то не би изгледало као поклон, она тихо и гледајући понизно у матер, моли је:

— Еве, 'аџике, да видиш... Ја га истина... али ти знаш боле. Обиђи да видиш!

Мати узима, једе, и ма да је изврсно јело, она опет ставља примедбе, како би то изгледало да она То једе само из добротe те тиме да твојој матери учини по вољи — милост. А кад ми што год добро скувамо, онда мати пошаље, по мени, вама.

— На, однеси им. Нека окуси Стана, јер ме је дете целог дана слушало.

И тако ми бесмо сви скупа, заједно. Колико пута ти код нас, играјући се, уморна, у нашој топлој соби, наслоњена на колена моје матере, заспиш. У том дође са рада твоја мати. Улази она тихо, понизно, са прекрштеним рукама, носећи под пазухом остатак од свога ручка.

— 'Бро вече! — вели тихо, па кад те види заспалу, са опуштеним рукама и заваљеном главом на материну крилу, она се препадне од толике твоје смелости па прилази и узима те од ње.

— Што је, 'ацике, не пустиш на земљу него је држиш? Мало ти и онако досађује па још и ово...

— Нека, нека — прекида је мати. — Нека спава. Уморила се. Седи, Маријо, одмори се... Седи, дома нема нико да те чека.

И мајка ти, држећи те заспалу на крилу, подаље, уз зид, седа. После отпочну разговори. Моја мати је пита код кога је тога дана радила и на чијој њиви. После јој казује од кога је садашњи газда ту њиву купио. Онда јој набраја некадашње наше њиве, чивлуке, винограде; казује јој колико је то годишње доносило, с којим се имањем граничило, на који је начин То после отишло... И онда, занесе се, па отпочне да прича свој живот, места и градове где су били, кад су ишли на хаџилук с дедом... Онда набраја, казује до ситница о свима садашњим газдама „скоротечницима“: шта су пре они били, код ког служили, из ког су села дошли, како су се обогатили... Прича она, а твоја мајка слуша је жељно, клима јој у повлад, а на лицу јој се види задовољство што моја мати то њој прича и говори. После се ти пробудиш и онда вечерамо. Твоја мати донесе што год од ваше куће, а и с оним што ми имамо, вечерамо заједно. После вечере ти полијеш све, скупиш мрве са софре, а мајка ти опере судове, размести собу, па чак нам и постељу простре. Ја и ти заспимо, а оне две наставе разговор до неко доба.

Па знаш ли — кад дође задушница, дан мртвих? То је једини дан када мати намести и спреми, као никад. Ујутру, пошто се да кокошкама, да оне прво окусе кувану пшеницу, ја онда разносим по комшилуку „задушницу“. Прво доносим вама. Мати мете у чанак пшеницу, поскурице и друго: као ораје, кестење, трешње. Доносим вама, а ви ми у мој чанак дајете од ваше пшенице и поскурица. Кад изредим тако све куће у комшилуку односећи и доносећи, онда пробирам што је најлепше за мене. Кад дође време да се иде на гробље, мати спреми велику котарицу и наслаже све: пите, јела, зачине. Нарочити момак то однесе на гробље. Твоја мати дође, и, да не би изгледало да она хоће да иде у друштву с њом, тражи од ње штогод да јој понесе.

— Хајде, 'ацике. Дај ако има што да ти понесем.

— Па нема ништа, Маријо. Све сам послала. Али хајдемо, можда ћеш ми уз пут што затребати.

И оне одлазе. Улице и чаршију закрчиле жене с корпама, јелом и пићем. Око њих се тискају и јуре ка гробљу просјаци, Цигани и Циганке носећи велике торбе за јело и тестије за пиће. Јуре они и грабе ко ће што пре и лепше и боље место заузети пред портом гробља. Ја остајем код куће, чекам тебе да дођеш те да заједно ручамо, као што смо се и договорили. Ти долазиш с пуним чанком свачега. Затичеш ме где дижем заклопце са јела и од сваког по нешто узимам.

— Што не чекаш? — велиш ти набурено. И онда узимаш па све мећеш у сахане, ређаш их око ватре. Ја те не слушам већ једнако узимам и једем. Ти се љутиш.

— Немој. Сад ћемо заједно да једемо. Ако ли не? — нећу ни ја! Ево, чекај! — Па брзо, хитро, узимајући тако озбиљно улогу домаћице, доносиш ти пред мене велику

тепсију. Прво на њу мећеш поскурице, хлеб, па онда кашике и виљушке (које ће бити сасвим непотребне — пошто ћемо прстима јести). И да би све то изгледало као озбиљан ручак, ти ми у чашицу дајеш воде место ракије. И тек онда доносиш јела, али највише пшенице с орасима и шећером. Ја сам сео, прекрстио ноге и пуним уста, а ти само трчкараш, доносиш, садаш спровођу мене подвигши колена и пробираш што је најбоље.

— Ево, узми! — велиш ти озбиљно и пружаш ми.

— А што ти не једеш? — питам те, гурајући оно у уста што ми дајеш.

— Па такав је ред — одговараш ми озбиљно — мужу жена треба најбоље да да... Она може и после, што остане од њега, да једе.

И затим, пошто ја напуним све џепове орасима и кестеновима, ти све онда дижеш. Опереш сахане, да се не би познало. Све средиш, загасиш ватру на огњишту, лепо и јако поклопиш судове јела да не би могла која мачка или пас што да узму. И то хитро, озбиљно, са засуканим рукавима, уздигнутим шалварама, пазећи да се не упрљаш, ти у мах све то свршиш. После, пошто затворимо кухињска врата, држећи се за руку, смејући се, излетимо напоље, у башту и поток, те да нас сунце греје, запљускује свежина и мирис зеленила... Да чекамо, док се наше матере, исплакане, с главобољом, врате с гробља.

Је ли — да је овако било?

II

А после? Мајка је моја желела, да ја постанем оно што мој отац не беше, да повратим изгубљено имање, уздигнем и још лепшим сјајем обасјам већ помрачено име наше. А није знала сирота она да се опадање породица не зауставља тако лако и брзо, па још и на првом колону!

Шта је о томе она знала. Она само сањаше некадашње богаство, зидаше своје куле на мени и можда баш јој и то даваше снаге и онолико дугог живота. Даде ме у школу. Учио сам се прилично. За све време основне школе и ниже гимназије не беше ничега необичног. А и тебе мајка уписа у школу, али је ти и не доврши. После си учила да шијеш и кројиш женско одело. И затим се опет врати кући да ту останеш. Али не! Ниси била ти само код своје куће већ и код наше. Шта више, прво би наше двориште почистила, па онда ваше; прво би нама извадила из бунара воде и донела, па онда вама. За Божић, Ускрс по читаве дане остајала би ти код нас помажући матери. А твоја мати као и пре. Увече би дошла са наднице кући, а ујутру, рано, ишла на рад. То паде у очи комшијама, и већ почеше износити којекакве ствари, а наравно да сте ви у томе најгоре пролазили. Подметало вам се неко улагивање и силом гурање код нас. Колико бих пута чуо где говоре о томе и то као са неким сажаљењем помешаним злуродошћу:

— Ех, угнићу се. Увиле се око оне старе жене, па јој не дају да мрдне. Али 'аџика је 'аџика! Зар ће она још и такве да гледа?...

Ето, знао сам ја то, слушао, мислио о томе, али сам опет ћутао. И матери се томе чинила невешта, јер је била уверена о немогућности ма какве везе, а опет није хтела да прекида овај наш живот. Једно, што вас је сажаљевала, а друго, што си је ти служила и дворила као рођена кћи.

И, као што рекох, све је било по старом. Опет смо заједно вечеравали, матери су се разговарале, ти си штогод шила или плела, а ја читао. Све је било по старом и дани су ишли, текли једно за другим брзо, неосетно, ти наши млади дани испуњени срећом и безбрижношћу. Само су се наше куће сваког лета све више утибале и губиле у зеленилу. Тополе су расле и ишле у вис, врбе разграђавале и крхале; крушке, кајсије, вишње и дудови све више дебљали и укрштавали се. Поток се прошири и искривуда. Преко његових глатких каменова нахвата се нежна, мека маховина, трава постаде бујнија и тамнија. А и ми смо се мењали и расли. Ја и ти смо опет, свакад бивали заједно. Али ја, ах ја, већ почех да се заносим амбицијама које, подстицане успоменом мога „високог порекла“ и охолим материним поуздањем у мене, све више се и више шираху, пружаху чак до — стид ме је већ! Нашто спомињати све оне жеље и наде, оне ране, убитачне зрелости, којом смо се чак и поносили?... Ја сам само то знао, да ти ниси за мене, да си много доле, ниско, ниско! И да је чак то доста од нас, што ти допуштамо да си код нас, те да нас служиш, да ми као рођену брату угађаш и да ме гледајући смешиш се благо и трудиш да погодиш сваку моју жељу, сматрајући се срећном ако ми је испуниш. За тебе бејаш Бог, идол и најсветије биће.

Колико пута ме затичеш. Замишљен сам, љут, цепам хартије и бацам од једа књиге. Ти долазиш тихо, на прстима и, застајући, питаш ме:

— Шта ти је, Којо?

— Ништа.

— Па не љути се, што? — А у твојим плавим и чистим очима толико је искреног саучешћа и туге што сам ја љут, да ја одмах омекшам и отпочнем да се с тобом шалим и разговарам.

То ме је убило!

Као што рекох, по комшилуку почеше већ да зуцкају, причају о нама и да нас, иако бесмо још деца, износе зли језици.

Да, били смо деца. Али не! Само си ти била дете а не и ја. Ја сам био већ зрео. Но ти беше право дете. Никад нећу заборавити она наша миловања којима си се ти подавала безазлено.

Али и томе дође крај. Сећаш ли се тога тренутка? Тек што сунце да зађе. Отворио сам оба прозора гостинске собе и бех засео те читав неки роман. Светлост је долазила кроз прозоре и јасно осветљавала све. Одједном уђе и ти. Стаде до мене.

Левим лактом се наслони на моје раме, а десном руком поче прелиставати књигу коју читаш.

— Читаш ли? — питаш ме и нагињеш се да прочиташ оно, што читаш.

Случајно ми поглед паде на твоју руку и чисто се тргох, кад је видех како се испунила и пролепшала. Загледах даље а оно облина руку ти истицаше се доста приметно из минтана. Погледах ти у лице и тек тада видех како ти је оно пуно, чисто и светло; како ти се врат очистио од маља; подбрадак се испунио и заокруглио, а на јагодицама избила једра, нежна румен. После и рамена ти се испунила; тесне и уске груди заокруглиле се и издигле; пџс ти постао витак и обал... Из целе тебе избијала је топлина, мекота и неки чудан, опојан мирис, који никад у животу више не осетих.

— Што ме гледаш тако? — упита ме ти зачуђено.

— Тако! — А пламен ми обузе бледе и суве образе. Пружих руку, обвих је око твог пџса, ти се угну и слатко насмеја.

— Немој! Туга ми је!

Ноге почеше да ми дрхте. Јаче те к себи привлачих, ти се угибаше, подаваше и нагињаше к мени, шапћући:

— Па шта хоћеш?

— Ништа! — И привукох те силно да се твоја глава наслони на моју. Целим телом беше ти наслоњена на мене. Стиснух те јаче, хтедох да окренем главу, образи нам се протрше, ти осети мој врео дах и уздрхта, клону, али се брзо трже и скочи.

— Ух!

— Чекај! — И пођох к теби. Ти ме, дигнувши руке, гледаше забезекнуто и широко. На лицу ти беше нека чудна, топла светлост. Очи ти бежу као потамнеле и превукле се влажном маглицом. Приђох ти, али ме ти силно одгурну и крикну.

— Не! — И побеже.

И од тада се ти преобрази. Сам ти ход постаде опрезнији и мекши. Угибање твоје заобљене снаге постаде топлије и страсније; лице изразитије, уснице ти дођоше руменије а при крајевима тамније и оштрије...

Опет смо се виђали и то сваки дан. Долазила си, служила нас и помагала нам, али више ми се не приближиваше онако смело и отворено. Избегавала си да останемо сами. Као да осећаше неки страх од мене. Нестаде нашег тепања и миловања. Сета се често спушташе на твоје чело. Често, врло често затицах те, где си, чистећи наше двориште, стала. Наслонила си се леђима на дирек, метла ти испала из руку, а ти оборивши главу тареш чело и намешташ косе и то полако, мучно. Уста ти скупљена више на плач него ли на осмех.

— Шта ти је? — питам те задовољно јер знам да о мени мислиш.

— Ништа! — одговараш ти и узимаш метлу да поновиш чишћење.

— Да не мислиш о Николи? (твој, из комшилука, најдрскији удварач а у исто време и највећи опадач).

Ти би се тргла. Полако би подигла своје крупне и влажне очи. У њима је било толико прекора и туге, да би сваки прочитао твој нем и болан јаук што беше у њима: „Што ме толико мучиш?“ И кад би ти осетила да сам ја баш то исто и прочитао, оборила би брзо поглед и зацрвенивши се рекла би:

— Можеш да говориш шта хоћеш!

Ето тако је то било! Знао сам ја: да нећу наћи верније, истрајније и ропскије љубави од твоје; знао сам, да би ме неговала и чувала к’о очњи вид... Знао сам ја све то, па ипак... Да, ниси ти била богата, из знане куће и ниси била виша од мене. Пече ме! Боли! Али и ја нисам свему томе био крив. Јер, колико пута уморен и обузет сумњом да можда нећу оно бити чему тежим, колико пута, кажем ти, одрекао бих се свега. И да онда, уз тебе, љубљен, проспавам свој сан. И да у тој истој, сниској, гостинској соби, под жмиркавим кандилом и почађалом иконом издахнем као што су и моји претци...

Али мати? Улази она тихо, поносно. Увек обучена чисто, са белом марамицом око врата. Седа спроћу мене и пита ме за школу, за другове из богатих породица. Да ли се и они уче као ја? После, како јој је пре неки дан тај и тај трговац казао:

— А, ’аџике, твој унук?!...

— Па, шта могу ја? Дете на то пошло. Друго неће ништа... Мучимо се — одговорила она.

— А не, не! Добро је пошло оно. Не пометај га... Познаје се чија је крв! — рекао он.

И тада, смешећи се, тарући задовољно своје суве руке, отпочиње да прича, већ толико пута казиван, свој живот. Да изводи порекло наше породице, описује живот и навике наших предака. Набраја њихова велика имања, градове у којима су били и трговали, лица с којима су стајали у пријатељству, као: паше, кајмакаме, владике и људе за народну ствар, који су у оно страшно време долазили и налазили помоћи и сигурна склоништа у нашој кући.

— Ех, не знам што ме чека, а све знам што прође! Не гледај ти мене, чедо. Нана је твоја стара. Наша је кућа била прва. Ми смо били знани, поштовани и свуда признати... Сад? — Бог тако рече — посрнусмо мало. Хвала му. Његова воља. Али хвала му што ми бар тебе остави, тебе искру, чедо моје, те да има ко ће ми очи заклопити. И да могу, кад на онај свет одем, да могу, сине, да кажем, кад ме мој човек а твој деда запита: „Жено, кога остави тамо? Да се не угаси наше огњиште?“ — да могу тада, чедо,

да му кажем: „Ја остави’, човеку, повелико и од тебе и од мене. Огњиште се наше не угаси, већ се још више распали и рашири...“ И сузе, кашаљ — почињу да је гуше.

Деде сад кажи ми тога, који би тад на тебе мислио? Ко би смео да јој каже:

— Нано! не љути се, али ја не могу толики да будем. Страх ме је од толиког. Не могу нано, страх ме је!...

Јесам ли ја то смео? Не! Загрејан, потресен, клицао сам „Напред!“ И пошао сам.

Знаш ли, кад се спремах да идем у другу варош ради веће школе? Ти пре неколико дана не избиваше од нас. С мајком спремаше ми ствари. Чарапе, кошуље, пешкири, све ситнице, читава девојачка опрема, за час прође кроз твоје руке и наслага се у мој сандук, помеша се са дуњама, јабукама и крушкама, које ти кришом гураше, да нико не види. А кад дође дан за полазак, твоја мати дође да ми пожели срећна пута, тебе не беше.

— А Стана?... — упита зачуђено моја мајка.

Мајка ти се збуни, поцрвене. И, онако малена, она се још више згури и прошапта:

— Не знам, ’аџике. Знаш ти њу, оде тек на неку страну, па је тамо и Бог заборави.

Али ја сам осећао, знао и са неком сигурношћу могао бих те наћи где у твојој башти, под дудом, у трави, поклопљена ничке и увивши главу у твоју „бошчу“ јецаш и плачеш за мном!

III

Ах! — Али не смем да пуштам на вољу својим осећајима. Силом их задржавам да бих што краће исказао оно што би. А било је много штошта, што се не може лако казати. Доста боли и ово, а камо ли и остало.

Ја сам продужио школу. Ступио у живот, у бујан, необуздан лет, за који мишљах да иде по васиони, а оно, у истини, кретао се по обичној, свакидашњој калдрми. Младост! Да ли је ње икада било код мене? У чему беше она? Не! Ја нисам имао младости. Ја никад не осетих чилост духа, свежине мисли и брз, топао, оптицај крви у мени. Никад ми снага не заигра од здравља и бујности. Никад се не осећах тако чио, свеж, лак, да бих могао да се утркујем а да пода мном земља тутњи, да кличем гледајући у сјајно, модро небо; да ме опија и заноси свеже зеленило и да ме истински раздрага шевина и славујева песма из грмља. Славуја чак нисам познавао, никад га

нисам видео нити бих могао да разликујем његову песму од песме обичног коса... Зар је то младост? Увек бех сув, изнемогао и блед. Чак ми је бледоћа и годила. Мој корак беше тром, немарљив и несигуран. Мој поглед или мутан или грозничаво светао. Имах врло честу главобољу или несвестицу. Па и само учење беше ми мучно, тешко, неугодно.

Кући сам долазио сваког распуста. Мати ме дочекиваше сва пресрећна. Само би јој око засузило кад би ме видела бледа и испијена. Увече, намештајући ме у постељу и подмећући јорган и јастуке да не озебем и питајући ме шта волим да ми се за сутра спреми, одлазила би говорећи:

— Спавај, чедо, одмори се. Не брини и не учи толико, тешке биле те ваше науке?!

— Тешке, нано!

И испочетка бивало ми је време бављења код куће пријатно. Започињао сам неке радове, учење предмета. Поправљао сам се. Ти си опет долазила. И заједно с матером трудиле сте се да ми што боља и укуснија јела зготовите и да што више теја и лекова приправите. Ви две ишле сте као сенке не дишући, не дајући чак ни муви да зуји. И једнако сте радиле за мене, гледале, слушале мој дах и погађале из ока ми желе. С тобом сам се разговарао врло ретко. Више пута узимам и дирам те: те за овога, те за онога. Како сам, тобож, чуо, да си се с неким састајала и да си му што поклонила: чарапе или мараму. Ти се запрепастиш, образи ти побледе, очи засјаје и кршећи руке молиш ме, кумиш, да ти кажем онога ко ми је то казао:

— Кажи ми, кажи, жива ти мајка твоја! Кажи ми га, па да му насред мале главу разбијем.

— Зар си ти таква? — питам те смејући се и уживајући у твојој муци.

И ти не престајеш да ме молиш. Чак и сузе ти пођу, док ти ја не кажем, да сам се шалио. Теби лице сине радошћу и сва срећна велиш ми:

— Молим те, па немој други пут тако да се шалиш!...

И сви су говорили да ти мене чекаш. Неки су ме чак и питали. Али као у шали и као сажалевајући те.

— Ама, она, Бога ти, баш тебе и никога, а?

— Ех! — одговорио бих ја и окренуо одмах разговор на друго. Мрзело ме је чак о томе и да говорим.

Ну ово бављење код куће убрзо ми је постајало досадно. Јер кад ми ова тишина, уредност, почиње да бива монотона, онда бацам све и једва чекам кад ћу да одем. Ништа ми се тада не допада. Јела ми постају тешка, ти и мајка досадне са вашим вечитим угађањем и дворењем. Као да ме је гушило то ваше неговање, Ти ваши мили и

пуни страхопоштовања погледи. И одлазио сам пре времена. И тада сам о теби ретко разбиро и чуо. Сем кад си писала матерна писма, и после поздрава од свих, доле, на дну, додавала си: „и од мене“. То је било све. Ниси се удала. Сви су знали зашто нећеш и више ти се светили него што су те сажаљевали. И ја сам знао, али сам ћутао. Нисам знао шта да радим. Нисам хтео да те дам другоме, да ту сву своју лепоту, милину, љубав и срећу има. Било ми је тешко и мучно при помисли да ће те други грлили и љубити; да ће други пити љубави из тебе, Тог чистог, још не протеклог извора... А овамо? Ох, да није било те твоје следе преданости, поверења и љубави, ја бих знао шта да радим. Али ти?! Нисам те сматрао за вишу од остале, али ипак си била нешто друго, нешто, што ме је спречавало да поступим као и са осталима. Борио сам се, мучио, ломио, и топио гледајући те тако лепу, красну и развијену, тек у процвату.

Али једног дана, у први сумрак, кад сунце клони и расипа жарку румен, а хладовина већ предум зима маха над жегом; кад из топле земље бије сувота и драж; кад зелено и чисто модно небо срце драга и пуни га опојним, раздраганим миљем — тога дана изиђох из собе саломљен од силне ватре и узбуђења. Не знам шта ми је било. Целог тог врелог дана лешкарио сам по кревету читајући и маштајући. Хладовине истина беше доста у соби али ипак беше и жега која пробијаше кроз завесе у полутаму... Раскомоћен, у оној полутами, читајући, чини ми се Мопасана, раздражен, узаврео и стискајући вреле усне на моје голе руке, ја сам дрхтао... Упила ми се беше ти у памет. Твоја једра, пуна, раскошна снага срце ми је кидала. Гледах те, изазивах успомене и слике некадашњег миља.

— Шта сад да не?... — узвикнух и скочих. — Луд сам! Будала! Што патим, мучим и сатирем себе?!... — И стварах те, грљах, целивах твоје рујне усне и опијох се од мириса твоје косе.

И брзо натукох шешир, огрнух капут и изиђох из куће. Из ваше баште чујаше се удар мотике. Пређох преко потока и стадох иза грања да те видим где си. Али ти беше испред мене, близу, у алеји и окопаваше млади лук чистећи га од траве. Сва се беше предала послу. На главу си овлаш бацила белу шамију да ти сунце не пече лице. Била си само у јелеку и шалварима. Кошуља ти се на грудима беше откопчала и заврнула те се виђаше мали део белих ти недра. Хтедох дуже да останем али поче пуцати суво и труло грање под мојим ногама.

— Стано! — Викнух.

Ти се трже и послушну.

— Зове ме неко? — упита се ти и брзо руком дохвати кошуљу на грудима.

— Ја те зовем — рекох јаче и изиђох из грања. — Дођи овамо.

Ти брзо остави рад и трчећи, кршећи се, њихајући лево, десно, прса, бацајући лактове, дође и хтеде проћи поред мене, мислећи да те ја зовем ради матере. Бог зна шта сам тада осећао. Једва сам се држао на ногама кад осетих твоју топлу близину. Нокте сам утискивао у дланове само да се уздржим.

— Тета ли ме зове? — И хтеде да прођеш.

— Ја те зовем, ја. Стани, куда ћеш?

Ти стаде.

— А што ти? — упита зачуђено.

Покајаш се. Дође ми тешко и неугодно. Хтедох да се удаљим, али нисам могао. Ти спази ту забуну. Досети се, па плану, уздрхта и наслонив се на грану од вишње, шану обамирајући од плашње и среће:

— Па шта?...

— Ништа — рекох — звао сам те — и онда хладно, отсечно, гледајући те строго, наставих: — Имам нешто да ти кажем, зато дођи после вечере овде. Чекаћу те.

Ти дрхташе. Лице ти побледело, у уснама ни капи крви не беше. Гледаше ме погледом којим хтеде у дно моје душе да продреш. Бојала си се. Али ја сам се надао томе погледу и начиних лице тако хладно, мирно, да свака сумња одлете.

— Ако могу... — одговори ти збуњено.

Ја планух.

— Онда не долази! — И хтедох да се удаљим.

— Не, не... доћи ћу. Хоћу!

И ошинувши ме сјајним, срећним погледом отрча заносећи се.

Вратих се. Топих се и нестајаш. Бејаш луд... Вече паде. Месечина изиђе. Нисам знао како сам вечерао. Залобаји ми запираху, руке дрхтаху а прсти беху ознојени. После вечере одмах се дигох и рекох матери да ћу ићи у кафану, па полако, кријући се, дођох иза куће на поток. Влага потока још више ме дирну. Мека, сочна трава набујала, а више моје главе склопило се грање и лишће. Кроз грање пробија месец те осветљује тамнозелену воду која полако жубори, промиче, беласка се и милећи прелива се преко глатких каменчића, око којих се нахватала мека, зелена маховина. Тек по који цвркут незаспале тице и друго ништа. Из ваше баште ништа се није чуло. Извалих се на траву. Подузе ме свежина. Глава ми је горела, руке беху све у зноју а срце удараше тако силно, јако, да сам га и ја чуо. Чекао сам те. Положио сам дланове на влажну траву и премирах од слике коју стварах. Унапред сам решио како ће бити. Како ћу да те метем у крило, раскопчам ти јелек, и, увив моје лице твојом косом, загњурим га у твоја бујна, топла недра, и осећам додир твоје меке, нежне, топле коже и сишем, сишем... Ћипих. Ухвати ме страх. Страх неописан и неисказан, страх од нечега што се у мени буђаше и свега ме поражаваше... Страх од ове глуве самоће, мртве тишине и овог тихог жуборења и беласкања воде спрам месечине. Седох. Дрхтао сам као прут. Одједном чух лаки шушањ. Знао сам да си то ти. Хтедох да устанем али не могах. Стиснух само јаче

песнице у трави и зауставих дах. Шум биваше јачи. Одједном плашљиво, тихо, окрећући се и за зирући од свачега, дође ти њихајући се.

Пружи ми руку а она ти беше врела и сва ознојена.

— Ево ме — шану плашљиво и врело. — Ти, ти, ти?... — Па се загрцну, паде и бризну у плач.

— Стано?! — тргох се уплашен.

— Ох, ох! — грцаше ти, плакаше и вијући се љубљаше ми руку квасећи је сузама. Срце ми се стеже. Само вода жубораше и месец нас местимице осветљаваше. Ти грцаше и плакаше. Ја сам стајао као укопан. Нисам знао шта да радим. Осећаји ме поплавили. Кад се прибрах, седох до тебе, подвих моје руке под тобом, једну твоју клонулу, топлу и пуну руку пребацих преко мога рамена, и привукох те, посадох у крило, окренух твоје зажарено и уплакано лице спрам мене и наслоних га на мој образ...

— Слатка си! — И упих моје усне у твоје тако дубоко и јако...

— Ох! — Тресеш се ти.

— Волим те!

— Ох...

— Волим те!

— О-о-х!... — И једва, муком одвајаш твоје усне од мојих...

— Волим те, волим... волим!... — И све те више стисках, грљаш, љубљаш... И пригрљену, потпуно припијену узаме, држах те, осећах ти лаку трзавицу и топлоту тела... Ах! И место радости, среће, страсти, мене луда и бедна, обузе бескрајна велика, тешка, туга... Сузе ми навреше.

— Да ли ће икада бити душе која ће ме овако волети?!

Одозго, са укрштаних грана густе врбе, паде капља на твој образ. Ти се трже уплашено.

— Не бој се — рекох ти шапћући и тронуто — то врба плаче, па пада на тебе... Иди! — И брзо те опустих и устадох. — Иди, време је! — И заиста први петли певаху.

— Страх ме је — говораше ти унезверено. — Ух, каква сам? — уплашено па окренувши се од мене поче дотеривати у ред одело и косу... А петли певаху, хладовина биваше јача и жубор, беласкање воде спрам месеца одмицаше и губљаше се полако. Испратих те. На прелазу у вашу башту ти заста, окрену се и, борећи се, упита ме:

— Нећеш да се љутиш?

— Не. Шта?

— Још колико имаш да учиш? Да знам.

— Још мало — одговорих ти само да те обрадујем.

Ти кликну:

— Е па то је... — И оде.

Вратих се, легох, заклопих очи, испружих руке и обамирах од слатке, лаке и тајанствене сете и туге.

И ти — не дани, већ ноћи! Ја не могу више. Плачем. Узалуд су сузе, узалуд је све! Прошло је, и оде! Не поврати се! Шта могу сад ја, до само сузе?! ... Не повратих више те ноћи кад месечина сја, кад сенке дрвећа падају и шире се; кад се брегови и виногради губе у беличастој магли. И онда, када ја прелазим преко потока, идем кроз вашу башту, долазим пред кућу где ви, усред дворишта, на простој асури, ти и мајка спавате. Ти си од топлоте збацила покривач, руке беле, пуне збацила више главе, коса око тебе у нереду а прса уздигнута и разголићена... Твоја се мајка скупила, увила, покрила главу и спава... Прилазим на прстима. Месечева зрака дрхти. Бојим се да моја сенка не падне на тебе и заносећи се, сагињем се и пуштам на твоје влажне, вреле, рујне и полуотворене усне тих, лак, неосетан пољубац... И онда полако, кријући се у сенци дрвећа, бежим док не изиђем из ваше баште, па онда запевам:

*Ој вечери, ој слатка чекања
Ој ви ноћи моји бели дани!...*

Ох, па знаш ли кад те тргне из сна мој пољубац, ти се пробудиш, брзо се сетиш да сам то ја, и онда сва угрејана, у полу дремежу, врела и миришљава, ти — кад те пољубим, задржиш мој пољубац.

— Ти си... — протепаш, а уснама, жмурећи и не пуштајући ме тражиш моје око!

Али после, ујутру, кад се пробудим, отресем тих ноћних мађија и чари; дижем се незадовољан, натмурен и зловољан. Увиђао сам да ово не може остати тајна. Страх ме је било да ко не види и дозна, а нарочито моја или твоја мати. Нисам се њих, лично, бојао, већ нисам хтео да изгубим оно поштовање и углед који имах код њих а особито код твоје мајке. Говорио сам себи и убеђивао да ово није лепо и часно од мене. Куда ће нас све то напослетку одвести? Јер ти одбијаш просиоце ради мене. Чекаш ме. Подајеш ми се. Верујеш ми као свецу и сва се сјаш од среће. Певаш целог дана да се ори башта, поток. А и глас ти дош'о мекши, топлији. И тада сам се заклињао да више нећу с тобом имати посла. Зато сам дању бивао онако поносит. Али кад падне ноћ, кад се све утиша, кад месечина бледа, мека, сјајна, чудна, обасја све, моју собу, кревет, мене; онда, као у бунилу, опет устајем и долазим к теби и љубим те...

После једне такве ноћи, кад устадох опет бунован и зловољан, мати ми донесе доручак, и онда седе спроћу мене с плетивом. Ја мало окусих. Нисам могао да једем. Ти ми беше једнако у памети и због тога још више се једих.

— Што не једеш? — упита ме.

— Не једе ми се.

Мати ме погледа. Из тог њеног погледа видех да она све зна.

— Кад ћеш у школу? — упита ме кратко.

— Има времена. Рано је.

— Па друге године и пре овога времена си иш'о? Ваљда имаш сада мало да учиш. Свршаваш већ.

Погледах је зачуђено. Њено смежурано лице беше покривено тамним пегам. Стиснула смежурана уста, а кроз кожу виде се десни. Тек сада спазих да јој је још оно старо одело али већ уласкано. Први пут, испод беле марамнице око врата, видех јој неопрану кошуљу. Прсти руку јој беху помодрели и избодени иглом. Као да ме нечија рука ухвати за срце и стеже га јако, па га онда опусти те да се што више рашири и разлије горчином.

— Што питаш? — одговорих туробно.

— Па да знам, синко!

— Кад будем свршио, знаћеш.

— Та не љути се одмах. Ти се од неко време баш... — И застаде. Знао сам куда је циљала. То ме жацну, планух и скочих љутито.

— Зар сам ја крив што смо ми сиротиња? Ево, баш кад хоћеш — викнух и бацих табак. — Баталићу школу. Ето, свршио сам!

— Не, не... не бој се ти, чедо. Имамо још. Дао Бог. Не љути се. Ох, што ја проклета? Не љути се ти. Знаш, кад је човек стар он се подетињи.

Ово навлаш избегавање, и изокретање разговора још више ме испуни гневом и једом. Седох а сав се тресох од неког чудног гнушања, неугодности и беса који је у мени полако кибио и ширио се. Заћутасмо обоје. Она је плела. У соби се ништа није чуло, а тако и споља. Јер беше радни дан па сви отишли на посао. Одједном полако, тихо, као увек, уђе твоја мати али некако још више згурена, увучена и као са неком плашњом.

— 'Бро јутро, 'аџике! Радите ли?

И пошто њој пољуби руку, приђе к мени.

— А како си ми ти? — упита ме рукујући се. И затим, идући натрашке, седе, клекну уз зид по свом обичају и узе да запиткује матер за неко платно које мисли да тка за тебе. И онда отпоче да казује и набраја твоје дарове што си спремила. Говораше она, а сва беше уплашена, узбуђена и кришом, као са неким страхом бацала је кратке, тајанствене и плашљиве погледе час на мене, час на матер. Као да ишчекиваше нешто а од тога се плашила, дрхтала и застајкивала у говору. Погледах матер, и тргох се уплашено, јер око смежураних уста, играше јој задовољан, једак, подсмех.

— Шта хоће и чему ово? — питах се уплашено јер се бојих да се ови увијени, нејасни говори не односе на нас. Уплаших се и дигох да изиђем, али, први пут тако и оштро, с осмехом, заустави ме мати.

— Седи. Видиш да нема никога! — и онда хладним, охолом, пуним неког презривог саучешћа гласом, окрену се твојој матери која се још више згрчи уза зид. — Ама, Маријо ... — поче она — хајде кад ћеш већ ту твоју да удајеш? Зар не видиш колика је и каква? Зар хоћеш да ти неку срамоту метне на главу? А, ваљда чекаш некога?

Твоја мати сагла главу, рукама стисла колена и тако нагнута слуша, тресе се и дрхти. Одједном диже главу, погледа матер, па је опет брзо обори, зари у крило и бризну у плач, грцајући:

— 'Ацике, зар то?

Пун страха, и као са неким гнушањем, окренух се од матере само да је не гледам онако хладну, нему и задовољну.

— Не плачи, Маријо — рече она, а у њеном гласу осећаше се неко саучешће помешано са задовољством. — Ја тек само онако рекох, да знаш. — И то „да знаш“ нагласи.

— Знам ја све, 'ацике — поче мајка ти прибирајући се и бришући очи шамијом. — Ако нисам била кума и старојковица, а друго све знам. Али, што ја... Ето, плаче, моли: „Мајке, збори она, немој слатка мајке. Зар сам ти толико накривела, те то хоћеш... Боље мртву у „ковчег“ да ме испружиш, у црн повој да ме повијеш, него ли то...“ А ја њу само, 'ацике, њу једну, то дете, 'ацике, имам, па?! ... — И опет је загуши плач.

Ја сам само дрхтао и стрепио.

— А јавља ли се који? — упита је мати.

— Јавља се. Сваки дан. Ево баш јутрос опет онај Никола послао наводацику. Вели: само ако хоће, па одмах, до вечер, испит...

— Момак добар?...

— Као сваки човек. Одслужио војску. Нема ни он никога, има нешто од имања и ово наше што је, па... Али она, она...

— А ти хоћеш?

— Хоћу — дахну она силно — што да не?... Кости 'аџике, да одморим! Расипа се по поље...

Мати се диже дотерујући шамију.

— Хајдемо — рече јој — чекај ја њу да... Што она луда и бесна мисли?

И одоше. Моја мајка Високо, лако, поносито а твоја згрчено и заносећи се...

Не знам шта је било и чиме су те нагнали да пристанеш, само на материном оку спазих још неосушену велику сузу, кад се врати и рече:

— Свршено је! — И онда брзо однесе ствари: чаше, шоље, сахане код вас што ће требати за твој испит, а што ви нисте имали... И онда настаде трка, јурење, доношење столова, клупа, столица из оближње кафане и остале потребе из сваке куће у комшилуку. Све се слеже. Усклици, смех, разговор разлегао се из ваше баште коју почеше утапкивати и крчити за игре... Ја? Испрва као да се ослободих, дахнух што сам те скинуо с врата, али ме после ухвати страх. Бојао сам се. Поражен мојим кукавичлуком дрхтао сам као прут. Моја мати ни речи утешне, као да није ништа знала. Чисто не веровах да је то она, како се беше занела око твог спремања... И паде вече, опет изиђе месец и обасја све. Опет лишће зашумори, хладовина и сенке падоше... Људи се вратише са рада, стока уведе у штале, затим се пресвукоше и дођоше вама на весеље и „радост“. И онда, крештав, јак, сув глас Циганке Салче запева под твојим прозором кад те другарице почеше облачити. Дахире, ћеманета зајечаше, уздигоше се и почеше пиштати по обасјаним и мирним висинама... Ох, а у њима као да беше неке демонске, страшне насладе и задовољства; ситости и злураде, тајанствене среће што ми те отеше, узеше од мене... Као да те ти гласови понеше са собом горе, у те висине, крештећи и пиштећи... светећи се мени који час се радовах што се отресох тебе, час опет дрхтах и плаках силно, јако, кријући се да ме ко не спази и види!...

IV

Две године нисам кући долазио. Кад треће године дођох и стигох увече, опет беше месечина, опет оно бујно зеленило, опет тај поток, тополе и врбе ме среташе. Сетих се тебе и уплаших. Мати отпоче да ми прича и казује све промене које се десиле за време мога одсуства: ко је умро, пропао, продао њиве; ко се оженио и удао. И онда за тебе:

— Марија умре. Бог да је прости — рече мати и погледа ме.

— Е? — тргох се.

— Мани, синко! — Одмахну она руком. — Што беше, ни црном Циганину Господ да не дâ! Умре, пресвисну од туге кад виде оно дете како се бије, мучи и туче од оног њеног бесника. А лепо поче испочетка. Он миран, ради. Узе, отвори дућан, напуни га еспапом и отпоче да ради. Али га ђаво натера те се мало задужи код Доктора... А он, знаш га, жива ватра. Кога дочепа у своје руке тај више читав не изиђе. Мало по мало преклопи му имање. И давај, давај, исплаћуј, али, ко ће алу да засити. Продаде им све њиве и винограде. Он се пропи, пропаде — узедоше га душмани на врат! Сад је кријумчар. По недељу дана дома не долази нити што доноси... Имају једно женско детенце, али и оно кржљаво — Бог зна да ли ће да остане. А она, црница, да је само видиш, синко, па душа да ти заплаче, иде по надницу, ради дуван, те себе, дете и кућу држи... Ето на!

Из чаршије, са улице, допреше гласови песме, зурле и бубњеви.

Изиђох и стадох на праг од кујне. Месец беше насред неба те не беше великих сенки. Ларма, песма и свирка све се више приближаваше и јечаше. Уздигох се на прстима да што год спазим, али од уличног високог зида не могах ништа видети. Понекад би се тек уздигла чија капа и рука. Бубањ и зурле све су јаче пиштале и биле, те са промуклим гласовима и великом јачином уздизале су се и распостирале...

*Низ поље иду, бабо, сејмени,
Сејменску песму, бабо, певаше,
Хајдучку главу, бабо, ношаше!*

— Ха-ха-ха! ... — чу се бесно гроктање и затим пуцањ пушке.

— Унутра! — викну мати бојећи се да ми се штогод не деси.

Уђох, стадох. Чудна и тешка туга обузе ме. Мати спремаше вечеру једнако причајући о теби. Почесмо вечерати. Вика се утиша. Одједном кроз рупу на собним вратима, чу се твој тих, дрхтав глас:

— Тето, ту ли си?

Нисам могао да се макнем од силна, неугодна, и тешка, помешана са болом и саучешћем, осећаја. Ти отвори брзо врата, још брже их затвори за собом као бојећи се чега. Па одмах, уза зид, држећи у крилу повијено детенце седе ти сува, бледа и испијена. На теби беше поцепан минтан и једно велико парче откинута од лакта висаше ти; кроз шамију провириваше твоја коса занемарена. Била си у прљавој кошуљи, искрпљеним шалварама, из којих вираху твоје, од силна рада развијене, пљоснате стопале са испуцаним прстима.

Стресох се. Мати изиђе за тобом да затвори кухињска врата.

— Стано?

— Ти? — викну тако силно и уплашено, да се препадох. Док сам жив тај узвик слушаћу. Само не могу да га опишем, како у њему нечега и престашеног, и болног, и очајног бејаше. Беше ђипила. Зверала си, дрхтала, нијала си се и као хтела где да побегнеш. После се једва прибра, постоја мало, и, уздахнувши силно, опет седе укочено уз зид. — Ти си, господине? — шану а неки нов, стран, понизан, учмао и безживотан твој глас препаде ме. У њему не беше ни трага о каквом осећају, топлини и болу. Као да си ме сад први пут видела у животу, такав беше твој глас.

— Ја, ја! А ти?

— Ето, хвала Господу!

Мати се врати из кујне где беше затворила врата за тобом.

— Где је? — упита ме. Па кад те виде уз зид, оборене главе, скупљену, згрчену над дететом у крилу, брзо узе дете од тебе. — Што си ту села? 'Оди, приђи... Што се бојиш? — И узе те за руку дижући те.

— Нека, тето, нека — браниш се ти — и онако ти много досађујем!

— Хајде, хајде! ... — И остави у страну дете, тебе посади за вечеру. Ти си погнуте главе ишла, села, узела залогај, али тако невешто као да први пут једеш. Мајка те нуткаше, меташе пред тебе јело. Ти си једнако, онако погнута, ваљала тај залогај у устима. Узалуд си пробала да га прогуташ, али ниси могла. После бризну у плач.

— Тето, тето!

— Не плачи, ћерко! Писано је!

— Црно писано!

— Не 'ули Господа! Ћути чедо, ћути синко! — И узе твоју главу, мету је на крило и милујући те по коси, тешила те је и утишавала. — Ћути, ћути... Господа имаш, ако мајке немаш... Ћути чедо моје!...

— Нана моја! И њу он... ох!... — грцаше ти. — А зар нам је зло мислила и говорила: „Николо, синко, немој бре чедо тако! Ви сте сами, никога свога немате, а ево Господ вам даде ово пиленце, овога црва... па немој синко!“... А он само удри, псуј, вичи. Мене већ што... али узме њу па је тера од куће зими, а она, нана моја слатка, да се не би чуло, да не би свет после то... ах! она целу ноћ проведе око куће, кријући се да је ко не види, мрзне се и умре! Остави ме...

Одједном чу се крхање плота, пуцање грања и глас:

— А чекај ћерко мајчина. Ако је 'аџика није Бог! Чекај ти! ...

И затим рупи у двориште, подскакујући с ноге на ногу, мали, распасан, заносећи се, твој муж, Никола. Отпоче да лупа на кухињска врата. Ти си се скаменила, мати мене гледа и као да ме погледом моли: да се не љутим на тебе, што нас он узнемирава. Он гурну силно врата и уђе. Ти се одједном диже, истрже од матере и излете у кујну пред њега, да га зауставиш.

— Не, Николо! Сладак, мили Николо, не улази! — Молила си ти, сиротице моја, јер си се стидела да ја њега, твога мужа, видим таквог. Молила си га, вила се око њега и заустављала га.

— Ја! Што? Кој ми што може? А ти?... — И одгурнув те ногом од себе, уђе он к нама, клатећи се и заносећи, с распасаним појасима, извученим минтанима, у опанцима и високим, дебелим чарапама. Око појаса беше му празан „реденик“ од куршума, а до нега велики, касапски нож. Његово црно, меснато и подбухло лице, са водњикавим очима и великим устима, беше тако сурово и силно, да се човек нехотице окретао од њега... Уђе он заносећи се.

— 'Аџике мори! Што? — Али се брзо трже кад ме спази, скину капу и погледа ме неодлучно. Затим баци капу, насмеја се тупо, па, ширећи руке пође ми у сусрет. — А ја те, брате Косто... — Па опет застаде и поче упитно и као зачуђено гледати час у мене који стајаш озбиљан, час у матер.

— Што, Николо, не идеш да спаваш? — рече му мати мало блаже, али то тако, као да има једино мени да захвали, што га и сад као и увек не грди, већ моли.

— А? — промуца он. — Идем 'аџике! — рече нагло и хтеде да узме дете. Саже се али се повађаше. Мати му истрже дете и позва те, да га ти узмеш. Ти уђе, брзо узе дете не гледајући ни у кога, и још брже изиђе. За тобом изиђе и он ћутећи и поводећи се. Изиђох и ја за вама. Узалуд ме мати заустављаше мимиком. Чим се он виде у дворишту, окрену се, и кад ме не спази, он поскочи, дође до тебе и стисну те за косе.

— Дом! — викну он потмуло и гурну те тако силно да ти посрну пригрливиши дете и умало што не паде. — Дом! Немаш ли кућу, него код ону стару вештицу си?... А, а?... — И опет измахну да те удари по глави. Ти само заклањаше дете и тихо, преплашено мољаше га:

— Не, не! Немој сад, овде! ... Чуће!...

— Ко, ко, ко? ... Он!... А што он? Што је он? И њега ћу ја... А ти њега, њега? Чекај, ћерко моја кога ћеш ти? Њега, а, њега? — И онда бесно, држећи те за косе, поче те ударати, гурати и водити кући...

Слушам како сухо грање пуцка, гледам где месечина сија, тишина се распростире а сув, некако оштар, и као стар ваздух пуни ми груди, гуши ме и натерује

на кашаљ... И ко зна докле би тако стајао, да ме не трже неко зврјање чекрка и неки тих, дубок, као из земље глас... То долажаше из ваше куће. Нагох се, приступих и отворих очи да видим... И видех тебе, где под младом кајсијом, на сред дворишта, погурена „моташ цевке“ спрема месечине а једном ногом клатиш корито у коме спаваше твоје дете. И тако клатећи се, нихајући се час напред, час назад, ти — или певаше или плакаше... Ко ће то да зна?

V

Беше почетак зиме кад на глас тешке болести моје старе мајке опет дођох. Из гостинске собе виђаше се мала светлост. Уђох право тамо. У први мах не могах ништа да распознам због мале светлости, паре и дима дуванског. Тек после видех пуну собу људи и жена. Они беху уморени, помакли се и начинили ми места ћутећи. Ниједан ми се од њих не приближи и утеши. Бојали су се. Моје господско одело, хладно, укочено држање уздржаваше их. На поду, близу зида, на асури и старом покровцу беше бачен „јорган“ — покривач, а из њега уздигнута и осветљена са стране свећом виђаше се сува, к’о восак жута, с великим челом, упијеним образима и увученим устима тако да се вилице и нос умало не додириваху — људска глава. То беше она! Крклање тупо, тешко, ретко и мучно извијаше се из њених груди које се и не мицаху. Кад уђох и назвах: „Добро вече!“ то крклање поста јаче и претвори се као у неку врсту гласа:

— Кољ...љ...јо!

Жене се згурише и прошапташе:

— Сирота. Чула да је дошао, па га зове.

Приђох јој ближе. Сагох се. Узех је за ,руку суву, црну, хладну, и принесох је устима да је пољубим. Стресох се. Чудно и тешко и неугодно, као неки страх, осећање обузе ме кад осетих додир те суве затегнуте коже на костима руке. Да ли то беше страх од смрти? Не знам. Само се сећам да сам дрхтао као прут од неког страшног осећања.

У том се једна жена диже и пође вратима погурено.

— Што не седиш, Стано? — упиташе те.

— Да нацрнем кућу и видим дете да не плаче — одговори ти затварајући врата.

У том једној баби, која беше задремала уз „мангал“ жара, испале лула из зуба. Сви се насмејаше. Баба се трже, збуну, погледа ме плашљиво и понизно. Остале, као да би је оправдале, рекоше ми:

— Две ноћи није спавала. Чувала је, па сад задремала.

— Иди спавај, тетка! — рекох јој благо и тронуто.

— А не — трже се стидљиво она — не спава ми се, него онако... Обећала сам јој да ћу је спремити и лепо јој вежем „чајку“ како је она везивала... Јер ми је у аманет оставила.

И онда се сви ослободише. Приђоше ми и руковаше се. Па онда отпочеше — да би ме утешили — причати како је последње дане провела. Како се није подавала болести; како сама, ноћу, није могла да наиђе на врата собе; како је ломила ватру у мангалу место у пећи; како је хтела да падне у бунар не могући да се врати у кућу; како није давала да ме зову бојећи се, да се не „пометем“ од учења; како ме је, кад је почела да губи језик и свест, овог вечера, док сам ја путовао, звала: „Којо, Којо, хајде брзо“... И како је тражила моју слику, гледала дуго, дуго и плакала! У том поче она да се превиија и грчи. Уста јој се изгубише у грлу, врат увуче... Сви скочисмо око ње. Једна баба ми приђе и благо рече:

— Изиђи сине, да не гледаш.

— А што?

— Па не ваља се. Млад си.

Изиђох.

Она издахну.

Са неком свечаном тугом и скрушеношћу слушах како је спремају, како шуште њене старе, свилене хаљине које беху у једном завежљају који је она још у животу спремила за своју смрт.

Ујутро, у само свануће, изиђох. Нисам знао где да идем и шта да радим. Једва сам чекао да прође овај дан и да је што пре сахраним, свршим, јер ми је било тако неугодно. Чак сам се бојао да је мртву видим, већ сам кришом бацао поглед кроз прозор у гостинску собу у којој она беше спремна да је види свет и припали јој свећу више главе.

Да бих избегао поздраве и изјаве сажаљења од жена и људи који почеше долазити и доносити јој свећу, зађох иза куће, у поток, који сад беше мучно познати. Јер он беше усахнуо, дрвеће исечено а земља гола, трошна и смрзнута. Погледах ка твојој кући из које се још ништа не виђаше и креташе. Само, она ти сад беше — да ли се мени тако учини? — тако мала, скучена и пропала у земљу као да се бојала од нечега и зато скривала. Твоја башта и двориште бејаху чисто голи. Све што беше код тебе: у башти мало дрвеће; са улице оронуо зид и покривен тулузином и пружем место црепова; на мотци, пред кућом, обешена поњава; уз зид прислоњено неколико дрвета; мали прозори излепљени хартијом — све то изгледаше тако мало, ситно, повучено и скривено као да се бојаше чије навале и као да сваком говораше: „Молимо те, не дирај нас. Ми никоме не сметамо. Ево, ако хоћеш, још ћемо да се помакнемо, још више ћемо да се сакријемо и склонимо, ако смо коме на сметњи... Све ћемо, само нас не дирај и

остави“ ... Из свега истицаше се твоја рука, рука женска, понизна, тиха, без смелости и јачине, али жилава, дурашна и истрајна до краја живота. Одједном се ти појави из куће. Брзо остави нешто и упути се капији да је што боле притвориш. Затим се врати. На главу метну неки завежљај, ваљда детиње пелене, на раме мотику, у десну руку узе дете, а у леву неки суд, чини ми се с јелом, и упути се мени, пролазом, да изиђеш на нашу капију. Ја сам стајао и гледао те како погнуте главе идеш, и то у нанулама, на ногама чарапе искрпљене, у минтану из кога је вирио памук... Дође до мене, спази ме, и место: „Добро јутро“ Ти рече:

— Умре тета? — А глас ти беше тако обичан, равнодушан. Лице тамно, бледо, суво и, поцрнело од летњег сунца, не издаваше баш никакав осећај.

— Да — рекох мрачно. — А зар ти нећеш да је испратиш?

— Не могу, Бога ми, господине — поче се правдати. — Имам раду. Морам њему да однесем ручак, а после у надницу.

— А где је он?

Ти поче да муцаш. Беше ти непријатно и стидно.

— На робији — одговори тихо.

— Шта?

— Није крив господине, тако ми Господа! Обедише га. Узедоше на душу душмани — Бог им судио! А он? ох! није крив! — Бранила си га тако живо, понизно и верно да нисам знао шта да мислим. Погледах око себе, а зимски дан већ увелике свануо. Кроз хладан ваздух, проткан као неким растуреним власима магле, почеше летети са свих страна, као залутале, пахуљице снега и падати на угнуте кровове, зидове и голо дрвеће чије се гране оштро и црно оцртаваху. То беше први снег. Из гостинске собе светлуцаху свеће више материне главе и каткад допираше тихо, једва чујно, нарицање неке старије жене, ваљда њене другарице из младости. Ти си стајала погнуте главе. Било ти је хладно, али си ти једнако дете утопљавала, пригрљивала, а оно сисаше комад црна хлеба.

— Зима, Стано — рекох тек што да кажем.

Ти се још више згрчи. Опроба да ли завежљај на глави и мотика на рамену добро стоје и оде прошаптавши као за себе:

— Не знам. Сад нешто рано дође.

(1899)

СТАРИ ДАНИ

ЂУРЂЕВ-ДАН

А

ко икада срце заболи, душа се раздрага и слатка туга обузме душу — то је при успоменама на прошлост, минуле дане, родно место, другове из детињства... Оне, који су помрли, спомињеш с побожношћу и поштовањем, а оне, који су још живи, гледаш чудом како су се променили...

Гледам живу, тесну улицу, ограђену високим зидовима, с великим капијама и разгранатим дрвећем, које се пружа, те је кити зеленилом. Слушам вику другова, где ме зову да идемо на реку и сечемо зелене врбе. Видим мајку, како погурена иде по башти и бере разне траве, па све то са ускршњим јајем и сребрном парицом меће у чанак воде под бокор ружа.

Сутра је Ђурђев-дан!

Вече. На небу сија месец, а ја седим на прагу и пратим његово јурење преко облака. Просула се она слатка, пуна чежње, месечева светлост, те све обасјала и обавила мекотом и сном. Дрвеће, сенке, шуштање лишћа, цврчање попаца, све то клизи, бруји и обузима душу, а она дрхти и стрепи. Хтела би да полети, али не зна куда? Да бројим звезде? Да певам?... Са улице се чују гласи и бџ корака. По неко запева, глас му се простре, разастре на све стране и полако, дршћући, утоне у ову слатку, летњу, тиху, вечерњу тишину!...

У рану зору буди ме мати. Онако санан и раздраган јутарњом свежином идем у башту. Ту, међу цвећем, испод ружа, стоји вода, а по њој плива црвено јаје, здравац, дрен и друге лековите траве. Свлагим се и купам. Пуцњи и весели гласи проламају јутро. Околина, а нарочито речна, јечи од пуцња пушака и усклика. Тамо, у реци, сваки се купа. Јер ко се тада — на Ђурђев-дан, ујутру, пре сунчева изласка — окупа, биће целе године здрав кô дрен, чије лишће, тада набацано, плива на води...

Пошто се окупах, зађох по башти и отпочех да берем цвеће, које ће мати, са свећом, однети на очев гроб. Међу ружама опазих повећи земљани суд — „ћупче“, покривено лишћем.

— Шта је ово, нано? — питам, а већ сам се саго и дижем мараму којом беше покривено.

— Не, не! Остави, сине, то је *мантафа*.

Полако дође па и прође подне. Сео сам близу прозора и узео да читам. Из баште душе ветрић. Занесе ме читање, утонуо сам у приповест, па готово и не дишем. Одједном чух кикот, тргох се и погледах, а оно башта пуна комшијских девојака.

Скупиле се око оног ћупчета. Све лепо обучене: на глави им беле, кô снег, мараме — шамије; тесни јелечићи припили им се за обле груди; шалваре широке, лепо набране на боре; рукави од провидних кошуља такође широки, те се из њих слободно помаља бела, обла, пуна ручица... Неке селе у траву, друге клекнуле око цвећа, а треће узеле лишће и њима пуцају, те тако кушају верност и љубав својих драгана.

Нагох се на прозор.

— Шта ћете? — питам их.

— сад ћемо да *вадимо мантафу*. Знаш ли, да и ти имаш? Метнула је „она“.

— Ех?! — и нагох се јаче к њима.

— Јес', јес'! — повикаше оне, — знамо чак и какве су! Њене су ките везане црвеном врпцом и у свакој има по једна лала.

— А ваше?

— Е, ти то не треба да знаш. Него хајде пробуди тету.

— Добро, добро. А смем ли и ја тамо, међу вас, да дођем?

— У твом је двору, па можеш!

И одоше из баште у двориште. Учас почеше долазити и остале из цела комшилука. Жене, девојке, девојчице, деца, све то долажаше, тискаше се око бунара, бираше боља, хладовитија места испод великог дуда и кајсије, који беху одмах до бунара. Како која дође, извади воде из бунара, умије се, полије босе ноге, затим бришући лице „бошчом“ седа у хлад и ћерета са осталима. Жагор се све више дизаше. Смех, клицање, угушен прекор услед јака стиска, слатко, страшно кикотање и тихо шапутање — све се то дизаше, брујаше и губљаше у светлом, жарком дану, чија јара трепераше у ваздуху.

Кад се све искупише, дођоше њих неколико у собу, код мене, те пробудише матер. Једна донесе воде, друга јој намести шамију, трећа је поли и убриса пешкиром. Затим је изведоше тамо међу њих и посадише у среду. После донесоше оно „ћупче“, покрише велом једну девојчицу и дадоше јој огледало, те поче вадити из „ћупчета“ ките.

Тек што да почну, дође и „она“. Висока, пуна. Црна јој коса у дугим курјуцима пада низ леђа.

Очи велике, црне и покривене дугим, тамним трепавицама; уста мала, пуна, набубрела, али не црвена већ тамнорујна као од велике ватре, опрата, погорела. У јелечету од плаве свиле, шалварама од ђизије, боса у нанулама, с благим и милим осмехом, дође и седе баш до моје матере.

И отпоче се *мантафа*. Моја мати прво је изговори на турском језику, па је онда преведе на српски. Сама мантафа на турском језику кратка је, у стиховима; али у Брању жене, преведећи је на српски, одуже је, иските, и саме допуне. Прво се изговори *мантафа* на турском, онда се извуче кита, и оној чија је, као у неком преводу, казује се: *мантафа*.

Отпоче:

„Ја не знам шта ми је! Откад те видех, свет ми је тесан. Узалуд игра, песма и веселе, узалуд све! Дођи, душо, или прођи поред пенџера, да те видим, осетим мирис твоје косе и сагледам сјај твојих очију. Ах, девојко моја! да знаш како те волим и гинем за тобом! Дража си ми но рођена мајка и сестра моја, милија ми је твоја танка половина и равна снага, но све благо стамболско! Дођи довече или лупи на капиџик, баци ми макар камен преко зида, те да га метнем у недра и љубим... Ох дођи, дођи и јави ми се!“ ...

Девојчица, покривена велом, завуче руку у ћупче, промеша и извади једну киту. Све се нагнуше да виде чија је. Запламтелих образа, погнуте главе, пружи једну руку и узе киту.

— А чекај...! — повиче једна старија жена и поче је пецкати: — То ли ти свако вече, кад се враћаш с њиве кући, пролазиш онамо, а?

— Ама, тето! — промуца сирото девојче и погледа је погледом пуним молбе.

„— — — Зашто ми срце цепаш? Не смеј се на другога, не гледај га; свест ми се губи! Тако ми Бога, закукаће кукавица над нашом кућом... Реци ми, погледај ме, насмеј се, те и ја да видим бисер твој, да и мене огреје сунце твојих очију. О девојко! зашто ме убијаш?! — Мајка моја плаче, плаче она, и ја венем. Кажем ти: убила си ме! Немој! тако ти душе, тако ти милоште материне, немој, девојко, не окрећи главе од мене! Зашто кријеш лице у јашмак кад прођем, зашто бежиш у ћилер кад дођем?... Хајде! Видиш, цвеће је замирисало, ђул се развио, каранфил расцветао... све мирише и пева, хајде и наше душе да певају... Хајде, девојко! Мајка те моја чека. Ђул’су је накупила за твоје русе косе, баклаву за медна ти уста, шербет и маџун да те рани и чува... Хајде! Реци само, па ето мене да те водим у кућу своју, рај твој!“ ...

Од треће мантафе чух само свршетак:

„— — — Драги, драги! дођи довече, бићу на капиџику. Ево већ три дана како чувам јагоде за тебе. Дођи, куцни на капиџик, пусти кроз рупу свој глас, те да осетим дах ти врео. Дођи! Колико пута чекам у башти и гледам на твој пенџер... Драги, душо душе! дођи да осетим рај свој и изумрем на уст’ма ти?“ ...

И кита се појави. „Чија је?“ — вичу све раздрагано, али се од стида ниједна за њу не јави. Оставише је на страну.

„Први пут изиђох у башту, узабрах цвет, помирисах га, али из њега изиђе оса и уједе ме. Тако и ти, драги. Први пут кад ме виде, слатко ме по гледа. После, замрси косе моје густе, раскопча јелек, разгрну груди и љубљаше ме. Комшике, црне душе, рекоше ти да сам неверна, и ти ме, наружену, остави. Срце ми пуца, али још те волим. Иди другима, љуби их, целивај, па опет дођи, драги, мени. Не љутим се ја, већ хвалим Бога што ми те даде. А још више ћу да га хвалим и славим, ако ми се опет вратиш и целиваш ме... Ах, моје цвеће тако лепо цвета, јер га сузама заливам; тице ми тако слатко и тужно поју, јер их леблебијом храним, што сам за тебе чувала... Дођи, драги, дођи, мили!“...

И отпочеше се ређати све лепша за лепшом. Сунце беше већ клонуло, хладовина се раширила, а из баште пирка ветрић. Међу грањем ружâ и јоргована извија славуј, а поврх дрвећа, кућа и целог овог зеленила, у светлом зраку, кликће шева. Оне се све скупиле, згуриле и, зајапурених образа, светлих погледа, заталасаних груди, слушају *мантафе*, а ручицама стискају срце, да им не куца тако јако и силно...

Одједном изиђе и моја. Познадоше је по црвеној врпци. Мати је, при преводу, поче извртати. Али узе друга жена и поче је преводити:

„Не бој се ти мене! У дно мора сићи ћу, да извадим алем за твоје чело; злато целога света донећу ти, да те украсим, накитим и нагиздам!... Све што се може, то ћу ја да учиним, само тебе да обасјам и узнесем... Ах, да знаш како ми душа гори за твојим дахом, како груди страшно дишу за твојим недрима?... Дођи у моју башту, набери цвеће, накити се њиме. Па тако закићена, урешена и умивена јутарњом росом, падни на моје крило, да те нијам и љуљкам... да сневаш леп санак, да сневаш мене и моје жеље... Кад месец обасја, ноћ дође, јави ми се. Реци ми да ме волиш, те да лакше спавам... да ме не пије светлост месечева и блага, тиха ноћ... Хоћеш ли? Узећемо се за руке, поћи ћемо у свет, да се љубимо и грлимо... Бежаћемо далеко, далеко!“...

Изиђе и њена:

„Сву ноћ седим и мислим на тебе. Ђерђев не могу да држим. Ако везем, везем твоје око и уста; ако певам, певам твоје песме! ... Ах, да знаш, драги, како те жељно чекам? Како ми сва снага трепти кô лист на гори... Ах!“...

Мати умуче. Она се нагнула к њој, ручицом јој запушила уста, а, од стида сва зажарена и уздрхтала, сакрила лице у њена недра.

— Тето, молим ти се, стани... Слатка тето!... — шапуће и све више у крило моје матере крије лице.

— А... Не може! — викнуше остале.

— Стани, ох стани! — шапуће она очајно.

Мати метну руку у ћупче, па кад виде да у њему нема више кита, шану јој нешто, она скочи, узео од девојчице оно ћупче и поче прскати водом из њега све остале. Јер која буде том водом попрскана биће скоро удата.

И она их прскаше. Под пазухом јој ћупче, задигла шалваре, шамија јој пала, коса се разбарушила, јелек попустио... Једва дишући, сва зажарена, врела, прскаше она другарице, које бежаху испред ње смејући се и кикоћући.

Са зајапуреним лицем и кô крв рујним устима дође она и до мене, заста — па онда голом до лаката, белом ручицом зграби воде и попрска ме.

— На! Ево и тебе!

У том њеном раздраганом усклику беше толико пркоса и љубави, да ми душа полете. Потрчах за њом.

Она бежаше испред мене, смејући ми се и нављаш застајкујући да је стигнем.

— Држ' је, држ'! — викнуше остале, и сви потрчасмо за њом.

Шалваре јој шуштаху, прамени расплетене косе шибаху је по плећима, а она се превија, бежи, смеје слатко, силно, раздрагано... Трчим, јурим, а не видим ништа сем витког јој и облог стаса, развијених плећа, свилених шалвара и расплетене, дуге јој косе. Стигох је. Отимам јој оно ћупче, а она се тресе, грца, брани се и несвесно припија уз мене. Из зажарених јој образа тек што крв није канула. Зажмурила, наслонила се целим телом на мене, стисла ми грчевито руку, а из сувих јој, немих уста иде врео, сладах дах. Тако пригрљену, стиснуту и обамрлу држах је у наручју. Оне друге стале и тапшу рукама. Осећах стид; али је ипак не пуштах од себе. У зраку бруји клик девојака и њихово тапшање, из баште пирка свеж ветрић, а хладовина са свежином се све више шири... Рука ми се дотаче њених топлих груди, клецнух, стиснух је; глава ми клону више њеног рамена, те мој образ додирну њен, и не знам ни сâм зашто шапнух:

— Пасо!

Она се трже, стресе и освести. Погледа ме уплашено и гласом који опија и заноси, дршћући, једва чујно, протеча:

— Немој! Срамота је!

У НОЋИ

Н

а њиви је седела Цвета и очекивала мужа, Јована, да доведе воду, те

да натопе дуван, што су још прошле недеље засадили, а никако до сад „навадили“. Она беше села, згурила се, наслонила браду на скупљена колена и гледала је сањивим погледом у топлу, тамну ноћ. По пољу, свуда око ње, виђаху се људи, како по избразданим засађеним њивама раде при фењерима. На истоку оцртаваху се брегови и била планинска, одударајући од тамнорујна неба, на коме требаше да изиђе месец; а испред ње, по реци и путу, дизаху се високе тополе и густе врбе, те у овој тамној ноћи са својим шуштањем и нијањем изгледаху као жива, људска бића... Покаткад чуо би се туп, металан звук мотике, промукли гласови раденика и њихово дозивање, али је све то, опет, на махове, разносио још топао ветрић, који је пиркао преко ове равнице.

Цвета беше мртва уморна, али се силом савлађиваше да не заспи. Одједном она чу бџ људских корака који јој се приближаваху, и после разабра глас свога мужа.

— Ето, на! — говораше он некоме. — Погле, брате мој: целе године суша, ни капке воде да падне... Гле, како је увело, грехота човека и да погледа... Ето, од десет корена ако један прихвати. Несрећа, кажем ти!...

— Истина, истина! — одговараше онај други.

— Боже, опет он?! — Трже се Цвета преплашено, кад чу онај други, више женски но мушки глас. И затим брзо се диже, и, као бежећи, уђе у њиву, узе мотику и поче копати. У томе дође Јован.

— Радиш ли? — ослови је. Затим скину мотику с рамена, заби је у земљу, остави фењер и седе на међу. — Ходи овамо, газда Стојане. — Окрену се он ономе који иђаше за њим. — Ходи, седи мало.

— Сад, сад! — чу се. И несигурним корацима, упадајући с једне и с друге стране међе, указа се висока, протегљаста прилика, такође с фењером и мотиком. — 'Бро вече! Радите ли? — упита он тихо и некако плашљиво.

Цвета на поздрав ништа не одговори. Тобоже, занета послом, Није чула.

— Ето мучимо се, газда, као свака сиротиња — одговори му Јован и помаче се, те му начини места до себе. — Седи. Одмори се. Хоћеш дувана?

— Па могу. Дај! — И, обзирући се, полако седе, скрсти ноге и узме да савија и пуши дуван, али невешто и брзо. Међутим, Јован отпоче да му се тужи на зле године, рђава времена, општину, воденичаре и на све што му сметаше, те не могаше да добије воде. Стојан га слушаху, климашу главом у повлад, пушашу одговарајући му оретко и кратко. И ко зна докле би то тако трајало, да Јован одједном не ђипи, нагну се над земљом и послуша; па кад чу како вода издалека долази, оно њено милење, тих жубор, баци од радости цигару, зграби поново мотику и без фењера отрча у сусрет.

— Цвето, справљај те бразде — рече њој која једнако копаше подалеко од њих. — А ти, газда, чекај; ето мене сад, одмах... — Е-е-хеј! — растегну он весело и изгуби се у ноћ.

Стојан као да се уплаши од његова нагла одласка, јер се и он брзо диже и пође за њим, али се опет врати, седе, и узме да чупка суву траву, слушајући Цветине ударце мотиком. Одједном према Цвети опколи руком уста и тихо викну:

— Цвето!

Али од ње не чу одзива до само ударце мотике.

— Цвето! — викну он јаче.

Она опет ћути.

— Цвето, чујеш ли? — И наже се, напреже слух и очи, али виде само њу како се згурила, па удара силно мотиком, из које понекад, кад наиђе на камен, одсевне светлац. — Цвето, дођи, или... — И хтеде да се дигне, али се трже изненађено, кад виде њу где дође и наже се над њим.

— Што си дошô? — упита га она пригушено.

— Ја?! — Загрцну се он и уплаши. — Несам, веруј, него знаш, пођох на њиву, и твој ме човек нађе, те — дођосмо! А ти се љутиш?

— Одмах да си ишô! — И окрену се љутито од њега.

— Љутиш ли се? Немој!

— Не љутим се. — Поче она да гута, као сузе. — Не љутим се, али шта ће да каже свет, људи! Иди, ако мислиш добра. Шта хоћеш ти? Та ја сам жена!

— Истина је — одговори он меко.

— Па кад је истина, што долазиш? Што ме не оставиш? ... Ето, имаш жену, децу.

— Ех — одби он руком — не спомињи ми.

— Да, ти имаш, а ја? Па још и то, да нешто он чује, онда где ћу ја, где?

— Немој, Цвето — викну он кад осети како јој на плач глас задрхта. — Идем, ево одмах, сад. Истина што кажеш, али ја. Знаш ти мене. Ја само онако... дођох да те видим. А ти, ето, баш кад хоћеш, нећу више, нећу... збогом!

Она му не пружи руку, да се с њим рукује, него се одмаче од њега и рече оштро:

— Збогом. Иди.

— Ех, љутиш се ти! — потврди он удивљено и, пребацив мотику преко рамена, оде.

А кад се он изгуби, она брзо, силом и, као бранећи се од нечега, окрену се и узме мотику, да опет продужи копање, шапћући у себи:

— Лаже он, лаже. Опет ће доћи. Ох, а шта тражи? (Ма да је знала.) Што је не оставља већ једном? А да каже мужу — не сме. Јер, какав јој је муж, и крв би потекла... А овамо опет с њиме се виђа; говоре, он јој долази, и муж јој не зна зашта је све то... куд ће јој душа и тело на оном свету?... Грешно је то, грешно... Мајко Богородице!

И отпоче да се крсти, шапуће молитве! Али ова топла ноћ, туп и металан звук мотике, мицање људских сенака с тамним фењерима... још је више то потресе, испуни страхом и слатким сећањем. Памет, насупрот вољи, крштењу, молитвама, поче јој силно стварати и износити све што беше:

... Била је дете, кад је њени убоги родитељи дадоше Стојановима, да тамо служи, како би је ови после лепо удомили. Отац Стојанов беше прек и суров човек. По натмуреном и косматом лицу из гледаше да нико од њега није чуо благу и нежну реч. Са женом и Стојаном, који му беше јединац, поступаше као са осталим слугама. Сви су се њега бојали и стрепили од њега. И да не беше матере Стојанове, жене милостива срца, можда би и Цвету постигла судба њених другарица, слушкиња у тако богатим кућама, које бивају или упропашћене од слугу, а некад и од самих газда, или закржљаве од прекомерна рада. Али мати Стојанова поче је пазити, јер се њен Стојан, као дете, најрадије сиграше с њом. И зато је заклањаше од слугу, не даваше јој тежак рад, те се она доцније разви и пролепша. Она њена снага, лепота, једрина заносаше сваког, а највише Стојана, који се доцније, кад је одрастао, готово никад није ни одвајао од ње. Увек су били заједно. На њиви, пољу, увек, увек беху они једно до другог. Он јој никад не даде да осети, е је она код њих само слушкиња. Свакад јој је поклањао понешто, давао — кријући од оца — жита, брашна и друго, да она однесе својим сиротим родитељима. Беше он благ, миран, тих и радан као нико. Ах, ти дани!

Оду на њиву, да филизе¹ дуван.

Корење их покрива до појаса, под босим но гама крши се и рони суха земља, а око њих, свуда, у недоглед, зеленило и бујност. Свеж, чист и сјајан зрак греје их, те им крв бризга у једре образе. Они раде, кидају младе изданке. Из реке душе ветрић, а из пожњевена поља, стрњишта, допире песма грличина... Раде, утркују се, диркају једно друго, па се споречкају и, тобож расрђени, одмичу се. Ћуте обоје. А овамо гледају се

кришом испод ока, а око уста им игра пркосан осмех. Она, у тесном јелечету, повезана шамијом, с несташним и пркос¹ *Филизити* — кидати изданке на коренима дувана.

ним осмехом на рујним јој устима, гледа га кришом, види: како се он чеше, врпољи, гледа у њу и хоће нешто да јој каже, а она му тада окреће леђа и чини се невешта.

— Цвето! — вели он напоследку. — Хајде да певамо.

— Нећу.

— А што? Ето, ја те молим!

— Па баш и ти. Нећу.

— Али кад те ја молим? — пита он слободније и приступа јој.

— А што ме љутиш? — говори она, па се тад насмеје од срца и, тобож срдита, прилази му. — Хајде. Почни!

И почну. Запевају песму која се тада најрадије певала. Гласови им чисти и дрхте од радости. Руке им лете на рад, а околином се разлежу речи песме:

*Ветар душе, ветар душе, ал' — катмер мирише;
Драги драгој, драги драгој ситну књигу пише!*

— Цвет — о — о! — кликће Стојан и одмиче се од ње, да би је боље видео.

— Шта ти је? — пита га она враголасто.

— Ти си, ти — моја!

— Ех! — нехотице, изненада полети јој усклик из дна груди. И брзо се сагиње да сакрије радост и као крв румене образе. — Немој, Стојане! Хајде да се ради.

— Не, не... — муца он. И остраг, испод пазуха, хвата је и стиска... Она се отима, извија, брани, али тако мало, малаксало, да му се баш тиме још више подаје и привија уза њ.

— Немој. доста је, доста, слатки Стојане... — шапуће она и крије лице. Доста... видеће ко... ох!

— Још, још. Дај! — грца Стојан и све је више стиска, грли и љуби где стигне.

— Та доста... Ох, баш си ти?! ... И, изнемогла, обамрла, блажена, предаје му се и пружа му онда час леви, час десни образ, да га он целива наизменце.

Али једне јесени, увече, рекоше јој да се лепо обуче и накити. Затим изиђе Стојанов отац, узео је за руку и увео у гостинску собу.

— Љуби у руку! — рече јој и показа на људе који беху ту. Она клецну, погледа га преклињући престашено и хтеде пасти, али његов оштар поглед и суров израз лица повратише јој снагу. И, једва идући, пољуби све оне људе у руку. Они је дариваше, па чак и Стојанов отац, на изненађење свију, пољуби је у чело и извади велики дукат — дублу.

— Нека ти је срећно, ћерко, и дуговечно. У мојој кући јела си дрвеном кашиком, а у твојој сребрном, да Бог дâ.

И изведоше је. Она паде. Целу ноћ није знала за себе. Од тога дана до свадбе Стојана никако није видела. И удаде се. Пође за овим Јованом, човеком истина не сиротим, али удовцем, тврдицом и преким до зла Бога... Срце јој хтеде пући, али јака природа и вечит, тежак, свакодневни рад победише... Угуши све што беше. Али ето сад, од неко доба, опет он, тај исти Стојан, гледа, вреба згоде да се с њом нађе, види и разговара. А она не може да га гледа ни да слуша тај његов мек, више женски глас. Но и он се није усрећио. Оженили га богатом девојком, из знане куће. Али као да га и нису оженили, јер он отада никад да се скраси код куће. Жену ни да погледа, већ увек, тобож послом, бежи у села, код чивчија, где су њихове њиве, и тамо остаје по читаве недеље. Шта ти нису радили, само да га замилују са женом, али ништа не помаже. Прскали га неком водом, чини ми се од татуле, давали му биља, водили манастирима и међу врачаре, али он никако да постане разговорнији, живљи и бољи. Увек само ћути, ради, допушта матери да ради с њим шта хоће. Ни с ким се не препире. Отац му да побесни. Једном га истукао на мртво име и истерао. Отада нико није смео његово име у кући да спомене. Мати му, сирота, да пресвисне од туге и срама. Молила га, преклињала, да бар њој, ако оцу или коме другом неће, каже зашто бежи од куће и жене, али узалуд... И ко зна докле би то тако трајало, да родбина младина, кад виде у чему је ствар, не поче искати да им се девојка, иако венчана, врати натраг. Јер, веле, нису они њу дали за њега старог и његову кућу, већ за Стојана... Тада га дозво отац к себи, не знајући шта да чини.

— Седи! — рекао му мрко и показао место ДО себе на миндерлуку.

Стојан, као увек, само стао пред њим.

— Нека — одговори му — Могу и да стојим.

— Седи до мене, седи ко што приличи мужу, домаћину! — И реч „домаћин“ нагласи. Стојан је покорно ћутао и није сео.

— Седи и говори! — Одједном је плануо старац и скочио са свог места. — Јеси онемио, да Бог дâ! Говори, хоћу да чујем, видим: да ли знаш, да ли умеш да говориш; хоћу да ти чујем глас... Да знам, жив ли си?!

— Шта да ти говорим? — шану Стојан и, готов на све, слегну раменима.

— Шта, шта???... — убрзао старац и почео, сав накомтрешен и гужвајући свој гуњ, да се надноси јаросно над њиме. — И још питаш, питаш? Убићу те, бре, убићу, никакав сине! — И диже песницу. — Зар ја то да дочекам, да ми девојку, венчану, натраг одведу?... И то ја, ја?!... Говори, казуј! — И ухвати га бесно за прса, те га поче да дрмуса, гњави. — Казуј... Убићу те, убићу те! Бар да те не гледам таквог!...

— Уби ме!

Старац одскочи од њега.

— Да те убијем? И хоћу, сад, ево! — И поче да се врти по соби, као да нешто тражи чиме ће га убити. Стојан само ћути, погнуо главу и чека... — Хоћу, ево, сад! — говори старац и одједном викну: — Не, бре, синко! Немој тако, молим те!... Ево ја, ја те молим! — И дршћући, сагао се пред Стојаном, скинуо капу, те му се бела коса расула по врату и раменима. — Ево на. Уби ти мене... Ти ме уби! — Грцао је старац, а руке му, плећа, глава, цело тело дрхтало је.

Стојан, на све готов, спреман, само не на то — његову, очеву молбу, тргао се преплашено:

— Не...! — И пригну се да га дигне, усправи; али кад спази чак и крупне, вруће сузе како из старчева ока капљу и падају му на руке, он устукну, препаде се и побеже из собе.

И од тога дана за неколико месеца Стојан се поправио, замиловао са женом и отпочео да живи кô други ожењени луди. Седео је код куће, надгледао рад и ишао понекад са женом и матером по родбини и саборима... И сви се томе зарадоваше. Али ево, опет, откад настаде лето — ко зна шта му би? — он отпоче поново да иде као и пре по пољу, селу, и тамо да остаје дуже и — што је најважније и најстрашније за њу, Цвету, он поче долазити к њој. Истина, да је долазио свакад с њеним мужем, али је ипак она знала, осећала, зашто он долази. Увек је гледао да се нађу. Ако она пође на њиву, он би издалека ишао за њом, обилазио путеве, само како би изгледало да се случајно сретају. И ма да јој, сем уобичајених поздрава, никад друго онако што није казао, ипак се она бојала. Не могаше да га види, а да је не прођу језа и страх. Само кад га сагледа где се примиче к њој, а очију не скида, трепће, и око уста игра му неки болан, учмао осмех — њој се срце стеже, снага устрепти и сузе полете... Себе је одавна прежалила, већ кад га види таквога, дође јој да њега жали, оплакује. Али мора да се уздржава, чини се силом строга и увек груба према њему, јер ко зна шта би онда било, да не ради тако? Али све узалуд. Истина, свакад, кад год дође њој, заклиње се да више неће други пут долазити, а опет долази, опет!... Ах, а од прошлих дана остао му само леп, звучан, мек глас. Ретко је од тада певао. Али сада, кад год би запевао, певао је тако тужно и изразито, да би сви падали у севдах... Колико пута, само она, у зору, кад месечина сја, гледа га кроз свој прозор, где издалека, на коњу, с паше долази кући и пева тихо, јасно, тужно... пева он, а ниоткуда гласа, само месечина сја и трепти. А њој тада дође — сачувај Боже, као нека напаст! — да и она, као што се у причама казује, полети, седне до њега на коња, обгрли га, и да обоје, загрљени, на месечини, преко поља и гора побегну далеко, далеко!...

— На месечини, загрљени, далеко, далеко!... — несвесно отпоче Цвета да шапуће гласно, нињајући се напред и стискајући прса. — На месечини... Јаох! — крикну она сва престрашена и одступи корак уплашено, кад спази себе и околину осветљену од месеца, који беше за то време давно изишао и све обасјао.

— Боже мој, Господе! ... Господе Боже, света Богородице... Господе, Господе... Боже, шта је ово! — шапташе она дршћући од страха и кријући поглед од светлости. — Умудри ме, слатки Господе! ... Ох, грешна и црна ја! — И мисао о грешности, мучењу на оном свету због таквих нечистих мисли, све то изиђе пред њу у црној и страшној боји... И да би себе колико толико умирила, оправдала, диже се, па гледајући у осветљену околину, пратећи месечево јурење преко чиста неба, поче да се крсти, метанише, шапуће молитве од злих духова, напасти и нечисте крви... А светлост је обасјавала сву: њен витак стас, широка рамена, лепо развијено и зажарено лице с врелим устима и црним, тамним, доста упалим и ужагреним очима... Она се крстила, метанисала, а месец је сјао и обасјавао све. А као да је са светлошћу дошао и живот. Са свију страна чуо се жагор, вика, дозивање и песма овог ноћног, раденог света. Осветљена пространа поља, благе удолице, река и потоци с високим тополама и густим врбама, све се покренуло, као дахнуло, и учас се осетио онај тих и кô балсам ноћни миомир. Цвета се крстила, дрхтала, слушала у даљини како жубори река, шуштање лишћа, коње како спутани пасу, ударце мотике... Слушала је, стрепила, а ништа није могла да ради. Мисао о своме греху, што је о томе, њему, Стојану, мислила, памет јој обузе и сву испуни неописаном тугом и страхом. Стајала је као упокана, наслоњена на мотику, и ништа није видела, па чак ни воду која је дошла и, роморећи, шуштећи, упадајући у суве, жедне рупице, текла у другу, суседну њиву... И одједном, усред ове бљештаве сјајности и ноћи, један јасан и тужан глас уздиже се, затрепта и разастре се на све стране.

Цвета је већ знала, и обамре.

— У-у-ух! — стресе се она и поклопи се ничке на земљу.

... „Хеј Стојане! Чуј, Стојан пева!“ као одговор на његову песму чуше се одасвуд одушевљени узвици и гласи. И заиста то беше Стојан који, удаљен, идући ваљда кући, певаше ону исту песму:

*Ветар душе, ветар душе, ал' — катмер мирише;
Драги драгој, драги драгој ситну књигу пише!*

— Ох доста, доста! ... — Као и себи и њему поче бесвесно шапутати Цвета, онако поклопљена, згурена, стискајући прса и гушећи се од суза и наврелих осећаја. И не могући да издржи више, бесно, махнито љубљаше и угризаше прса, гојне мишице на руци, гурајући песницу у уста, као да би спречила оно што из ње избијаше и сву је обузимаше... Међутим, песма једнако брујаше. Стојан певаше тако и изразито и тужно као никад дотле. Његов јасан глас трепераше и гроташе, уз носећи се у обасјане, бљештаве висине ове тихе и сјајне ноћи...

*Да знајеш, моме, мори, да знајеш
Каква је жалба, мори, за младост?!*

Чу се где запева он.

— Жалба! ... — дахну силно Цвета. И сломљена, побеђена диже главу, зину пут Стојана откуд долажаше његов глас, те као да хтеде да и последњи акорд његова гласа, којег нестажаше, упије у себе.

— Вода дошла, а ти? — трже је мужевљев глас. Учас беше дотрчао Јован, радостан што је једва довео воду. Али кад спази како она није пазила нити отворала бразде, да би вода у њих ишла и натапала их, већ их оставила те вода отишла на страну, у суседну њиву, он се зграну, уздиже мотику и, сав цептећи од јада и беса, устреми се на њу. — Шта је ово, а-а-а? — зачича он.

— Не, Јоване! — поче она да муца, јер тек сад виде да је на воду била сасвим заборавила. И, осећајући се крива, очекујући ударац за то, само је заклањала главу и мучила се да пред њим устане. И, не знајући чиме да се изговори, поче га молити: Немој, болна сам! Њено обасјано и зажарено лице, угрижена уста, вреле очи, коса у нареду, јелек раскопчан, све то учини, те Јовану сину мисао да је можда она трудна и баш сад осетила чедо под појасом. Он спусти мотику и задрхта радостан.

— Па шта ти је?

— Ох не знаш ти! — груну она у јавк и силан плач. — Не знаш!

Јовану се учини то као прекор: што је он, ма да види каква је, трудна, опет гони ноћу да ради.

— Та не плачи! Што не кажеш, па да те оставим дома. Чекај! — рече он меко и саже се, узе је у наручје, однесе до међе, положи, скину са себе гуњ и покри је, да не озебе, затим брзо отрча и врати воду...

— Ама доста, не плачи. Не бој се. Проћи ће то — храбраше је он натапајући водом бразде и слушајући како она грца, плаче и бунца...

СТАНОЈА

ела га је чаршија и доња махала знала. Кад дође пазарни дан, узајми ма од кога два- три динара, па тргује ситнуријом препродајући је. Узајмљено врати, а „ћар“ попије.

Причају, а и он колико се пута хвали, како је био некад имућан: држао бакалницу, имао дућан, кућицу и једну сакату сестру. Али некако од кад се мој стриц оженио стриним, он се пропио, и мало по мало дућан напустио, кућу дао сестри, и почео да служи, док напослетку није дошао код стрица, не тражећи никакве плате до само хлеба, старог одела и преноћишта у штали.

Кад се напије, скупи сву стринину децу, а и мене, па нас води по шећерџијницама, купује нам шта хоћемо, онда нас пошље да одемо стрини и похвалимо јој се, а он пође позади нас, гледа, смешка се и пева своју омиљену песму:

*Механџи море, механџи,
Донеси вино, ракију,
Да пијем, да се опијем,
Дертви да си разбијем!*

— — — — —

— Пој, пој — а сутра? — дочекала би га стрина срдито.

Он застане, наслони се на зид, па је гледа неким чудним погледом.

— А што? ти ли си ми дала?... Моје паре! — И, као у инат њој, седа на земљу, прекрсти ноге, баца капу, вади из појаса стакло ракије, пије из њега и продужава песму.

А кад је трезан, ради као црв. Што год му се нареди, он само ради и ћути. Понекад, кад му ми, деца, сувише досадимо дирајући га и витлајући се око њега, бацио би посао, разјурио би нас и онда отишао. Али ма ко да га наљути, чим би стрина приступила њему, метнула руке на раме и благим гласом замолила га:

— Станојо, што си љут? Немој. Ајде учини — то и то! — Одмах би узимао рад и радио као бесан.

Мој стриц беше прек човек. Његова реч била је у кући закон. Колико пута он туче стрину и гони је од куће. А нарочито кад се напије, онда, што кажу, у свет да се бежи. Сећам се једном: Дошао он кући пијан, ухватио стрину, завалио је испод себе и туче душмански. Ми се од страха сакрили по амбаровима. Станоја у том иза куће, у дворишту, цепаше дрва на дрвљанику. Док стрина ћуташе, ништа; али кад је стриц ухвати за косе и, обвив их око своје руке, отпоче да је вуче и дрмуса кô луд по кући, стрина тихо, угушено, писну; Станоја кад чу стринин писак, послушну, да се увери да ли је заиста то њен, па брзо остави рад, баци секиру и упути се к њој у кућу.

— Не, Станојо! — викнусмо му ми из нашег склоништа.

— 'Ајд ви! — осече он на нас, а глас му дрхташе.

И уђе у собу, стаде између стрине и стрица. Овога ухвати за руку, те се стрина ослободи и утече. Он тада пусти руке стрицу, стаде преда њ, и отпоче га молити:

— Немој, газда, грехота је, немој — бранио је стрину. — Женска страна! ... — А стриц стао, згрануо се и сав се тресе од јада.

— Ти ли бре, псето?! — викну он гушећи се и дохвати штап те лупи Станоју по глави. Шикну крв. Станоја се поведе и, сав обливен крвљу изиђе, дође до бунара, испра главу, мету дуван на рану, те крв заста. И, метувши руке под појас, клатећи се, оде погнуте главе...

И ваљда зато стрина га је пазила. Свако вече, уз јело, давала му је по једну велику чашу вина. А увек стара одела и зими поњаве, да има чиме да се увија ноћу.

Једном се стрина разболе. Стриц беше на путу, те немаше нико да се брине о деци и кући. Тада Станоја узме све на себе. Чистио је кућу, намештао децу, облачио их и радио све послове по кући као нека жена. И кад би увече све спремио, децу намирио, успавао, онда би сео на праг од собе у којој лежаше стрина и целу би ноћ пробдио, чекајући да јој штогод не затреба. Ако случајно чује што од жена да јој треба какве понуде, одмах би отрчао и доносио. Једном узео па напунио појас и недра поморанџама, лимуновима и другим воћем. Иде, смеје се; ми трчимо око њега тражећи му, он нас одбија:

— Хајд, хајд! није за вас!

Затим уђе стрини у собу и, не говорећи јој ни шта, све сручи пред њу.

Стрина се забезекнула, па га срдито гледа:

— Луд ли си? Шта ће ми то, а?...

Он ћути и чеше се по глави.

— Казуј, шта ће ми то? Где нађе паре? Нећу ти ово, нећу! — И поче да баца и гура од себе.

Он се сагао, па оно што она баци скупља и поново јој пружа.

— Једи, једи! — нуди је.

Стрина лута што он и онако нема, па још сада купује, троши; срдита и не гледа га.

— Нећу. Не гледаш себе! Докле ћеш...?

— Ако, ако... Док живим, дотле... Суђено је! ... — А глас му још више дрхти.

Шта ће? Да га не би сасвим одбила, стрина узме и нешто окуси. Он тада од силне радости истрчи у кујну, скаче, грли нас, децу, љуби и диже чак до таванице.

И за њена боловања ни капи пића не окуси. Али, чим се она придиже, оде и напи се као земља.

И стриц је пио. Беше, истина, богата кућа, изобилна свачим, али немаше слоге и љубави. Сирота стрина! Онако висока, црномањаста, сува; с црним крупним очима, дугачким, танким обрвама, малим и упијеним устима — беше и раденица кô кртица. Од ране зоре до мркла мрака она је била увек у послу. Колико би пута у пола ноћи дошла код нас, бежећи од пијана стрица, преспавала би ту, док се он истрезни, и увек пре сванућа враћала би се натраг, кући. Поче и поболевати онако „с ногу“, али јој нико не обраћаше пажње. Али једног дана паде у постељу, и не диже се више!

Беше јесење вече. Захладнело је. У кујни пламти велика ватра. Ми смо се, деца, начетили око ње, запретали босе ноге у пепео и печемо кукурузе на жару. У споредној соби лежаше стрина. Сигурно је била много болесна, јер моја мати и друге жене час по час излажаху и улажаху шапћући. Станоја, као увек, сео до врата њене собе, скупιο се и ћути. Одједном се врата отворише и изиђе стриц.

— Иди! зове те — рече Станоји, а он седе на столичицу до ватре завалив главу у руке.

Станоја уђе, а врата за њим осташе отворена.

— Станојо! — чу се отуда изнемогао стринин слаб глас. — Скупљај памет, Станојо, мене неће бити више. Скупљај памет, јер ти немаш нигде никога. Сâм си. Немој да пијеш. Збогом и — опрости ми!

Погледах стрица, а њему се очи овлажиле, трепавице од надошлих суза поднадуле и брк му игра.

Сав зацењен, гушећи се, изиђе Станоја, и опет седе, сави се, у кут до врата. Загњурио космато лице у ручерде, па јеца. Сузе му иду низ руку.

Стриц га погледа мрко.

— Што плачеш? Ћут'! — осече се на њега, а нама махну руком да идемо спавати.

— Га-а-зда! ... — Чух Станојин туп глас.

Другог дана после тога закопали смо стрину.

Дани пролажаху. Станоја све више опадаше. А и стричева се кућа раскући. Станоја напусти стричеву кућу и иђаше од куће до куће по махали. Радио је, цепао дрва, клао, копао гробове, и све што год би му се наредило.

Лето, зима, њему је било све једно. У исцепаним чакширама, неким појасима и крпама од ко шуље провођаше дане. Његова струља коса, сниско набрано чело, нос мали, уста дебела, испупчене јагодице, развијене вилице с густом и чекињастом брадом, све то беше подивљало, мутно и тужно. С тупим и учмалим изразом лица, раздрљеним и косматим грудима, погледом бесвесним и тужним, чињаше он на човека утисак снажан и некако одвратно тужан. Кад само пред ким стане, обори поглед и иште што, а глас му туп, млак и монотон, човеку долази да бежи од њега, само да га не гледа таквог. Ноћивао је код нас. Дали смо му један собичак. Колико му је пута моја мати давала спаваће одело, али он то одмах однесе, прода и попије.

После неколико година умре ми мати. Да бисмо њој гроб ископали, морали смо стринин раскопавати. Станоја је већ био ту и радо пристао да мојој матери копа гроб. Узе мотику и стаде преда ме:

— Миле, да идем?

— Иди, Станојо, али лепо да скупиш кости.

— Хоћу, хоћу!

— А знаш ли чији ћеш гроб да раскопаш.

— Не.

— Стринин.

— Нећу! — рече уплашено, пребледе и седе на земљу.

— Што?

— Нећу, нећу. — И одмахиваше рукама од себе сав дршћући.

— Како? Зар хоћеш други да копа гроб?

Он се диже.

Ја му изнесох мало ракије.

— Не, не, оку ми дај, оку! — И поче да узмиче.

— После, Станојо. Сада је ово доста. Опићеш се, па нећеш знати.

— Не, не! ... Оку, Миле, оку! ... Ох!

Изнесох му пуну оканицу. Узе стакло, погледа га наспрам сунца, продрмуса ракију, брк му се насмеши, па наже и испи до пола.

— Ах! — И стресе се. Затим узе мотику и оде.

После подне дадоше ми торбицу од чиста платна, те да одем на гробље, скупим у торбицу прах стринин, који ће се после опет препојати и метнути с материним сандуком у гроб.

Одох тамо. Још издалека спазих више стринина гроба гомилу избачене, црне земље, а по њој комађе од трулих дасака, крпе и парчад од земљосана одела и убуђале обуће. На ивици гроба стајаше испијено стакло ракије, а до њега мотика и Станојин исцепан минтан. Нагох се гробу, али се брзо устрашено тргох натраг.

На поду гроба беху поређани остаци стринини: глава, руке, ребра... А више њих, наслоњен на будак, сав умрљан земљом, натуштена чела, разбарушене, земљом посуте косе и голих, црних, косматих груди, стајаше Станоја и гледаше у стринине поређане кости.

Тргох се и погледах небу. Оно чисто и плаво. У даљини преко ограда зелене се баште и виногради. У чистом и сувом ваздуху кликће шева и ластавица. Охрабрих се и опет погледах у гроб, а Станоја црном, умрљаном руком пређе преко очију. Одједном паде нижице костима.

— Като... зар ово ја теби, ја?...

— Станојо! — дрекнух уплашено.

— А? — Ђипи он и погледа ме страшно; али кад виде ко сам брзо се прибра, узе будак и отпоче да копа, шанув: — Ти си, Миле!

Ја му пружих торбицу.

— Ту да скупиш — рекох, а и мени глас дрхташе.

— Ако, сад! ... — поче он покорно. Па узе торбицу, саже се полако, прекрсти се, и као највећу светињу отпоче скупљати њен прах. Руке му 1 50

дрхтаху, а понекад тек врцне суза низ умрљано му и земљом посуто лице.

— Што плачеш, море?

Он подиже главу. Погледа ме погледом у коме беше све: закопана љубав, проћердан живот и вечита туга за нечим.

После неколико година умро је. Причају да је пред саму смрт побегао из болнице, а чувари га нашли мртва на путу ка гробљу.

У ВИНОГРАДИМА

М

ирише ми земља на испуцано грожђе, а магла хладна и мрка већ

почиње да се не диже тако лако. Са свију страна само лупа од оправака на бачвама и крблама. Откако је настала берба, ноћ се не зна. Ма које доба било, а чаршија закрчена колима грожђа са села. Око њих лено и дремљиво стоје сељаци, ишчекујући купце, механиције, и, увијени у дугим гуњама, с дугачким штаповима, „останима“, растерују децу, која се тискају око кола, краду из њих грожђе, више ради забаве, и, засићена, умрљана, оно што не могу да поједу бацају око себе, те на све стране, где год станете, пуца зрно под ногама.

По улицама које воде у винограде или на „царски друм“ врве коњи натоварени крблама, берачи, аргати, просјаци, Цигани, а међу њима и по неки газда на своме коњу или магарцу. Па кад све то почне да се тиска, гура, претиче једно друго, онда ни кокош не би могла да прође с једне на другу страну, а камоли човек. Само се чује вика коњара, шкрипа белих корпа што набацане вире из крбала, а између којих се једва виде деца која јашу; у скуту им бошче, за појасом „пиштољче“ од чаури це, а босе им ноге клате се и ударају коње по вратовима. У страни, поред зидова, иде женски свет. Напред су жене у антеријама, „количићима“ и загаситим шамијама; за њима девојке у тесним минтанима, шалварама, ципелама „на копче“. Иду оне лако, плашљиво. Држе се рука за руку и косо окрећу к зиду, да им „мушкарци“ не виде набреккле груди. А „мушкарци“ забацили доламе преко рамена, утегнули се појасевима до пазуха и с пушком у руци грабе по четири корака у један. По неки бесан, па опали из пушке; девојке цикну, сабију се у гомилу, коњи потрче, крбле почну да се одвајају од самара и лупају, дечаци на коњима се погну, једном руком придржавају се за самар да не падну, лактовима и трбусима стискају бошче што су им у крилу, а другом заустављају коње. Ови се брзо стишају и пођу обичним ситним корацима. И као пре опет почну да цупкају, разривају пут копитама и грабе виноградима, који се издалека црне, а по којима се свет већ размилио, вију димови наложених ватра, шарене се обешене женске „стајаће“ халине о гранама већ оголелог дрвећа, одјекују пуцњи пушака, усклици, довикивање. Небо је сиво, тмуро. Брда и брегови црне се и непомично оцртавају. Цела је земља влажна и мрка. Покаткад пролети јато гавранова, али не гракће, већ само шушти и брзо се изгуби у мрку даљину и маглу. А магла се полако и развлачећи диже... Јесен. Да, да! Али тада не беше јесени. Срце младо, душа тек навирила, очи се рашириле, па цео дан шврљам с друговима по виноградима, пуцамо из пушака, ложимо ватре од влажних, земљивих лозинака и пушимо дуван. Тек пред вечер ако дођем у наш виноград. Још издалека, на улазу, видим где се Марко коњар раскречио, шубара му штрчи на глави, он коленима притиснуо крблу, заврнуо рукав на кошуљи и

муља грожђе што му жене сипају из својих корпâ грдећи сваку што поред грожђа бере и сухо лишће. А оне га и не слушају шта их грди, навикле се, па га само пецкају и дирају, а он само муља, виче и трчкара час ка трешњама где је ракија, час на пут да обиђе свога коња, који чекајући на товар пасе суху траву по јендеку.

— А, господинче, — предусрете ме. — Камо чича-Марку ракије? Тако ли ти? Чекај, да ли ћу да ти играм на свадбу.

Ућутках га дуваном и уђох у виноград. Жене ме једва дочекаше и осуше грдњама: где сам био? што не радим? како нећу ни вечеру да добијем, и друго. Одговарам ја њима. Шалим се. Биле су све наше: тетке, стрине, ујне, неке из комшилука; а била је и она, Ленка. Само она, као мени у инат, није се дала да је видим. Шалим се ја с њима, јер знам да ми мати није ту. Она је онамо, иза винограда, при ватри, где заједно с комшиницама из суседних винограда пију кафу и нуде се ракијом. Затим одох ка трешњама које су биле у средини винограда и око којих је била мала ледина. По гранама и око стабла било је обешених и поређаних женских хаљина. Ту је било свилених шалвара, антерија, минтана, лакованих папуча и ципела. Све оно што се при раду прља... Почех да тражим што за јело, једнако слушајући шалу, смех и кикотање наших што су брале око пута. По која, док јој се однесе пуна корпа и испразни у крбле, устала би. А обично свака шамију забацила, разузурила се, без бошче, у устима држи зрно грожђа и сише га. И у сваком винограду тако. Свуда жене, девојке. Трче из једног у други виноград, састају се. Нестало је међа, граница. Све је једно. По дрветима беле се обешене хаљине, из јендека и међа вију се густе димови, чује се прасак сувих лозинака на ватри, узвици при товарењу крблâ, њихово крцкање, кикот девојака, разговор жена и витлање деце... Свуда и са свију страна дим, песма, пуцњи, а све се то меша, разастире и расплињује у влажном, као на киселом ваздуху...

Ја сам стао. Нисам осећао глад. Гледао сам и разгледао хаљине што беху око трешње. Наиђох на Ленкине шалваре од ђизије и минтан од јумбасме. Познао сам их по оним златним ширитима. Ја не знам зашто, али загњурих лице у њих, јер су оне мирисале на нешто што тако годи и потреса. Из тога трже ме вика на Спасену, младу, виту, црномањасту и Топлу жену нашега комшије, који је одмах после свадбе отишао у Турску да шије чакшире, пошто то код нас већ нестаје. Вичу на њу што неће да бере. Воли да носи корпе, да истрчава на пут, гледа, обзире се, па да после утрчи у виноград преко јендека вијући се и кикоћући. А остале је пецкају, питају: да ли је скоро снимала мужа? због кога истрчава? Па да би шала била већа, почну је дирати за Марка. А Марко чује, мило му, па се чини невешт и само виче:

— Жене, брзо! ... Брзо бре, ено комшије већ тринаест товара, а ми?... Их!...

И брзо се сагиње, муља бесно, а рука му се црвени као крв од грожђа.

Одвојих се од трешње и седох до једног чокота. Нисам хтео да идем тамо код њих. Једно ради ње, Ленке, као и у инат, а друго знам да ће ме терати да радим. А да им ја носим корпе, тешке су; опет да берем, брзо ме заболи крстача сагињући се. Зато седох за чокот, откинух грозд, он ми се просу, зрна одлетеше и разасуше се. Почех да их прибирам и да им загледам ону њихову глатку површину, скупљам мед што се нахватао по њој и слушах песму која баш сад отегнуто и издалека долази:

*Девојчице, ружичице — ружо румена!
А што си ми невесела — уста медена?*

— Што не береш? — чух иза мене глас мек, дрхтав и врео. Сав се запалих, али ипак нећу да се окренем, већ одговарам тупо:

— Па шта ћу, кад ти за мене радиш? — И окретох се. Више мене она, Ленка, стоји. Чека да се ја осмехнем, па онда она. У десној јој се руци бели нова корпица, а у левој „косирче“. Прсти јој улепљени земљом, како је по њој скупљала зрна. Брада овална, а тамни јој и румени образи одскочили од стегнуте шамије, коса јој се извукла и пала по челу чак до мрких јој и крупних, влажних очију.

Стоји. Чека да се насмејем, али ја нећу, но ћутим и чупкам лишће. Били смо у свађи. Посвађали смо се пре неколико дана, кад је долазила код нас, на бунар, а од мојих нико није био. Тек што је била почела да вади кофу из бунара, а ја, као увек, дошао сам и тобож донео јој моју тестијцу коју сам навлаш испразнио у кујни, да је напуни. Па се нисам одмицао од ње, већ стајао и додиривао је. Она је пламтила сва, али, заузета око вађења кофе, није могла ништа. Само је почела брже да окреће чекрк, а при том да јој се пуна, млада снага увија, крши; да јој груди више одскачу, а обле јој мишице на рукама да се показују, затежу минтан. Ухватио сам је за пџс. Није могла да се брани. Јер ако ме одгурне рукама, пустиће кофу која ће натраг у бунар пасти и разбити се; а овамо сам је ја грлио све више и више... Она је клецала. Хтела је све да пусти и падне.

— Пусти ме! — молила ме. — Пусти, тако ти свега на свету!... Ох, мајчице моја!...

И заплакала се.

Пустио сам је. Али од јада ногом гурнух моју тестију и разбих је.

— Не бој се. Знам ја да ти мене не волиш, него... — почео сам да гунђам одмичући се од ње.

Она је извадила кофу, почела да сипа воду у тестије, али сва се тресла, дрхтала, те вода није улазила у тестију. Око десет кофа је извадила док је једну тестију напунила. Читава се бара разли. Једва напуни ту тестију. Али није ишла. Сва зажарена, стајала је; није смела отићи, а да се не помиримо. Зна она да је тада не бих погледао и да бих је тако увредљиво пецкао, да би ишла као луда. И онда час, у инат мени, раскалашна, бесна, час „умилна“, као да су јој сви по кући помрли. Зато је тада и стајала, дрхтала, нијала се. Чекала да је ја први ословим, макар и најгрубље, а она ће већ одмах да ми попусти, моли ме, насмеје се, и тако да се измиримо.

Али ја ћутим. Окренуо сам се косо и прстом шарам по зиду. Она поче да скупља црепове разбијене тестије.

— Шта ти је оно криво те га разби?

— Па шта ћу, кад сам ти толико гадан, те плачеш од мене! — одговарам набурено.

Гледала ме. Како се била сагла да дигне тестију, тако и остала. На трепавицама сузе, уста болно, плачљиво развучена. Али ја бејех доста снажан, те издржах тај поглед.

— Ах! ... — уздахну она и диже тестије, па једва изиђе на капију.

Ето, то је било што сам сада ћутао и тако се чинио још љут, срдит. Истина да је она одмах, од тада, покушавала да се помиримо, али се ипак није толико љутила што ја нећу. Јер је знала, сигурна је била да ћемо се овде, у винограду, помирити. Да ћемо, као и лањске године, с једног чокота заједно брати грожђе, да ћу да мећем у њену котарицу, служим се њеним косирчетом, па после, кад почнемо зрна да скупљамо, да ћу навлаш гурати моју руку у њену, а тада ће прсти да нам се преплећу и главе, лица, косе додирују. И, напослетку, да ћемо из мојих уста да „зобамо“ зрно, али тако да једна половина зрна остане у мојим, а друга у њеним устима... И зато што је знала, она је јутрос, кад је дошла к нама, била понела нову, белу корпу и лепо косирче, и сва је дрхтала од радости, среће. По четири пута ишла би и враћала се за једну ствар... И сад, ево где је дошла, стоји више мене, чека да је ја позовем да беремо заједно и помиримо се. Стоји она и чека. Ја једнако ћутим, а осећам ватру од њене близине. Почех да кидам један повећи грозд. Не могу, јак.

— На ти косирче! — шану и пружи ми га.

— Нека. Могу руком. — И од једа што не могу, секнух, да сва зрна попадале. Оста само петељка.

— Чекај. Ја ћу... — И саже се. Образи јој пламте, рука дрхти, а тако је топла, мека и мила. Ленка одсече грозд.

— Ево! — И пружи ми га. Гледа ме замагљеним и упола затвореним очима. Чак јој брада румена и светла. — Хајде да беремо! — шану и клекну до мене.

— Не могу корпе да носим. Тешке су — браним се ја.

— Нека. Ти само бери, а ја ћу да носим. Могу ја — храбрила ме је мило, а већ грцала од среће што ћу да се одобровољим, не срдим више на њу.

— Не, не! — Устадох. — Ићи ћу у „Рашку“, да тамо чувам виноград.

Њој глава клону, косирче из руку испаде.

— Ако! Иди! — покорно прошапта и умукну, одупревши се рукама о земљу, да не падне.

Питах матер, она ми одобри.

— Иди — рече. — Ионако овде ниси за вајду. Само пази да Циганке... јер се сад, та вера размилела, па...

Пођох. На крају винограда, до међе, било је неколико већ сувих вишања, а око њих се увиле лозе са сочним лишћем, дебелим прућем. Виле су се уза стабла, грање, те чиниле заклон, као колибу. Биле су то „гавранице“ и „дреновке“. Ту је била земља увек суха. Хтедох да прођем, кад — она, Ленка! Заобишла и стала ту. Чека ме.

Наслонила се леђима о стабло и рукама се придржава за гране. Побледела, само јој усне румене и набрекле.

— Што се љутиш на мене? Не љути се, жива ти мајка! — поче ме молити, а једва говори, плаче, само да се помиримо. Крупне сузе котрљају се низ образе. Дише утајано. Хоће да чује мој дах, а камо ли глас, опроштај што очекује.

— А, па после опет као онда, на бунару да плачеш?! — почех ја.

— Нећу више да плачем, жи' ми ти! — И да би ме уверила, поче прстима да скупља растурене сузе по образу.

— Нећу! ... Дај ми да те пољубим! — рекох одједном, и сам не знајући зашто. И почех да се тресем. Опи ме ваљда онај мирис зрела и, на све стране измуљана у крблама, грожђа и влаге... Али највише, чини ми се, опише ме њена уста, која се сада — срећна услед потврде да је волим, застиђена од моје дрскости, а што тражим отворено, гласно пољубац — беху развукла у осмех... Ех, то не беше осмех. Беше то нешто што пружа, мами, али од велика, изненадна стида стрепи и трза се и од саме помисли на пољубац.

— Не, не... — муцала је, а једва се савлађивала да главом не одриче.

— Дај ми!

— М-м-м... — муцала је.

— Нећу силом, нећу! — почех. — Ако хоћеш дај, ако не... — И пођох.

Она напреже сву снагу. Није смела да се одвоји од гране за коју се држала, јер изгледаше да би пала. Па, жмурећи, пружи ми: и лице, и уста, и око, све. Али ни корака к мени да крочи.

— Е, нећу! — рекох љутито и, оставив је, одох брзо, круто. Нисам смео да се окренем, јер знам какву бих је видео. Убрзах кораке. Нисам више слушао онај смех, кикотање, крцкање и товарење товара, само сам једва чекао да пређем царски друм и одем тамо негде... Почех да се грчим. Магла никако да се дигне. Нарочито се у даљину ништа од ње не види. Сиђох и приближавах се господским и големашким виноградима. Ту већ не беше оне вреве, жагора; само су се у редовима и иза чокота црнела леђа раденика, који су ћутећи брали и журили се. По гдегде забелела би се и зашустала која сукња. На бедемима од шанчева стајала је по која гомила господе и

госпођица и гледала на „друм“, по коме су промицали товари у варош, и Цигане, Циганке, просјакe, који су се разилазили по већ обраним виноградима да беру јагуриду... Пређох и ја тај пут, који беше сав црвен од грожђа, раскалањан и посут зрнима и петелкама. Дођох до чесме. Брзо сиђох у долину и не гледећи на ону ледину испод чесме, на којој се стрељају осуђеници, а са које се сада чуо звон оваца и свирка чобана у дудук. Изиђох из долине и почех се пети нашем винограду, који се одмах познавао по гомили камења, бреста и оног реда од дивљих ружа и трња, што је било на међи и спречавало да се виноград не рони у долину. Стигох и, дахнувши, извалих се међу чокоте. Загледах се у црн, дугачак, са заривеним врхом у земљу грозд, који беше на чокоту преда мном. Одједном зашуста нешто иза мојих леђа. То је била Циганка и већ се сагла те бере.

— Шта ћеш? — викнух.

— Косирче да ти продам! — пожуре она и приближи ми се.

— Нећу. Иди.

— Да ти бајем, ако хоћеш. Знам и црве да вадим из очију.

Пружих јој руку. Она остави корпу, велику торбу и штапове што је вукла за собом и клече. Узе ми руку, окрену длан и загледа се у њ. Како је чудно одударала моја бела рука од њене кошчате, суве, црне руке. Глава јој је била умотана крпама и старим шамијама, испод којих су падале њене проседе косе у увојцима низ лице јој, а лице јој ћошкасто и смежурано, врат издужен, смежуран, груди црне, голе... Прљава, никад неопрана кошуља вирила је само крајевима из хрпе старих минтана, те су јој се виделе чак и смежуране, бакарне боје, дојке... У оном мрком зеленилу чокота, згрчена, црна, с лулом иза врата, држећи ме за руку и мрмљајући нешто у себи својим дебелим, избразданим устима, тако је чудно изгледала да нехотице повукох руку:

— Говори!

Она, не дижући очију, прелазећи хладним, црним прстом по моме длану, поче:

„Душа ти је широка, срце црно, те тешко оној која се у тебе загледа. Век ти шарен, пут далек, незнан и таман. Ако преживиш...“

Тргох руку.

— Иди и набери. — Па чисто бежећи скочих. Нешто оне речи, а нешто задах од дувана помешан с тешким мирисом њена зноја и неопраности толико ме поплаши да је нисам смео ни да опоменем да много не бере грожђе. Одох до вишње, наслоних се на њено стабло са испуцаном и савијеном кором. И како ми тешко паде кад се загледах у све што беше преда мном. У долину, која беше пуна већ оголела дрвећа, чесму, друм, винограде и ону ледину с које се чак и овде чуо звон оваца, видео чобан где ногом наслоњен о колац нечијег гроба, огрнут исцепаним војничким шињелом, свира у дудук. А свирка му оштра, монотона. С леве стране, на путу, који је био усечен, а из долине преко брда водио вароши, искрсну Митка Мераклија. Поче се пењати, готово

трчећи. Задигао главу, пригрлио корпу грозђа што је на просио и коју ће сад продати у чаршији за ракију. Зато се ваљада толико и жури, подскакује, набија шајкачу на очи, испрује голе груди и пева. Чак до мене допире његов истрошен, али још топао глас и последње речи једне те исте песме му:

А ја сам ти, Лено, болан, болан — преболан!

А крцкање товара на друму све јаче. Већ се неки, који су обрали винограде, враћају кући. Димови ватра које су почеле да се гасе вију се гушће, лелујају се, истежу и улазе у маглу, те се заједно с њом лелујају и расплињују по мокрој, црној, обраној земљи.

НУШКА

Већ увече и којекако. Забуните се, заборавите и заспите. Али кад вас

ноћу пробуди месечево сијање — а он баш упро у лице — не знате да се једва дише. Гледате, гледате, па... Море, и земља је тамо друга! Лежите и пружате се слободно и поверљиво по њој као поред мајке.

Пукне ли лето, у кућу се не завирује. Сем што се износе или уносе спаваће хаљине и готови јело, остало све у дворишту, у башти. Не знате, како је то, кад се увече попрска двориште, простру асуре, душеци и јоргани. Лежите, а мирише овлажена прашина. Месец сија, те се црне старе, зелене већ обрасле маховином ћерамиде на кућама. Чисто не смете да дахнете. Ако се накашљете, страх вас хвата, јер се само ваш кашаљ чује и ништа друго. Загњуристе главу у јорган, удишете мирис скоро опрана чаршава, слушате како попац у огњишту из кујне цврчи, из баште како шушти лишће, како скачу по дрвећу и цбуновима још не заспале птице, до вас, у бунару, како капље вода са овлажених каменова, а одозго из циганске махале једва допире зурла, која танко пишти и чује се далеко, далеко...

Данас била недеља, а мене једва отргли са свадбе. Комшија Трајко жени сина првенца. Кућа му одмах до наше. Мајка и отац отишли тамо на вечеру, а мене довели, да није сама Нушка, гошћа, коју је мати још у суботу увече довела. Једно, да има ко кућу да очисти и ручак зготови, док мајка и отац иду у сватове, а друго да се и она, Нушка, тога дана проведе: да из наше баште преко зида гледа свадбу и оро што ће се играти целог дана. И Нушка је гледала цели дан. Покупила камење и трупове што је нашла по башти, наслонила их уза зид до вишње, и попела се на њих, те гледала оро. Био је силан свет у игри. Чак сам и ја играо. Хватао се до најбољих момака. Они ме радо примали, не ради мене, већ ради ње, наше гошће, Нушке, чије је бело, округло лице сијало преко зида испод грања и лишћа. А од целе ње видео се само горњи део прсију јој, која су се, наслоњена о зид, била уздигла, одапела, те по њима легле велике низе дуката и дубла... И отуд је гледала овамо у оро, али тако гледала као да ни у кога не гледа. То је једило момке. Нарочито Младена, црвена, висока момка из њене махале, који је чак овамо дошао ради ње и уби се водећи коло и дајући бакшиша Циганима. И да јој, ваљда, покаже како је воли, он, кад коло поведе, не пушта ни једну девојку до себе, већ узме мене, њеног рођака... као да сам ја нешто она! А Нушка се на то само осмехне, превуче очима и — не гледа га!... Ето, зато су ме, кад је настала ноћ, силом са свадбе довели кући, затворили капију, а отац и мајка отишли на свадбу, а мене и Нушку оставили да спавамо. Зато сам и био љут на Нушку. Бацао срдито орахе и кестене што ми је давала. Чак нисам хтео ни да једем. Она је била полила двориште,

прострла постељу и изнела у тепсији вечеру. Али, ко ће да једе! Пред нама тепсија, вечера недирнута. Месец сија као растопљено олово. Сенке велике, мрке, таласају се и шире. Са свадбе, кроз нашу башту, допире мрка, жута светлост, испрекидана и изломљена од грања и лишћа док до нас допре. И они тамо на свадби вечерају. Чује се звек тањира, чаша, оканица и тихо, севдалијско свирање свирача. А више нас кроз обасјан ваздух клизи нешто топло, опија.

— Вечерај, Нушке!

Она узела хлеб, премеће га по прстима и гужва у кутлице. Помера се с места, откопчава час јелек, кошуљу, час разгрће и заноси косу за плећа.

— Врућина ми! — говори, а глас јој кратак.

Гледам ја и чудим се. Није она таква. Знам, и пре кад је тако мајка доведе у госте, а она живи враг. После вечере скупим око себе девојке, па дођу и младе жене. Отац, као увек, повуче се у собу да рано спава. Само мајка с њима остане, а оне, пошто добро притворе капију, запуше рупе на њој, почну да играју и певају. Шта ти не раде! Облаче се у мушка одела, плаше једна другу, ваљају се по трави у сенкама од дрвећа по башти. А Нушка им коловођа. Кад само разастре црне косе, разузури се и обујми неку, а нарочито ону која се плаши од тмине и ноћне влаге, па се с њом вине у башту. Трчи тамо, витла се и пева песму: како „кумита булу граби, бежи с њом у планину на коњу, а була се нећка, грли га и муца: Ах, џан’м, џан’м!“

— „Ах, џан’м, џан’м!“ — Излети она из баште, остави ону с којом се витлала, па узме тепсију и ударајући по њој почне да се превија, тресе, игра. Косе јој шибају, образи горе, очи цакле, а она игра и пева.

— Шта ти је? — питам је сада. Али она главе не диже. Као да не сме да ме погледа. Само се једнако раскопчава, хлади, заврће рукаве на кошуљи, и гледа некако чудно, меко. А месец, чисто трепти. Од нашег дворишта, где ми седимо, само се то сјаји, а остало све је у сенци од толиког дрвећа што је око нас и по баштама.

У том са свадбе свирачи засвираше брзо, ситно, ваљда на здравицу старојкову, и чуше се узвици...

— Ох! — викну Нушка и диже се. Поче да се протеже. А са свадбе жагор већи. Одједном узме ме у наручја, пригрли целим рукама и понесе у башту. — Да гледамо — шапуташе носећи ме кроз башту.

И донесе ме до зида. Изабра најтамније место, у ћошку до јабуке. Мене метну на зид и окрену тамо, свадби, а она оста иза мене. Одупре се о стабло ногама, издиже, наслони на зид, пригрли ме, и, тако сакривена иза мене, загледа се у двориште, свадбу: у оне столове до зида, људе око њих, старојка, свекра и остале званице који се, већ загрејани пићем, завалили, раскопчали минтане, бацили гуњеве и почели да кашљу, кркљају, тешко уздишу! Млада их и младожења служе. Само је један фењер, окачен о грану кајсијину, осветљавао озго.

На среди дворишта бунар, а око њега се сјаји разливена вода. Из куће сваког часа излазе послушници, доносе јела, котлове с вином. А до куће, испод стреје, између мушких у дворишту и женских у собама, сели Цигани. Сви у сенци. Свирају. Само за Шабана, шупељџију, нема места. Изгурали га другови испред себе, на светлост. Он пре крстио ноге, погнуо се. Бели му се чалма, црни кошчато лице, а по белој шупељци у коју свира падају крупни му, црни и кошчати прсти. Свира он, а његов куси пас (кога смо ми, деца, увек јурили, јер нас је уједао кад год смо хтели да се приближимо његовом газди) чучнуо преда њ, дигао главу, загледао се у газду како овај свира и само предњим ногама мрда као по свирци. А сви свирају. Грнета гроће, ћемане клизи, дахире звони, а Шабан својом шупељком све њих води, извија, упада, прекида, сече, те да човек још више побесни. И заиста. Ено старојко и још неколико њих устали. Држе се за столице; хтели би оро, али као да им је жао да прекидају песму, па само стоје, заносе се по свирци и рукама, по такту, одобравају:

— А, ха... Тако! О-о-о-о!

Па кад старојко не може више да издржи, викну Шабану:

— Шабан, де ону, тешку...

Цигани им засвираше. Жене то једва дочекаше и истрчаше из куће, сада тобож само да гледају, а после ће се већ и оне ухватити у оро. А оро већ почело. Њих неколико издвојили се, извадили марамице, пешкире, и, погнути, пазећи да не погреше, почели да играју, али полако, тешко и силно.

— А, бре, Миле, душу да дâм, само да сам ја — ти! — препаде ме и трже од гледања загушљив глас испред мене. Погледах, а оно се издиже затурен фес на чело и указа ознојено и зажарено мрко лице Младеново. Нушка се иза мене још више саже, поникну и рукама ме поче јаче привлачити к себи, као да ме одбрани од њега. А он се једнако издизаше на прсте, да би могао поред мене да види њу. Али није могао. Само је у мом крилу видео њене беле, пуне руке, којима ме стегла и, онако поникнута, крила се иза мене. Он извади кесу с новцима и пружи ми динар:

— На, да си купиш... — Па међући ми новац у недра пусти руку на њене руке и задржа их.

— Не узимај, не узимај! — иза мене чух како ми Нушка престрављено шапуће.

Окренух се, а она се сагла чак до земље и ногама клеча. Једва се држи. Осећам како у мом скуту отима, чупа своје руке од његове; али он не пушта. Свирачи свирају, оро се већ раширило и почело да допире чак овамо, до нас, а он никако да дигне руку с њених, и да се одвоји и оде.

Нушка се једва ослободи.

— Хајдемо!

И скину ме са зида, узе, пригрли још јаче на груди и пође, али кријући се, по сенци, уза зид. Одупро сам се о њу. А она сва врела, ознојена. И ја сам ознојен од ње. Како сам је десном руком обгрлио око врата, прсти моје руке допираху чак до њених топлих, врелих јој уста. А недра јој топла, тврда. Чисто осећам како се неке грудвице растварају и крше у њеним недрима под мојим лактом. Чак ми и ноге горе од њене топлоте...

— Не слушај ти њега... луд је он, луд! — као да се правда говори ми она, заноси се и једва иде. А ја њега видим где се издигао, гледа, одупро се рукама о зид, па чисто за нама што не прескочи. А она као да зна за то, па не сме да се окрене, само мене јаче грли и нија се, спотиче о најмањи шљунак. Зауставља је најмања гранчица и трзају је и плаше сенке и влага ноћна. Једва наиђе на баштенска врата. Као да се ослободи нечега кад се виде у нашем дворишту и кад седе на постељу... Поче да се таре руком по челу, скупља косу, хлади... Оде до бунара, извади воде, поче да се умива, заплускује...

Освежи се, прибра. Очи јој синусе, образи запламтели, а по њима улепљени прамени јој косе... А са свадбе једнако оро. Почеше пушке. Испрва тиха, дугачка и монотона песма, па после бржа, веселија... А шупељка пишти, те срце кида... Одједном се разлеже песма:

Јоване, прво гледање...

Нушка скочи. Није могла више. дохвати тепсију и поче да игра. Никад то нећу заборавити. То беше нешто!

Знала је да нас нико не може видети, па је играла, вила се, цикала, и превртала као да јој је од тога богзна како слатко долазило. Растресла се, јелек разгнут, кошуља отклоњена, те јој груди, као мрамор блеште; коса црна и влажна, шиба је и мрси се... Снага јој се крши и вије као змија. Само јој очи раширене, чудне, тамне, а опет тако светле... Песма и свирка са свадбе све јаче. А месечина се разастире и плива, плива... А она, прва песма отуда још траје:

За мало ми се, туго, гледасмо!

Нушка се изви натрашке. Коса јој додирну земљу, прса одскочише, рукави јој се заврнуше чак до рамена, падоше доле. А она, пресавијена, држећи тепсију, која блешташе од месечине, поче:

Јоване, прво гледање!...

У то се беше сва унела. Као да беше пала у неки занос, шта ли? Онако отворених уста као да је гутала све што долажаше са свадбе: и месечину, и ноћ, и све, све... Једва се трже. Разгргу јорган, паде, узе ме у наручја, пригрли, привуче у скут и метну моју главу у недра.

— Спавај, спавај! — умириваше ме и успављиваше, а сва се тресла, ваљда од свега овога што је око нас све силније и силније бивало. Тресла се она и сва мирисала, мирисала, тако мирисала!

НАШ БОЖИЋ

М

оре, какав сан? Недеља ево има како се не спава. Те Божић дошао

до Скопља, сад је у Прешеву, па у Билачи, и све ближе и ближе к нама. На веригама осушени врапци већ се троше. Ципеле с „копчама“, минтан од јумбасме и шајкача од војничких шињела одавно су готови и чекају ме. Ено их где поређани једно до другог стоје на сандуку. Нарочито ципеле, — оне ми никако не дају мира. Жуте се, цакле, и мирише им ђон на ђириш. Чим оде мајка на пазар, затварам собу и облачим се у ново. Шетам по соби и загледам се, да видим какав ћу изгледати на Божић. А Божић! Ех! Није ово Божић. Ово је нешто што мирише на оман и сух босиљак више иконе! Сада ме и мајка већ не грди, ако штогод сломим, а камо ли да ме бије, јер „лошо“ је пред Божић. Чак ме друкше некако и гледа. Не као мајка, већ некако друкчије, понизно, као старијег од себе.

— Иди да „тргујеш“! — шаље ме у чаршију да покупујем ситнице за кућу. Па, и не бројећи, даје ми новаца.

Одем. Враћам се. Завалио сам се од завежљаја и пакета што ми је дућанција наређао у крило и по појасу. Она ме чека на капији и одмах узима, да ми одлакша. Чак ми и кусур не тражи, већ ми га оставља да њиме звецкам по џеповима и хвалим се друговима. А она? Недељу дана како не седа да руча или вечера. Цела је кућа на њој. Нико воде да јој донесе, а камо ли што друго помогне. Растргла се од посла. Кукови јој изишли, шалваре се смакле, учкур отпасао. Сваког часа завезује бошчу, која јој после одмах пада, јер или узице олабаве, или попуцају од њена силна сагибања. Погрбавила се од старости, а иде, ради.

Засукала рукаве, руке јој умрљане, око ноктију јој кожа испуцала од силног прања. Нема кад да папуче или нануле обује, већ онако, у неким старим, искрпљеним чарапама иде и гаца по блату и мокроту, што је свуда по кући. На полици се сјаје сахани; уз зид прислоњене софре и тепсије, да се што пре оcede, жуте се, и од њих цуре млазеви вреле воде, од које се још диже пара. Полица, врата, прагови и ћерчива прозорска, све је то орибано, влажно, жуто. Цела кућа мирише на чистину, влагу и опраност. Па и она сама, мајка, откуда ли јој толико снаге? Ради, а као да не послује. Не осећа умор. Већ једнако, истина не брзо, али полако, дурашно, клатећи се, и сва унесена у посао, ради од рана јутра до мркла мрака.

Па поред тога мора и око мене да је. Да ми не дâ да се омрсим или од мяса што пристављено кркља у лонцима при огњишту или од колача што, тек извађени из пећи

и покривени чаршавом, омекнули, тако леп, примамљив мирис шире по соби, где су склоњени.

— Немој, чедо, — одбија ме благо, као бојећи се да ме не увреди. — Немој; нана је за тебе све то спремила. За кога другог?... Немој. Чекај Божић. Сутра ће. Ено, већ је дошô у Текију...

— Код кога у Текију — питам је разрогачено, — да идем, да га видим? — И потрчим.

— Не, не — зауставља ме. — Не мо'ш да га видиш. Доћи ће и код нас...

И заиста Божић долази, али како?

Нано моја слатка! Зора пуца, дан се дани. Прангија одјекује и потреса прозоре. Са улице допире оштар бѠт нових ципела. Више моје главе, до јастука, поређане халине и преобука, од којих ме задахнује мирис на чистоту и ново. Испод иконе пуцкара кандило, мирис од тамјана собу пуни. А соба топла, орибана, меко намештена и утукана... А ти си у кујни; кроза сан те чујем како послујеш, уносиш корито, бакрач топле воде. Онда долазиш к мени, откриваш ме, подвијаш твоје кошчате, смежуране руке пода ме и, онако голишава, угрејана сном, дижеш ме из постеље и узимаш у крило, љубећи ме међу очи:

— Ајде, сине, устани, Божић дошао... Ајде, *домаћине* мој...

А при тој речи „домаћине“ осетим како ти набрана, топла уста задрхте и суза кане на мој врео образ.

Купаш ме. Сва се топиш у пуноћи и белини моје снаге. А звона звоне! Не звоне, него некако тихо, издалека, као свом снагом и на све стране брује, колебају се. Кандило пуцкара. Миришу опајани ћилими у соби и слама из асурâ. Са улице се разабиру већ гласови. Пробија модрина кроз прозоре и ломи се са светлошћу свеће у чираку. Облачиш ме. Али све је одело на мени велико. Ципеле, чакшире. Ја се љутим.

— Није, није... Још ти је кратко. Та ти си ми велики. Ја, колики си?!...

И раширивши руке, онако клечећи, одмичеш се, да би ме боље видела колики сам. И да бих био већи, старији, опасујеш ми очев, свilen мор појас. Његов сахат мећеш ми у недра, вадиш ланац и распоређујеш га да ми лепше и истакнутије стоји. На мој мали фес мећеш китку, стару, очеву, од самога филдиша, која ми до испод ушију допире. Опремим те. Дâш свећу, босиљак, марамицу. Чак до капије испраћаш ме, и једнако, са свију страна, загледаш ме и поправљаш одело на мени. Чак, и кад изађем на улицу, помешам се с друговима, ја видим твоју главу где вири из капије и гледа ме, прати...

Да је други празник, ја бих радије отишао на турско гробље, да гледам како пуне и пале прангије, него ли у цркву. Али сада, на Божић, то ми ни на ум не пада. С рукама у џеповима, свећом о појасу, укочен у новим хаљинама и стегнут новом јаком кошуље

идем, слушајући задовољно како ми лупарају нове ципеле и како шушти и крши се нова басма на минтану.

Чаршија закрчена. Из свих улица излазе и стичу се у њу. Нарочито старци. Увијени у дугим, постављеним колијама и погрбљени, иду полако. Из ципела им се помаљају ноге у белим чарапама. Око врата беле им се исплетене јаке, „колири“. А на главама им велике, топле шубаре. Сваки с обе стране води по неколико унучића, пази да се које не одвоји, изгуби, и ућуткује их кад се посвађају међу собом.

Још издалека замирише тамјан. Изнад цркве се лелуја круг светлости од свећа и пробија се крстовима кроз тамни кров. Чује се тиха песма. Очи ми се засене од млазева толиких воштаних свећа што их је око цркве припаљено. А она, црква, усред тих свећа, које лижу њене камене зидове, онако широка, и велика, јасно одудара од ведрине сванућа. Још с краја улице скидам капу, добро је угурам у недра, да ми је не би ко извукао, и палим свећу. Једва ако се прогурам до порте. Свуда свет, једно до другог, припивно, згушено, са свећом у руци, гологлаво и сваки час крстећи се, понавља молитве или песме што допиру из цркве. А унутра, у цркви, само се виде људске главе, између њих светлуцају пламени свећа од којих се дим полако, вијугаво диже, стапа и губи међу сводовима. Спроћу се сјаји иконостас, по њему жмиркају запаљена кандила, а више свега, као звезде трепћу и продиру озго упаљене свеће око Распећа. На амвону, окренут леђима овамо, к нама, стоји ђакон са уздигнутом десном руком, главом упртом више двери и чита, — не, него пева на сав глас јектенија!... Светлост бледа, а из дубине, с певница, наизменце полази и диже се горе песма:

„Рождество твоје, Христе, Боже наш!“ Па једва ако се изгуби у једи звона и прангија што једнако напољу грувају, те се смрзнута и гола земља потреса.

Нафору никако да добијем од свештеника са амвона. Морам да се задовољим оном што је даје татор с дискаса. Враћам се кући. Капија широм отворена. Двориште почишћено. Дрва под стрејом наслагана уза зид, дрвљеник бачен иза куће. Испод басамака избачено труње, крпе и остало што је било пре. Полица се цакли саханима, бели се дугачка а широка марама што покрива тестије пуне воде. Око огњишта кркћу лонци, а под вршњиком цврчи печење. Улазим у собу. Мајка ме тобож не види. Нешто спрема по рафовима и уређује шоље, зарфове и јабуке.

— Христос се роди! ...

Она се окрене. Па кад ме види у фесу с кићанком очевом, у појасу, чисто не верујући да сам то ја, прилази ми.

— Ваистину се роди! ... — И као да би пре она моју руку пољубила, тако ми тешко пружа своју и целива ме у чело, очи, обрве и образе... Још би хтела, но ја се трзам. Пружам јој нафору и питам: да ли је ко долазио? Али да знате каквим је гласом питам! Гласом од кога она сва расте и понизно одговара:

— Кумашили, сине. Зауостављах их, док ти дођеш, али немају кад. Ето оставили су ти „протокал“¹ и много те поздравили... А ти си ми гладан? — тргне се она. — А ја те... туго, туго, слатко моје дете!

И брзо ми износи делове од осушеног врапца, да од њега прво окусим, како бих целе године био лак, као што је врабац. Онда остало. Једем. Она једнако трчкара око мене, пази да не упрљам нове халине, и одмах скупља мрве, да се не би познало кад ко дође. А напољу је све мирно, тихо. Чују се свирачи из „горње чаршије“, што свирају у господским кућама. Улицом и ако прође ко, то жури, грабећи да сврши честитања, па да што пре руча. Ја једнако једем. Хоћу још. Али ми она не даје:

— Немој, доста је. Покварићеш ручак. А и доћи ће ко!

И онда склања јело од мене. Ја хоћу на улицу, али ми она не да, већ ми скида фес, поново очеш¹ Протокал — поморанџа.

ља косу, минтан при грлу разгрне, да ми се види нова кошуља, и оставља ме у соби:

— Седи. Ко ће госте да дочека? Зашто си домаћин. Ја не могу. Видиш, имам раду у кујни, а нисам ни обучена...

Остајем ја. Шетам се крупним корацима по соби. А соба мирише. Топла је, чиста, сува. Кандило пуцкара. Тамјан се вије и шири полако, таласасто. Из кујне миришу јела. Гости долазе. Дочекујем их. Још с кујинског прага вичу:

— Христос се роди! — И хоће мајци да приђу руци. А она се, тобож, трза, не даје, већ их упућује у собу к мени. Улазе они. Седају по миндерлуку с рукама на коленима, готови да одмах скоче и иду. Питају ме. Разгледају по соби, ма да знају како све у њој стоји. Није им ово првина. Ја се измакнем онако гологлав, разузурен, мало се испрсим, па им приносим дуван у таслици. Разговарамо, тј. причам о њиховој деци, мојим друговима, шта смо радили, куда смо ишли са санкама, итд. Док, ето ти матере. Улази погнуто главом напред, тарући руке о бошчу.

— Па како сте ми? Како на дома? — пита их и уређује им изувене ципеле: окреће их тако, како би их они могли одмах, и не гледајући, да обују кад пођу. Затим прилази им, љуби се и повлачи опет у кујну, да скува кафу... Оставља мене, да ја — не да их дворим, већ само с њима онако, као сваки домаћин седим, разговарам. А она, не затварајући врата за собом, свакоме посебице доноси кафу у белим шољама. Па онда се, иза врата, до зида, или близу пећи, повуче, стане с прекрштеним рукама на појасу и чека да узме шољу кад онај испије. А онога стид што га она тако стара двори, па надохват посрче кафу, извади из појаса лимун или поморанџу и оставља, одлази.

Она га испрати чак до капије. Ред је да га ја испратим, али она не дâ, јер зна да бих, чим бих изишао на капију и видео улицу — онај низ великих старих портâ, испуцане зидове, на неким местима срозане и поломљене црепове, па још другове како се вуку по улици тамо-амо, хвалећи се колачима и новцем што су добили, — одмах и ја отишао тамо, и онда с тешком муком да би ме она нашла и у другој махали, а камо ли у нашој.

Зато тада ни из собе не излазим. Не да се бојим ње, њене грдње, него тешко би ми падао тада онај њен плачљиви прекор лица, кад би ме где једва нашла, узела за руке не прекоревши ме, већ довела кући, чак и заклањајући ме, да ме не би ко спазио и видео како сам је саму оставио чак и данас, на овај „благ дан“. Тада она не би као сада, овако, сва срећна, поставила софру, метнула хлеб, со, запаљену свећу на среди и онда остало; донела у саханчићу јела из кујне, да се не би после морала дизати за време ручка.

И, пошто опере руке, оде до иконе, и скинувши шамију један једини пут у години, почне да чита молитву за „слатко јело“. Стојим и ја иза ње. Крстим се. Али не могу тако да метанишем као она, сагибам се јако и брзо, падам коленима и одупирем се рукама и додирујем челом под. Соба се испуни масним, јаким мирисом јела. Више нас полако и тамно гори кандило, осветљавајући нарочито њу, њену проседу гологлаву главу и раздељени јој бели затиљак, а она шапуће:

— Господе, Христe, Свети Никола, чудотворче, славо моја! Погледај, Господе, смилуј се и помози. Благослови софру, хлеб твој, што га ти даде... — И пада коленима тако силно, да под одјекује, и чујем како јој зглобови пуцају.

Кад сврши, метне шамију и седа за софру, дахнувши слободно пошто још једном баци поглед по соби, као бојећи се да није штогод још заборавила, што је требало учинити пре ручка. Ја јој, држећи чашу ракије на длану, онда прилазим руци, и, нудећи у исто време свој образ, честитам празник:

— Христос се роди, нано, и срећан дан!

— Ваистину и с тобом, чедо моје! Ове године мајка овако с тобом, а до године да Бог дâ да ми ти... — И загрцне се, те једва испије чашу.

Ручамо. Она се једнако диже и доноси јело из кујне. Од свачега ја морам прво, а она надохват, клечећи. И, кад се ја сит одмакнем, тек онда она седа и једе много, здраво.

После? — Мирно је, тихо. Чује се како мачка преде и кокош у кујни кљуном бије по тепсији и саханима тражећи мрве.

Све куће миришу на масно и силно. Јела мрсна, јака, те сви лешкаре или спавају у собама око мангала или пећи, увијени у колијама, а жене с пребаченим бошчама на глави. Први је дан Божића, па не иде да човек одмах... има кад, три су дана.

И заиста, ено, другог дана, једва ако је поноћ прешла, а по гдегде тек запишти зурла и допире који глас песме.

Ујутру само попови ако одстоје службу, а ови остали само припале свећу и одмах излазе натрашке крстећи се много, брзо, ужурбано, као да одужују нешто. Из димњака по кућама почне да кула густ, тмоласт дим од печења, мяса, кобасица. Цела улица замирише на пастрму. Кроз капицике а по авлијама почну да промичу жене, зајапурене, носећи чаше, столице. Улицом по десет њих иду. Овлаш забацили колије, ципеле им добро необуване, јер их сваког часа скидају, очи им се закрвавиле и овлажиле. И већ почели, кога год сретну од деце и слугу, да шиљу по Фатиму, чувену, прсату Циганку с белим лицем, црним и округлим очима. (Њу је после општина морала силом да уда, јер кад се с њом нађу, онда забораве и ручак, вечеру и ноћ. До зоре пију ракију, ките је и облажу новцем, своје жене бију и терају из куће ради ње.) Учас се све променило. А и у ваздуху као да струји нека голицава раскошност и изобиље. Где год се окренете, свуда жагор, песма, свирка. Свирачи само ничу пред кућама, заједно с гомилом деце. Зурле пиште, бубњеви бију, да се тресу прозори и гасе кандила.

Само код нас! Ех! ... Одавно смо ручали и то већином јучерашња јела, што су нам остала. После ручка изишао сам на капију, да слушам свирку, песму и гледам где се луди Менко пијан ваља по улици, распасује и баца са себе одело. Кад се повратим у собу, мајку не могу да познам. Обукла се у стајаће руво, опрала главу, забрадила се лепо шамијом, те јој образи одскочили. Села до прозора и са завученим рукама у пазухе гледа на улицу, наслоњена челом на окно. Ма да јој је лице смежурано, ипак јој сада дошло чисто, миришљаво, а око јагодица избила једра, топла румен. На њеном, истина старом, али јаком врату виде се где брекћу и трепте вене. У соби тек што се сталожила прашина од чишћења после ручка. На сандуку, у старом послужавнику стоје поређане чаше, до њих велика чепрња вина, а у кујни тестија такође пуна вина, у коју смо изручили из свих судова што су нам биле послале богатије комшије. И кафа је била скувана у лонцу, и мезе је било спремљено, све је било спремљено. Али узалуд кад никога нема да га угостимо и дочекамо. Што је долазило, то дошло изјутра, на ракију, као да нас штеде, јер знају да немамо, и зато су долазили ујутру на ракију, пошто се тада не заседа и не пије тако много. А ми не бисмо штедили. Како бих ја њих дворио, гостио, слушао их и, највише, појио, само да они нама дођу, да нас не штеде, него да смо и ми као сви! ... Зато, ваљда, мајци игра тежак осмех, и очи је почеле да сврбе гледајући кроз капију на улицу, по којој свет врви, промиче испред наше широм отворене капије, а нико у њу не улази, те нам двориште и кућа пусти и тужни. А од свуда, са свију страна, по комшилуку песма, свирка, веселе. Па чак се већ зашло и у пиће. Ено:

Јован Паламар засео наред куће. Избацио мангал и пећ — врућина му, поломио све чаше и привукао тенџеру и из ње пије. Госте не дочекује стојећи, већ они морају после да се краду и тако оду од њега. Риста бојација већ се побио и затворио у кућу. Сео на доксат, пуца из пушке, силом нагнао жену да му пева, а он иза свег гласа грди и псује господу „стопарце“. Из неких дворишта чује се како тутњи коло, звецкање дуката и дубла у низама, на грудима девојака... А од Стојана Доњовранчета допире писак деце, плач жене и његова вика. Тражи коња и сабљу, неку стару, велику, коју је за време ослобођења добавио од некуда. Затим, ето ти њега на своме витком и бесном

дорату, обучен у војничким, црвеним панталонама, са шајкачом на глави, празним редеником и исуканом сабљом. Улази на капије, ускаче с коњем у собе, гонећи испред себе свираче и Фатиму, која се, у белим, свиленим јелецима и шалварима, вије око њега, игра му, запара палцем дахире, певајући бесно, из свег гласа:

*Ја не жалим снагата моја!
— Жалим срмали јелек,
Жалим срмали јелек!*

— Овамо, бре! — одједном се чу испред наше капије.

Мајка скочи. Суза јој се скотрља. На нашој капији уђе заносећи се, са заваљеном шубаром, наш ч'а Јован, ортак и побратим покојног оца, а за њим, тискајући се, свирачи.

— Овамо, — говори им он и показује на нашу кућу. — И у овој се кући песма поје.

За мајку не знам како је изашла преда њ у кујну, само мени знам да срце стаде.

— Еј, домаћине! — виче ч'а Јован пењући се.

— Ту смо, ту! одговара му мати, грцајући и трудећи се да се прибере.

— Христос се роди, домаћице! Камо, где је домаћин?...

— Ту је, ту је! — Показује на мене и нуди, чак и Цигане пропушта у собу. Улази ч'а Јован; љубим га у руку, он, сагињући се, мене у чело, обухватив целу моју главу у своје сухе, старе руке. И седа насред собе прекрстив ноге.

— Свири, бре! — заповеда Циганима, који су се збили уза зид.

— Шта, газдо?

— Домаћин шта хоће! — И показује главом на мене. Цигани гледају у мене ишчекујући, а ја црвеним од забуне и среће. Мајка улази и у пролазу шане: „Кажи: Ђул мирише, ђул се расцветао!“ Кажем ја то Циганима.

— А! аферим! — Поскочи ч'а Јован од задовољства, сам му погодио баш ту, његову песму. — Де сад! То да свирите... — И почне да им прича о нама, нашој кући, оцу, с којим је он јео со и хлеб, и толике године ортак био: како се код нас некад по три дана певало, веселило. А опет од Цигана нађе се неки, који је оца лично познавао, свирао му некад. Мајка, сирота, клецајући од среће, и њима, Циганима, даје, не из чаше, већ из стаклета, сву ракију, и нуди их, даје им меса, хлеба, а они што не поједу гурају у пазухе или појасеве.

— Злато, сестро слатка. Немој. Седи. — Зауоставља је. — Има ко. — И показује на мене. — Ето га, нека служи он. Видиш ли га колики нам је порастао. Седи ти, тако, до мене.

И помиче се да јој начини место. Мајка седа, клекне, и нуди ч'а-Јована, а рука јој дрхти...

— Кусни, Јоване. Обиђи. Ја баш за тебе оставих. Фала ти што си нас се сетио. — И не казује свој бол, не говори о себи, већем о мени. — Да му је отац жив, друкчије би сад било, а овако... Али хвала ти, хвала што си се бар ти сетио и дошô нам.

— Ја! — викне ч'а Јован увређено. — Зар ја да заборавим ову кућу?! — Па, да би посведочио, окреће се и силно заповеда: — Свири, бре!

И Цигани засвирају. Запишти зурла, па мислим да се чује чак у Турско. Бубањ бије, стакло игра у ћерчивима, кандило прска и с греда, озго, пада црвоточина. Напољу мрак с влагом. Ч'а Јован пева заваљеним, истрошеним, ситним гласом:

Ђул мирише, ђул се расцветао!

А мајка, са сузом која јој полако, полако мили низ образ, гледа ме где гологлав стојим између њих и свирача и дворим их са очевим сахатом на прсима, па као да ми вели:

— Божић, сине. Видиш ли?

СТАРИ ДАНИ

та има сад тамо да видите? Ништа. Проста, мала варошица,

опкољена виноградицама и брдима. Са удаљене станице довезете се кроз винограде. Од „баждарице“ силазите широким, пространим улицама, које бивају све тешње и тешње, што се више улази у варош. Испрва куће пола сеоске, пола варошке. Напред куће, гомиле ђубрета, тек сада из коњушница избачена слама која се пуши, и дворишта пуна балеге и прљавих кокошака. То су већином куће досељеника из Турске. Даље већ почињу дућани, ковачнице, лончарнице, али највише механе. Онда, изривена калдрма, опале чесме, река, камени мост с турским натписом, пресушено корито, обала пуна врба, топола. Воденице које не раде, већ се у њима пече ракија. Опет куће. Час нове, све по плану, час старе, турске, и ради шора пресечене, те стоје као неке трупине. Штрче им и беле се пресеци њихових почађалих греда. Скрените на десно, среска канцеларија. Пред улазом истоварени сељаци, рањени и поубијани од Арнаута. Подаље од њих стоји лекар, Цинцар, угојен, обријан, обучен по старој моди, са златним прстењем и ланцима, и, не сагињући се, штапом открива рањенике, прегледа их и пита танким гласом кроз нос:

— Сто цан’м, сто тој, а?

А сељаци јаучу, вију се и крвљу из рана шарају калдрму.

Навише, изнад угнутих, старих кровова и башта, диже се велико, жуто здање, окружно начелство, у чијем дворишту по калдрми, обраслој травом, и испод багренова одскора посађених лешкаре у гомилама сељаци и чекају да их позову у „заседаније“. Наниже и навише чаршија је. Дућани високи, уски. Час збијени, час растављени каквом запарложеном баштом, ограђеном тарабама, испод које се провлаче пси, те јуре коње или краве што по башти пасу.

Долазите у подне. Врућина. Нигде никога. Само су пуне касапнице и ћебаџинице, кроз чије се прозоре, улепљене парчадима мяса, крвљу и убијеним мувама, ништа не види. Можда ћете видети пред „Касином“ како лупа тобош, продајући за дугове ствари, које леже разбацане чак до наред чаршије. Тада ће из пекарнице испасти газда Јован с парчетом печене главе: шешир набио на очи, цигару држи у устима и, испршен, црвен, натучен снагом и онако мален, иде брзо, ситно. Пролази поред лицитације, добаци своју цену, понуди чиновника месом од печене главе и брзо се удаљава у свој дућан, тврдо уверен да ће на њему остати лицитација. Или ћете можда бити срећни да видите највећег „газду“, како после ручка иде полако,

погнут, великим, одмереним кораком. Једну руку подвукао испод капута на леђима, а другом се шиба прутећем по панталонама и звера, гледа на све стране, тражи камен, грудву креча, изваљен колац или коју трулу греду, да то понесе, одвуче и убади у своја дворишта. И тако, скупљајући све што му падне шака, полако, поред зида оде некој својој кирајдики, подводици, да види да ли му је довела што „ново“... И после, остало? Остале газде, богаташе што се обогатише од турске плачке и зеленашлука?...

Али доста! Нашта ово? Све је ово тако сирово, масно! Нећу то... Старо, старо ми дајте! Оно што мирише на сух босиљак и што сада тако слатко пада. Пада и греје, греје срце. Ево:

Јесен дошла. Магла пада. Слана се већ с вечера хвата. Сутра је св. Арханђел Михаило, коме се не кува пшеница, јер је још жив. Слави мој теча Јован. Стара је то кућа. Поред куће држи механу. И сад пиће нигде боле, цена умерена. А код њега се не виде човек пијан. Прозор се никад не разби, а камо ли што друго. „А тако и треба, вели мој теча; није механа да се у њој банчи, ломи, већ човек да живи. И заиста, код њега је све смишљено, Тихо И темељито. Поштен је и чист као огледало. Не говори много, не брза, не плете се. Природа јака, вера искрена, а душа неокаљана и чиста као извор планински. Жена му, моја тетка, добра. Нема под небом жене мекшег срца. Заплачи само, па ето и ње где плаче и пружа ти, даје што има. Слатка моја тетка, с њеним округлим, благим лицем, паметним и милим очима и устима увек на смех или на плач! Не беше просјака, Циганина, који, ако ништа не напроси, а он да не пође к њој, уверен да га код ње свакад чека чаша ракије, сир и ако је што преостало од ручка. Кажем: механа им за људе, а кућа за сиротињу. А пород им здрав, на очи кремен. Гледаш: око чисто, снага права и у сваком покрету кипти и пролева се здравље. Имали су четири сина и три кћери. Једна удата, друга умрла а трећа још дете. Као што рекох, дошао св. Арханђел, а они славе. Још пред вече дошао најстарији им син код нас, донео „пангур“ ракије и јабуку, да нас позове на „славу“ и вечеру.

— Поздравио вас татко и мајка да довече, како мож' да мож', дођете на славу.

А ко сме да им не оде? На очи после да им не изиђе. А још кад мој отац не би отишао, не би се знала слава. Његова је песма била песма!... Још и сада старији луди, другови му, кад ме виде, одмах питају да ли и ја певам као он што је. Без њега се није могло ништа, а камо ли слава. Ако га посао задржи, по неколико момака шаљу за њ.

И пођемо. Магла пала, земља влажна, мрка, каљава. Још само снег што не пада. Напред иде шегрт, носи фењер, осветљава нам пут. За њим мој отац, висок, у чоханој колији, погнуо се и придржава своју мајку, моју бабу, која гегуца и спотиче се, за њима ми с мајком. У наручју јој мој брат повијен, левом руком мене води, а ја у бошчици носим братове пелене. Чаршија пуна магле, испресецана укрштеним млазевима свећа из дућана или кућа. Само фењери на чесмама и механама чкиље и трну од магле. А магла пада, пада... Осећа се чак по образима. Долазимо. Већ с капије виде се два фењера обешена на кућним вратима, да се види и зна где је слава. Велика соба осветљена. Кроз широке, с дрвеним решеткама прозоре виде се људске сенке. Слуге и слушкиње трчкарају, носе и износе. Тетка ми изишла чак пред кућу. Запрашена брашном, улепљена тестом, са засуканим рукавима, сва срећна, грли се и љуби с мојом бабом, оцем, мајком...

— Туго, туго... Слатки моји, смрзли сте ми се? — И брзо од мајке узима повијеног ми брата, грли га, љуби и уноси у кућу. У кујни држи слуга свећу више главе и осветљава нам степенице по којима се пењемо. На собним вратима дочекује нас теча, гологлав (једини пут у години), отвара врата, уводи нас у ту велику собу из које запахује светлост, топлота и јара људска. Здраве се.

Софра пружена од краја на крај собе. Старији у чело, до њих старке, и тако редом, чак до краја, где су млађе жене, али оне ретко седе, већ су или у децјој соби где умирују и успављују малу децу, или у кујни и тамо помажу тетки. А софра застрта чаршафом, у челу велики колач, на њему три као на крст воштане свеће, чаша вина, а ниже њега по софри, на ниже, поређани цели хлебови, око њих чанци јабука, крушака, ораја и грожђа из „туршије“... Теча стоји гологлав. Послужује. Гости чисти, обријани, преко колена пребачен им убрус за руке. Беле им се њихове нове кошуље, миришу им „стајаће“ хаљине на суве дуње из сандука; пећ бубњи, а светлост од четири свеће широка, пространа, помешана с тамјаном и димом дуванским. Напољу хладан и влажан мрак... Течина мајка седи у челу; на њој кратко цубе, повезана је модром шамијом, те јој се благо, избраздано као смежурана дуња, лице сија. Бели јој се чиста кошуља са црним чипкама, лелуја бела марамица везана око врата, а њено благо, сад чисто засушено од радости око гледа, мотри пред ким је што нестало, па само се окрене сину, течи, и овај одмах већ зна шта треба. Он зачиње и разговор, пита... па чак је и мене пољубила у образ, кад јој приђох... До ње моја баба, па друге старке, све једна до друге. Па чича Тома, у жути од шајка чакширама, с благим очима, белим, мало као поднадулим лицем, гласом облим и оштрим, више кроз нос; па чича Маса, Пера, Арса — сви остали. Све је то било своје, блиско, рођено... Један другога пецка, нуде се дуваном. Разговарају се, чекају попа да пресече колач.

Дође и поп. Сви стоје гологлави, он чита, кади, они метанишу, крсте се. Пресече се колач и онда настаје слава. Почну здравице. Чорба се по трипут поједе. Жене сав хлеб пред собом, штрпкајући, поједу и засите се чекајући док дође здравица „за слатку вечеру“ и онда вечера. Дође и она. Вечерамо. Чује се како кашике звече и пуцају вилице. Пред сваким „сатлик“ вина. Чим се начне, одмах се допуњује. Сви ућуте. Само тетка, срећна, насмејана, онако исто засукана и улепљена тестом, улази.

— А, лале — дира је њен брат чича Тома — ово ти је јело загорело!

— Туго, туго! — препада се она. И ма да зна да то није истина, већ да се шале, ипак иде до свакога, пита га, пробира му из чанка најбоље и нуди га, куми да једе, окуси. А она? — Заситила се од готвења. И не може ништа. Сем, кад је сувише принуде, ако испије чашу ракије, наздравивши коме. Вечерају. Почињу да се разазурују, минтане да откопчавају, колије свлаче, појасе попуштају. А из кујне, где су девојке и младе жене, „невесте“, чује се кикотање, смех, угушена песма и звон дахира. Оне не могу да чекају. Дуга им вечера, а пре вечере да уђу овамо где су сви старији стид је. Чича Маса одовуд их дира, смеје им се. Па, навлаш да оне чују, тужи се како „од девојака, а нарочито од младих жена (а он се скоро био оженио) не може човек рахат да вечера“. А оне опет отуда, из кујне одговарају му: како „они, мужи, не могу да се наједу и напију; сав им век у то...“ — Е па што ћемо? — Извија се ч'а Маса. — Кад нам неје век у целивању.

— О, о, што си па за целивање, — одговарају му и кикоћу се.

— Море, пуштајте их! Ко ће с њима да изађе на крај! — повичу остали.

Отварају им врата, оне се нећкају. Гурају једна другу која ће прва. Док, а увек она, снашка Паса, жена чича-Масина, прва не уђе, па за њом остале. Улази она: глава јој погнута, око меко и мило, покрети топли, а на њој шушти „китајка“ — антерија и свилени минтан.

— На здравље и слатка вам вечера! — поздравља их и одлази на супротну страну, доле, у дно собе. Око ње се остале девојке и младе начетају, згуре, а она их све скупља, као да их штити, а овамо одговара мужима на њихова пецкања, доскаче свима, али тако мило, понизно. Кад је човек тако виту, плаву, нежну а разговорљиву види, ко би рекао да је она, кад су је Арнаути грабили, уз пут их ноћу заварала и овамо побегла. Па чак, до наше границе преобучена у мушко одело, и пешке, преко планина, дошла! Ту је нашао Томча, који се баш тада врзао око границе као кријумчар, и превео је код њеног ујака, који је још пре био пребегао од зулума и овамо се доселио. Тај јој ујак био богат и није хтео да је дâ Томчи, који је превео, него моме чичи Манасији. А Томча после зато чак му био и благодаран, што му је није дао, те се није оженио, није везао (као што говораше), већ и даље остао оно што је био. Сâм. Без игде икога. Само пије и лута по механама, бијући Циганке и друге механске жене. Примили га у општину. Ни кмет, ни полиција, нешто средње. Њега нити бирају, нити га ко поставља. Зна се шта је он — ноћник, који обилази варош, хвата кријумчаре, бије пијане слуге и симиције, кад их ухвати где играју „потапушку“ на новац. Тако целу ноћ, а некад сврати и на весела, славе, прошевине. Примају га сви радо. Нешто што га се боје, а нешто што су као више сигурни, кад је он као власт ту. А Паса, не знајући да је он њу просио, хтео да је узме, кад је превео, није се од њега устручавала, бојала, већ га је много пазила. На Ускрс, Божић, и онај дан кад ју је превео преко границе, као успомену, слала му је бошчалук, и где год би се с њиме нашла, она би се шалила слободно, умиљавала му се, тепала му као брату.

Вечера је при крају. Почеше опет здравице. Софра већ мокра од вина, умрљана од јела и пуна костију. Разговори живљи, бржи, испрекидани. А како да не? Кад ти од вина, и да га не пијеш, од мириса његова, друкчије. Чича Маса не може да седи. Диже се непрестано, иде код женских; оне га гурају, он им се намеће. Чича Тома једнако зове тетку, своју сестру, да му седи до колена, наздрави му и запева... Тетку стид. Моли друге гошће да је која одмени. Аја! — Није дан, неће. А она се снебива. Али кад је већ и свекрва замоли:

— Сетке, ћерко слатка, ти ми, ти прва запој, ти ми отвори славу.

Тетка свекрви не може да одрече, замери се, већ саже главу. Клекну до свога брата чича-Томе, наслони се на његово колено и гледајући стидљиво у свој кут, чупкајући бошчу, запева мило, дрхтаво, из дубине... Испрва као стидећи се, а после, кад почеше да јој помажу, пусти глас и отпева целу песму.

— Жене, песму, бре! — Викну са чела софре стари чича Арса, а минтан већ извукао из појаса и разголитио своје космате груди. Жене не могу. Још их стид.

— Ви прво као старији, па онда ми, — одговарају му оне и већ се дошаптавају коју ће песму певати. И заиста стари осветлаше образ. Мајка течина с Мојом бабом и још неколико њих старица запеваше:

Аџи-Гајка девојку удава.

Гласови дрхтави, слаби, узалуд се уздижу, не могу, већ тихо, једнострано иду, губе се у самим њима, а тако чудно, чудно утичу!

И као да пуче нешто. Поче песма. девојке, жене... Њихови чисти, дрхтави, топли гласови испунише собу. Не може се више. Забранише да се пећ ложи. Изнесоше сатлике, чаше и сву „срчу“. Почеше из котличета да пију. Котличе се ређа. Пију, главе им пропадају у котличе, лактови им се тресу, грло пуца, а сузе им иду од силине. Ч’а Маса узео чампаре, крши се као чочек, вије, пева и изваљује на скутове женâ. И слуге дошле у собу, стале иза пећи, до врата. Све се откравило, ослободило и само дахће од смеха, песме. Снашка Паса наслонила своје лице на руку, грло јој трепери, глас из отворених јој топлих уста иде право, меко, мило ... Пева стару песму: како кад’н Стана у башту ишетала, изгубила срма-колан, у срећу јој млад калуђер, њега набедила за колан и куне га:

*Ако си зел срма-колан,
Като колан да се вијеш.*

Калуђер се куне, моли је:

*Несам, Стано, жива била!
Ако сам зел срма-колан,
Като колан да се вијем,
Око твоја снага!...*

Кликну мој отац:

*Што си, Лено, на големо?
— Барем да си од колено?*

Прихвати Паса и све девојке са њом:

*Ако несам од колено,
А ја имам црне очи,
Црне очи, медна уста!*

— Лало, дајре! Туго! Не могу више, — поче да виче ч’а Маса и да се тресе, мрда, пружа руке преко софре за дахире.

Врата се отворише и уђе Томча.

Сви, чак и ја овамо, на крај собе, осетисмо хладноћу, коју он споља собом унесе.

— Срећна слава, домаћини!

Скочише к њему, скинуше му сури шињел, поставише га за софром. Снашка Паса поче као увек око њега: да му даје јела, точи вино, запиткује га, пецка... Он нешто једе, нешто не. Крупан, кошчат, црвен, а лице му јако чворновато, пуно убода, али здраво и чврсто као камен.

Нуде га једнако.

— Нека, нека... — одбија он. — Продужите ви. — Ама да вам нисам ја на сметњи? — Трже се он и поче да се диже да иде.

Не дадоше му ни да се макне, а камо ли да оде.

Паса га дирну, показујући главом на чаршију, механе:

— Иди, иди! Чека те тамо...

— Не, Пасо! Жив ми Господ, не! Такав ми посао! — Прекиде је он тако искрено да се Паса трже и као покаја што га је толико дирнула. Али она опет окрете на шалу:

— Јест. Такав ти посао. Само да си по механама. Место овде, овако, да седиш, веселиш се, а ти тамо. Па и да се ожениш. — А да знаш какво сам ти девојче изабрала? — И принесе му своје благо, зајапурено лице тако близу.

Он не може свој широк поглед да одвоји од њена лица. Гледа је, гледа, а поче брада да му игра.

Да би се као отргао од ње, он понесе руком по софри, дохвати котличе вина и поче пити. Пио је дуго, много. Не толико да је пио, колико је држао загњурено и сакривено своје лице у котлу.

Опет поче песма. Али не онако топло, поверљиво, већ некако суво, дуже. Изгледаше да више певају из милостиње према Томчи, како не би опазио да он није за њих, и да зато они пред њим не могу онако као пре својски да се веселе. А и Томча је то као осећао. Једнако се намештао, руком или лактом, да нико не види, покривао је коју крпу на својим чакширама или минтану. Обазирао се уплашено, брзо прелетао преко њихових свилених минтана, белих кошуља, чистих чакшира. И сваки час је очекивао нешто, био на опрези, а у погледу његову и целом изразу лица осећало се: да он зна да их је прекинуо, да је упао, да није за њихово друштво и да треба да иде; и ићи ће — али опет није могао да иде.

То као да и снашка Паса осети, и би јој тако жао на њих, што они Томчу тако цене. И, да би Томчи то као накнадила, брзо се диже, руком позва девојке; оне пођоше за њом, а она окрећући главу од осталих, као бојећи се да ови то не опазе, гледајући у таванице, више себе, пође вратима и запева:

Горо ле, горо зелена,

Доста сам по те одија.

И изиђе с девојкама у другу собу.

Мој отац прихвати:

*Кумитске чете водија;
Многе су мајке плакале!*

Томча, погнут, на изненађење свију, упаде и продужи, више као за себе:

*Највише мајку Јована!
Закла ју сина јединца.*

И тако из дубине, тупо, оштро, поче целу песму: како је, кад је заклао Јована, оца његова нагнао да га пече. Отац га пекао и плакао:

*Јоване сине, Јоване!
Ти си ми, синко, првенац!*

И мајка плакала:

*Јоване сине, Јоване!
Ти си ми јагње ђурђевско!*

И сестра плакала:

*Јоване брате, Јоване!
Ти си ми цвеће пролећно!*

Заврши. Сви ћуте. Чује се плач. Шамијом же не бришу очи.

— Ту ли нађе? — одазва се мукло ч'а Маса.

Врата се отворише, и снашка Паса, за њом девојке бурно уђоше, витлајући се, играјући, ударајући у дахире, обилазећи их, певајући им око глава... Али снашка Паса! У јелеку, шалварама, разузурена. Ћерћерлије и низе бисера трепте јој испод белог нежног грла... А цела снага јој се увија, увија тако дубоко. С погнутом главом, рукама више себе, обилазе играча. Не „чочек“. Другу, тежу, топлију игру. Полако, као издалека, с неком слутњом и раскошном језом. За њом су ишле више као сенке, пратећи је у кораку, девојке. Играју лесу, али невешто, круто, нешто од стида што им се млада, тек набубрена тела показују, ма да су ту сви своји, а нешто и од велике пажње, којом прате игру њихове „снашке“. Остали, изненађени, подигнути, са испруженим рукама и отвореним устима, гледају је жељно, прате... Али на устима им задржан крик, допадање... А све то због Томче, јер је он тај због кога они не могу да искажу све што осећају. А снашка Паса се баш највише око њега вије, игра му: час као роб, погнуте главе, благодарно, до црне земље; час мило, нежно, гануто, сестрински.

Томча се диже:

— Да идем! — И, упињући се да стоји добро, чврсто, наслони се леђима о зид.

— Седи, седи, Томчо!... — Тек реда ради вичу остали, не окрећући главу к њему.

— Чаршија, механе... ко зна шта је тамо? — за себе он говораше. И брзо, самога себе гонећи, изиђе без капе, шињела, гологлав, али не на капију, у чаршију, већ иза куће.

Изиђох и ја за њим. Напољу свуда дубока, мртва ноћ. Из чаршије, са чесме пада вода. На студеном и мутном обзорју избио месец и једва пробијајући кроз влажне облаке осветљава целу варош и околна брда неком мрко-гвозденим светлошћу.

А Томча на греди, што штрчи из кућна темеља, сео баш испод фењера. Гологлав, гледа у мутно небо, месец, и слуша из собе игру, песму, крике и веселе, које тек сада, када он изиђе, поче у свој својој силини. Снашка Паса тамо једнако пева, а овамо Томча час устаје, час седа, хлади груди, брише зној... А кад убрише чело, он и косу понесе у прстима. Поче да савија цигару. Папир му се лепи, цепа, а дуван се просипа.

Одох у кујну, да му изнесем жар у машицама. Тамо, у кујни, из велике собе, песма, топлота, вино. Мужички почели да ишту пушке, а девојке се ослободиле и саме певају. Изнесох Томчи напоље жар. А он још није савио цигару. Скут му и колена посути дуваном и развијеним цигарама.

— Ч'а-Томчо, хоћеш жара? — ослових га.

Он се трже. Би му тако неугодно што сам ја ту и. гледам га. И једва дочека ово, моју понуду, и зграби с колена једну развијену цигару:

— Дај, чичин...

И поче да је пали, али невешто, гризући је, жваћући, трепћући очима, челом, целим лицем, од песме која долажаше из собе. У том снашка Паса запева силно. Томчи сузе навреше, саже се, загрцну...

Пух! — хукну и сав дуван излете из цигаре, оста му само папир на уснама. Диже се.

— Миле... — а не може да говори — кажи, капу... шињел, момак нека... донесе у механу... Не могу ја... Имам раду! ... — Не могу!

И оде, круто, тешко, газећи оштро.

Једва натерах момка да му капу и шињел однесе. Момак однесе. Пођох и ја за њим, али се вратих, уплашен од писке и ларме и Томчина сурова, од беса промукла гласа.

— Свири, бре!

Затим су се чули пуцњи његове жиле и јауци, превијање од удараца, плачни гласови свирача, Циганака, Цигана, које гоњаше испред себе, и њихова молба:

— Аман, газдо! Хоћемо! Сад ћемо!! — Затим уплашену, силну свирку.

Одох у спаваћу собу, у којој беху читави редови поспале деце, разбацаних ствари по сандуцима, тепсије пуне парчади хлеба уквашена вином и јелом. Брзо се згурих и легох. Кандило гори, око мене топло, из велике собе песма, весеље. По целој кући мастан мирис од јела и пића. Ја главу не смем да дигнем, покривам је, бојим се да погледам у прозор, да не видим хладну ноћ, ону мрко-гвоздену месечеву светлост или да не чујем Томчин страшан глас, како бије Цигане и испред Томче њихово пиштање и витлање по пустој, немој чаршији ...

ОНИ

Ч

им сам ушао на капију, предусрете ме жена му Марика. Била је иза

капије, код дрвљаника и цепала дрва. Како беше замахнула секиром, тако и стаде кад уђох. Кад ме опази, позна, ударише јој сузе и показујући ми на његову собу заплака се:

— Хоће Мита да нам умре!

— Е...?!

— Јест. Већ и крв пљује — поче ме уверавати.

Била је то његова жена. Млада, скоро доведена, још без кукова и прсију и у лицу не толико лепа, али у телу, стасу као да је још девојка.

— Иди! — поче ме она упућивати. — И „аба“ је тамо, код њега.

А „аба“ јој, свекрва, Митина мајка, и она ме спазила кроз прозор, па истрчала испред мене са завученим рукама у пазухе, у краткој колији и неким новим шалварама. Али, ваљда и од многог бдења и ноћног седења, што се није пресвлачила, све је на њој било некако почађало, као уплеснивило се. Па и она је сама била потамнела и по њеном ситном смежураном лицу видело се много блата, и то оног човечјег, старачког блата. Она није плакала, већ ме је преплашено гледала као стрепећи да се не покајем и не вратим.

— Хоћеш код њега? — питаше ме. — Лежи он. Болан је. Много нам је болан.

Почех и њу да тешим и пођох к њему. Али баш тада како ми дође неугодно виђење с њим! Како бих се вратио? Но помисао да иза мене иде она, мајка му, охрабрена, умирена што не верујем у ту Митину болест, јер, ето, идем к њему, не бојим га се, — то ме охрабри, те шалећи се уђох к њему, у собу.

Он нас није ни опазио. Беше се нагао над мангал и замишљено шараше по пепелу.

Мати га, показујући на мене, брижно ослови:

— Мито, дош'о нам...

Он диже главу.

— Ја? Ти? — трже се и зарадова. И на његовом, не сувом већ подбулом лицу изби осмех, радост; али се то брзо изгуби. Обузе га стид. И као да се стиди што га затичем таквог, болесног, поче се мучити да се дигне, помакне, како би ми начинио места до себе. — Седи, седи, — нудио ме је, мучећи се да устане.

Мајка му, да се не би он и даље мучио, претече га, брзо пресави испод мене јастук и понуди ме:

— Седи, синко, седи.

Спустих се на јастук. Као што рекох, он није лежао. Постеља иза њега беше дигнута у крај собе и покривена белим чаршавом. Седео је с прекрштеним ногама, потпуно обучен. Само бос, у новим, белим чарапама и огрнут неком старом, ваљда материном му, колијом. А остало — као да није болестан. Стегнут, опасан новим појасом, у новим чакширама, у такође новом и до грла закопчаном минтану из кога је вирила чиста, бела кошуља, те му његов мек, изболован врат нежно обавијала... Ошишан, обријан и обучен у том стајаћем оделу, изгледаше као да ће на причест, у цркву. Само су му ногавице на чакширама биле откопчане, јер су и ноге од блиске смрти већ почеле да му отичу.

— Па како си, шта радиш? — питах га, тек само да што говоримо.

— Ништа. Седим! — поче ми он одговарати, једнако онако стидећи се.

— Седи! — узе место њега мајка му. — Не излази. Нешто је болешљив. Сигурно нека „редњичина“. А и ово време лошо, па... — И поче главом, кроз прозоре, показивати на време.

Али, време је било чисто. Освојила пролет. Расцветале се кајсије, избила трава, дрвеће дошло мрко, мокро и набрекло тек што не пукне и зазелени. А и у ваздуху се већ осећала нова топлота и свежина. Само овде код њих, у соби, било је хладно, загушљиво. Да ли што је било све претрпано? А и соба им није била она велика гостинска, већ друга, ова мала, у којој се ручава, вечерава, покривена старим, излизаним покровцем и масним јастуцима. У њој су сада преместили Миту из његове велике, гостинске собе, у којој је спавао са женом. Па пошто је она била пространа, велика и није могла да се загреје, то га отуда пренели у ову, а с њим и све унели, довукли целу кућу, како би било ту, на домаку, све око њега, да би му, чим штогод затражи, одмах пружили. Ту је било чанака од понуда што су му доношене, а које је он био или само окусио или погледао па оставио. На преградама од прозора и рафовима било је пуно стаклића, чаша, лекова, ракије, устајалих вина. Истина све чисто, покривено, али ипак много, једно уз друго, претрпано, те се осећала она влага и устајалост собе која се не отвара, не ветри. Чак и отвори, пукотине око прозора и врата, — и то је било заптивено крпама, само да не би улазио свеж, нов ваздух, ветар, и од тога им он назебао. А мајка му, поред тога, још га је једнако утопљавала, заогртала, оптрчавала око њега. Час би му подметала јастуке, час покривала ноге, или навлачила ону колију којом га је била заогрнула.

Тако и сада. Ма да га је та колија добро, готово свег покривала по леђима, ипак му она приђе и поче да му је навлачи. Мита је благо задржа:

— Нека, нано; боље ми је овако.

Али се она не заустави, већ му је чак и преко главе навуче, говорећи:

— Е, шта знаш, синко! Немој опет да назебеш. — Али га брзо остави и појури вратима на која уђе снаха јој, Марика. — Марике, врата! ... — викну јој она и притрча, да их боље од ње затвори, — сто пута ти говорим за та врата!

Марика, зајапурена од рада, ништа јој не одговори, већ, пошто остави тестије с водом које беше унела, обриса руке и руковавши се са мном поче по соби, око Мите, нешто да ради, растребљује: да исправља јастуке и намешта оне стаклиће, шоље по рафу, прозорима. Сви смо ћутали. Мајка му, пошто добро учврсти врата, опет седе спроћу Мите и поче да онако с трепетом, брижно гледа у њ, мотри шта му још треба, чиме још да га по крије, утопли. А Мита, оборене главе, једнако као стидећи се што је болестан, пазећи на себе, на своје отечене ноге, да ли их је уљудно испружио, да се није штогод откопчало, отпоче да се замишљено чисти по глави, коси, лицу, али се видело како у исто време прати и Марикине покрете по соби, чија млада снага, здравље, свежина од рада напољу, а нарочито витка јој половина, сад не знам зашто, тако чудно одудараше од свих нас, целе собе. И ја почех у њу да гледам. Убрзо опазих како и свекрва јој остави Миту, па и она поче да је гледа. Сад и Мита диже главу и окрете се к њој. Одједном сви ми нехотице почесмо да је гледамо, пратимо њене покрете. Она то опази. Би јој непријатно, те, збуњено, тобоже неким послом, изиђе у кујну.

Уто се пред вратима чуше лаки, велики кораци. Мајка му ђипи.

— Отац ти! — рече она Мити и пође вратима да их отвори.

И, заиста, то му беше отац, ч'а Јован. Уђе. Он још онаки исти, висок и озбиљан. Кад уђе, Мита поче да се мучи, како би устао пред оцем.

— Седи, седи. Ја тек онако дођох. — Задржа га он од даљег мучења, упињања, да му, као што је обичај, устане на ноге.

И да би заиста изгледало како је дошао тек „онако“, послом, а не из страха, да њега види како му је, пошто се са мном рукова, одазва матер му у кујну и поче јој нешто наређивати.

Ја и Мита остасмо сами. Он беше опет оборио главу, заћутао и једнако се забављао оним неугодним, болесничким, пред смрт, чишћењем косе, лица. А и ја заћутах. И мене као да беше обузео онај страх, зебња, трепет од чега су сви по кући стрепили. Јер цела кућа, још од капије, од калдрме испод лозинака до камених степеница, па горе, у кући широко предсобље, кујна, гостинска соба, са отвореним вратима, прозорима — све је изгледало некако свечано, чудно, укочено. А сами они: мајка му, отац, Марика као да су у дну душе осећали да ће им он скоро, брзо умрети, па су зато као без главе трчкарали по кући и, узневерени, преплашени, све више и више

око њега искупљали, чували га, те као да су тим својим непрекидним присуством, надгледањем хтели да га од некога отргну, задрже... А овамо и сами, не знајући зашто, једнако су чистили, спремали кућу као за неког госта. И то страшног, ужасног госта.

— Ех, бре Миле! — изненада, одједном препаде ме Мита. Беше дигао главу и гледаше ме право, нетремице.

— Не бој се, Мито, ништа није! ... — почех да га тешим.

Али он као да се брзо покаја за ту своју малодушност и ућута. Опет обори главу и само што прошапта:

— Не бојим се ја. — И стрепећи да ко од његових не наиђе, показујући на врата, брзо додаде: — Не жалим себе, али они... А видиш какви су! Шта ће они после без мене?

Уто му се мајка врати. Она, као увек кад је улазила к њему, преплашено, тако и сада, као да је слутила да је између нас нешто било, поче са страхом, упитно, час у мене час у њега да гледа. Мита то примети, погледа је, намршти се неугодно на то њено вечито као шпијунисање, трепет, страх. Она то осети, трже се, збуни и, да би то као загладила, отпоче да га нуди:

— Хоћеш, синко, што да једеш?

Он одрече.

— Хоћеш јабуке, крушке? Хоћеш пите мало? Сад је баш Марика умесила. Хоћеш мајка да ти грожђе...

— Ништа нећу! — прекиде је он мало осорније, само да га не би и даље нудила, набрајала.

Али она продужи. Ређала му је све што год је знала. Мита јој више не одрицаше, само опет онако клонуло обори главу и заћута.

— Шта хоћеш мајка да ти дâ? — упорно поче она опет.

— Ништа. Не једе ми се ништа! — Чисто бранећи се од ње, одби је.

— Како ништа, синко? — А у гласу јој се осети прекоран плач. — Узми, окуси нешто. Још откад ниси ништа окусио, а овамо тобоже хоћеш да оздравиш, да се излечиш?

Мита подиже главу, погледа је дубоко, уморно, једва држећи отворене очи и одговори:

— Чамовина ће ме излечити, — шалим се, шалим! — прекиде одједном и трже се кад виде како она хтеде да падне, па се, сва пребледела, леђима задржа за зид. —

Ништа није. Шалим се, мајко, шалим. — Поче је храбрити и, да би је уверио, силом, болесно, поче да се смеши...

Она се једва освести, усправи са зида, и, прибирајући се, одахну:

— Ух, синко! Немој тако да се шалиш. — И, не могући да се више уздржи од суза, плача, изиђе из собе.

Устадох и ја да идем. Мита ме није заустављао, али ме је гледао болно, молећиво, као очекујући да му обећам да ћу му опет доћи, обићи га. И ја му обећам. И то да ћу, неког дана увече, на „седење“, доћи. Јер знам да сад сваке ноћи њима од родбине по неколико њих долазе, доносе понуде, седе код њега, разговарају га, чувају.

— Па добро, дођи. — Испрати ме он, обрадован мојим обећањем. — Ми целе ноћи седимо. Ја никако не спавам.

У кујни мајка му и жена Марика заустављаху ме и мољаху да останем да ручам. Нисам могао. Одох. Али ме на капији сустиже мајка му. Трчала је за мном, а у исто време уплашено обзирала се, да је ко не спази како за мном трчи и зауставља ме, а нарочито се крила од собе у којој је био Мита, да је он не би спазио и видео како она тако за сваким, који њему дође у госте, да га походи, после трчи, досађује им.

— Синко! — заустави ме. — Је ли ти мој Мита што говорио?

— Не.

— Ох! — поче она да ми се тужи. — Јест. Ништа он неће да каже. Само тако ћути. Па морам, синко, као што видиш, ето другог... А нама он ништа неће да каже. Ни „болан сам“, ни „ох“, ни „овде ме боли“, ни „ово ми се једе, пало ми на ум, дај ми, мајко...“ Ништа, ништа, синко! Само тако ћути. Срамује се од нас и ништа, ништа неће нама да каже. Те морам другог, кад му овако дође, да питам, молим, да ако њему што није казао, потужио се, а он нама ништа неће да каже.

Испричав јој што сам знао. Казах како сам му обећао да ћу га још који пут обићи.

— Дођи, синко. Дођи, те ако бар теби што каже.

II

А шта би имао да ми каже? И без њега ја сам знао. Знао сам још и за оца му, и за њу, матер му. Како је она била сирота, удовичка кћи. А отац му био из добре куће. Имао браћу. Али кад се загледао у њу, браћа му, цела кућа, не само што му нису давали

да њу узме, него се чак као и подсмевали на ту његову љубав с њом, сиротом, удовичком кћери. Били су уверени да је неће узети, тј. нема с чиме да је узме. Јер она је била толико сирота, живела од наднице, да није имала ни најпотребније спреме, ни честитог рубља... А ваљда неће он њу баш тако, без игде ичега, готово голу да узме. Али он не само што је узео, венчао се с њом, него, као у инат браћи, кући, кад се оделио, и од свог тала, очевине, није хтео ништа да узме, него све браћи оставио, а он се дигô са женом и сишао овамо доле у „нове мале“, где је земља била јевтина. Отворио ту бакалницу и, мало по мало, сâм, једнако радећи, стекао кућу, виноград. Али ваљда као разочаран тим сиромаштвом, тековином која је била тако спора, мучна, а и што се ту, у новој махали, морао да држи на висини, да се не покаже сиромаш, због комшија који су били већином сироти, сељаци, скори досељеници; а и због браће, да му се не би светили кад би чули како се он пати, мучи... и због тога ваљда био је повучен и увек озбиљан. Ионако висок, широк, изгледао је још озбиљнији. Само је гледао свој посао. И мајка му је радила. Она је гледала кућу. Од њега, оца му, није више ништа тражила. Чак јој није било криво што је и према њој био озбиљан, хладан; још мање да је у тој његовој хладноћи гледала како је он престао да је воли, јер он је о својој љубави према њој дао доказа. Узео је за жену, и за њу је то било доста. Шта је имала више од њега да тражи! Већ био је сада на њу ред да се она покаже, одужи му се. А мислила је да би му тиме: ако она, кућа што мање коштају, а опет да он у кући има све: добро јело, вино; ничим да није оскудан; да је од ње што више услужен, удворен, — олакшала, ублажила губитак имања, куће, чега се ње ради морао да одрече. И заиста, она је то чинила. Никад она од њега није потражила да јој што купи, било хаљину, шамију. А још мање да му је кадгод новаца заискала, сем кад оде у цркву, на гробље, да мртве препоје, па јој треба за попа. Чак ни јело. Да није морала за њега да готови, за себе никад не би. Само би сува хлеба јела. Чак кад би се могло ни хлеба не би. И колико пута, кад он не дође на ручак, она и не руча. Проведе онако, шврљајући, радећи по кући. А радила је много, неуморно, од јутра до мрака. И заиста, кућа им је за кратко време у свој махали била најлепша, најчистија и опет пуна свачега. Чим се уђе на капију калдрмисаном путањом, испод свода винових лоза, улазило се у кућу са чистим, каменим степеницама. Озго, из кујне светлела се полица са увек калајисаним, орибаним тепсијама, саханима. До полице била је уска кујна, испод ове велика, гостинска соба. Пространа, намештена и увек отворених врата и прозора. Спроћу ове била је мала соба у којој су седели, спавали. Од те собе пружао се дрвен, сув доклат, кревет, по коме је свагда било гомилице купуса, црна лука. У угловима тавана висиле су ките, торбице, увезано у крпама семење од поврћа. Па чак и скупо семење, као од празилука, дувана. А све је то она сама, мајка му, садила, сушила, збирала. Цело двориште било је покривено виновом лозом, чардаклијама. Чак и више бунара. Ништа није остало што није било употребљено, засађено. Нарочито башта им. Она лети, као и цело двориште и све око куће, губила се у зеленилу. Све је било некако чисто, уређено, зелено. И тако они, отац му и мати: он увек озбиљан и само озбиљан, а она у вечитом раду, бризи, живели су лепо, тихо. Али не слободно, безбрижно, већ све као у некој бризи, страху. Никад се они не проведоше, не развеселише. Кад славу славе, славе је лепо, отмено, не изостане ништа што је обичај, али опет њихни гости не дочекају зору као на другим славама. Ако су они коме кумови, старојко, увече би се дизали са софре пре поноћи, пре него што ће настати весеље, пијанка. Узалуд би их заустављали, молили, они би одлазили, изговарајући се увек једним истим:

„Нека, нека. Има кад.“

А то њихово „има кад“ требало је да буде: кад још неколико њива и винограда купе, кад им: он, син, Мита, порасте, па ожене га, и он децу изроди, те се кућа разграна, учврсти... тада. А овако све су стрепили, као бојали се да се не пребаце, истроше, те осиромаше, изгубе и ово што су једва стекли. Нису се бојали за себе што ће осиромашити. Они су се већ навикли. Али да имају, те бар ако су се они мучили, он, син им, Мита после да се не мучи, пати. Све су се надали на Миту, чували за њега, да после с њим, и они сви заједно... А овамо, опет из великог страха, да не буде он као што треба, не поквари се, проневаљали (а баш тада је била почела младеж да се квари, иде по механама, пуши, пије), поступали су с њим као да им није ништа. Отац никад с њим да је проговорио, сем кад би имао шта да му заповеди. Па и то је чинио преко матере.

Обично, ујутру, чим би се Мита дигао, и као увек пошао у дућан код оца, мајка би му, испраћајући га, испоручила то што би му отац наредио да уради:

„Мито, поручио ти отац да то и то...“

И Мита би, без поговора, одмах ишао да то ради.

Па заједно нису с њим ни ручавали. Обично су ручавали отац му и мајка, али већином сâм отац, онда мати му, а после њих он, тобоже да једе што од њих остане, а овамо кришом, да он не види, сами су му пробирали и остављали што је најлепше. А с њима заједно би седао да једе кад је велики празник, Ускрс, Божић. И то само првог дана Мита би с њима сео за софру. После, он би дизао софру, купио мрве, поливао оца, мајку.

„Е, сад, иди!“ допустила би му мати.

А отац га и не гледа. Он, онако као увек, озбиљан, савија цигару, а Мита, ма да му је мати допустила, ипак не би одлазио, док оцу не принесе жар, да овај запали цигару, и тек онда би одлазио, и то натрашке, као ишчекујући да га, ако су заборавили, опет за шта позову.

И кад је већ био велики, момак, одело су му једнако они сами наручивали. Истина, најбоље и најскупље, али не питајући га.

Али му нису давали много ни да ради, једнако мислећи да је он још мали, нејак, дете. Он код њих није имао ништа друго да ради до: или само код куће да седи, или да је у дућану, код оца, па, кад му се отац с ручка врати, дође кући на ручак; увече, да после оца легне, ујутру пре њега да устане, оде и отвори дућан, попрска га, почисти, распреми и онда да испред дућана, стојећи, дочека оца. Ништа друго он није имао да ради. А кад празником оде у цркву, да целу службу тамо одстоји, чека да нафору узме, онда сву родбину да походи и врати се кући и одмах пресвуче у старо, свакидашње одело, да не би ново прљао, цепао.

Мајка му од радости, није могла да га се на гледа. Хвалила се по комшилуку како јој чак и судове пере, кућу чисти. А отац, ма да је био с њим задовољан, ипак није дао да он, Мита, на њему то опази, бојећи се да се тиме не ослободи и размази, поквари као остали његови другови.

А Мита је све то знао. Знао је зашто су они такви према њему, тобож строги, не дају му да види како га они воле, а знао је колико га воле. Како: кад мисле да је заспао, сваке ноћи долазе к њему, обилазе га и пазе да се не открије. И зато што је то знао, он се из све снаге упињао да им што више угоди. А знао је да ће им угодити само тако, ако буде што мирнији, стидљивији. Међутим, само је он знао колико је осећао и патио од тога. С колико је чежње, ватре, страсти мислио на женске, пиће, ашиковање! Нарочито су му тешко падали пролећа и јесени. Или, кад је каква свадба у комшилуку, а он као увек код куће. Тад и мајка му изиђе, оде тамо да гледа свадбу, а Мита, осећајући како долази и спушта се ноћ, слушајући са свадбе како грнета и дајре удара, узвике својих другова, кикот женски... Тада он не би могао да издржи, већ би, као кријући се да га нико не спази, бежао од куће и одлазио неком Аритону, једином свом другу с ким се дружио. А од свих другова једино се тај Аритон оцу му и мајци свидео. И то зато што је тај Аритон, тада момак, сâм, са села, ипак већ био свој човек, имао нешто, стекао. И чак им било мило његово дружење с њиховим Митом, јер су били уверени, да га он неће покварити. Тај је Аритон држао бакалницу на крај вароши, у махалама, далеко од чаршије. Тада би тамо Мита бежао, јер се од Аритона није стидео, јер су се њих двојица толико волели, друговали. А увек би, кад би он тако увече отишао код Аритона, пошто се добро затворе у његов дућан да их Нико не види, пили, пили целе ноћи. Тамо је Мита и заволео неку баштованову кћер, Мару, плаву, али развијену девојчицу. Аритон је то знао, али Мита није дао Аритону за ту његову љубав никоме да каже, а камо ли још родитељима му. Толико је био стидљив. Он је хтео да они, отац му и мајка, сами погоде коју он воли, и ту да му узму за жену. И мати му је, истина, за то дочула, сазнала, али се чинила томе невешта, и покатакд издалека наговештавала му, како му је већ отац изабрао другу, ову исту Марику, која је била из горње чаршије, одакле су и они дошли, а уз то је још у мираз доносила неколико винограда.

И, заиста, Марику су му и узели. Мита, као што се и очекивало, ни речи није казао. Чак није дао да се ма шта примети. Само, отада је чешће одлазио Аритону и тамо остајао, и, као и пре сакривен, код Аритона дуже, више пио. И увек после такве потајне пијанке враћао би се кући, и бивао још мирнији, послушнији. Као да се није оженио и постао други, домаћин у кући. Никад речи, а камо ли што да не послуша, да не уради, а још мање одупре се оцу. Само једном. А то је било, кад му се та, баштованова кћи, удавала. Силом је он Аритона нагнао да јој оду на свадбу. Купио јој и дар, скупу басму, и поручио: да од те басме не прави себи одело, већ кад добије дете, мушко, прво, да њему од тога начини „јорганче“, у коме ће да га носи. То је хтео, и хтео је још да јој оде на свадбу. Отишао је с Аритоном увече. Дочекали су их. Чак је и она изишла, руковала се с њим. Мита није могао више. Ту, на свадби, пред свима, напио се. Бацао новац. Кад се у зору кући вратио, жену, Марику, на мртво је име избио, тукао је, тукао... И те ноћи комшије су чуле његова оца, где уздржавајући се, шиштећи од беса, грди га, псује; али чули су и њега и његов, тада први пут јак, силан глас, где му одговара, одупире се и плаче.

III

Ма да Мити онда обећах да ћу га скоро походити, ипак за дуго му не одох. Нисам могао. Не због њега, колико због њих, куће му: оца, матере му. Нарочито матере, онако забатаљене, потамнеле а престрашене. Готово да излуди од страха, јер осећа да му нема лека, да ће јој умрети, а опет једнако нуди га, бдије, а у исто време мора да надгледа кућу, како их смрт не би изненадила, затекла кућу непочишћену, неспремну.

А не само због матере му, него још и време је било незгодно. Баш тада почеше да бивају топлије, пролетње ноћи. Још зарана човек чисто као опијен једва чека да легне, као да жели да се што више, спавајући, надише и накупи ове пролетње топлоте и свежине. Но једне вечери одох. Пролазим улицом, па све мртво. Све капије затворене, а само њихова беше отворена. Уђох, и изненади ме светлост. Да није умро? помислих. Али није. Били га у постељи изнели из собе наред кујне и пред њим отворили врата, како би ваљда могао да гледа не само двориште, улицу, већ и ноћ која беше топла, мирна, а и месечину која изгреваше и која се весело, поигравајући на млаком, пролетњем небу, дизаше и све осветљаваше. На прагу, до ногу Митиних, седела му је мати. Чело главе седео је на столици омален, црномањаст човек. То је ваљда био тај његов друг, Аритон. Марике није било. Сигурно је у кујни. И оца му није било. Он као увек, чинећи се томе невешт, ваљда је легао, тобож да спава.

Кад уђох, упитах чудећи се:

— Шта? Зар сте изишли?

— Ето, синко, — једва дочека и поче да се тужи мати му. — Говорим ја: назепшће. Али Аритон... — И главом бацајући на њега кривицу, показа на Аритона.

Аритон се обрецну на њу.

— Шта: назепшће? Ништа му неће бити. Све ти...

— Па добро, ништа! — Одмах она, покорно и чисто обрадована што је на кривом путу и што од тога Мити њеном ништа неће бити, ућута се и опет поче да покрива Мити ноге.

Мита је био изнет заједно с постељом. И пошто није могао да седи, био је подупрт јастуцима.

— Дошô си? — Зарадова ми се он.

— Ето дођох.

— Ако. Седи, понуди ме.

Пошто сам се руковао с тим његовим другом, Аритоном, седох на сточицу спроћу Мите, до зида. Кујну и све нас осветљавала је лампа, постављена на високој столици. Од ње, добро напуњене, заударало је проливен гас и вио се густ, чађав дим. Из оне мале собе, одакле су га изнели, била је устајалост, утопљеност, док је из велике собе, као увек отворене, овамо допирала свежина ноћи. Свуда је било тихо, мртво. Ноћ мека, млака. Из дворишта је долазио мирис на већ проклијалу траву, труло дрвеће у земљи, а такође и из баште, која је, сад прекопавана, спремна за сађење, мирисала на свежу земљу... Ћутали су. Мајка му је једнако утопљавала ноге, а Аритон је љуштио неке јабуке што му је као понуде био донео. Мита није хтео да једе, али није ни одбијао. Као да из велике љубави према њему није могао да му одрекне, па би сваку кришку што би му је он понудио само обзинуо и остављао извињавајући му се:

— После ћу.

— Како после? Једи! — Некако сурово, али раздрагано, као старији брат млађега, нудио га је Аритон и силом га гонио да једе.

— Узми, синко, узми! — додавала је радосно мати му.

— Ама, не могу! — правдао се он. И то не матери већ Аритону, окрећући главу к њему и гледајући га мило и као молећи га да се због тога не љути на њега.

Опет заћуташе. Лампа, остављена иза врата, слабо нас је осветљавала, а није била ни потребна, јер беше изгрејала јака, чиста месечина, која нас је грејала право у лице. Мита је сваки час жељно извијао, издизао главу, да што боље гледа: напоље, у месечину, ноћ, али као да није могао. Сметала му је мати, која је испред њега седела до ногу његових.

— Нано, тргни се! — поче да је моли Мита и још више да диже, извија главом.

— Зашто, синко? — уплашено и увређено поче да му се одупире она.

— Па да гледам...

Аритон се досети како му она смета, и подвикну јој:

— Иди ти, иди спавај.

— Ама не спава ми се! — брањаше се она, а већ поче да се диже.

— Иди кад ти се каже! — обрецну се на њу још строже Аритон.

Она се диже и оде у собу. Чудо, како су се Аритону сви покоравали, слушали га. Али могло се видети, да то они чине због тога, што мисле да што год им он каже, заповеди им, да то њихов Мита хоће, да кроз њега он говори. Аритон је то знао, па је зато био слободан, осоран. Све их је као грдио, што га толико чувају, стрепе и тиме му слуте неко зло. А то је баш њима и годило, и зато су га слушали.

Чим остасмо сами, Аритон, обзирући се, поче нешто да тражи по својим појасима. Затим брзо извуче стакло с ракијом и поднесе Мити.

— Пиј! — понуди га.

Мита, жељан, али бојећи се да га ко не спази, нарочито мајка, одби:

— Видеће ме.

— Море, пиј! — И силом му Аритон метну грлић у уста.

Мита поче да пије, гута. Грло му је пуцало.

— Ох! — одахну. Ракија га загреја, оснажи. Он се подиже, окрете и поче да гледа у Аритона мило, благодарно:

— Тоне мој ... — поче да му тепа.

— Пиј, де! — прекиде га Аритон, смућен од тог његова миловања. — Пиј! — нудио га је мрачно и сурово. Мита поче, али мало. Само гутљај.

— Не могу више. — И окрете се, загледа опет у ноћ, у месец који сад беше насред неба и исто онако весело поигравајући осветљаваше озго све, јасно треперећи.

У даљини, на друму, чуло се крцкање тешких рабаџијских кола и јако отегнуто свирјукање. Мита се беше загледао, као занео. Богзна где је био.

Аритон, бојећи се тог његовог заноса и хотећи да га тргне а у исто време и хотећи да му угоди, као погађајући шта он мисли, наднесе се над њега и, показујући на месечину, поче:

— Мито, знаш, овако исто. Панталеј... сабор... — Мита се трже, окрете се њему и поче ишчекивати радознало.

Аритон настави:

— А ја и ти на коњима, низ реку. Испред нас кола, покривена, рабаџијска, а у колима...

— Не то! — уплаши се Мита и окрете од Аритона. Али се видело како би он волео да Аритон, и против његове молбе, и даље продужи, да прича ваљда како је у тим колима била она, баштованова кћи, и са својим другарицама ишла на сабор, па су, тобож не знајући да они јашу иза њих, певале песму, и то баш његову песму.

— Па добро, нећу — пристаде Аритон.

И опет заћуташе, и то дуго. Мита, потресен и као љут на Аритона, окренут од њега, дисаше тешко, узбуђено. Одједном се окрете Аритону.

— Да ли зна да сам болан?

— Како да не! Зна! — једва дочека Аритон. — Ето баш данас дошла код мене, да купи нешто. Чини ми се сô. И говорили смо о теби. Чула да си болан, па пита да ли ти се што једе. И понуде ти послала. Зар ти нису дали?

— Не! — жељно одговори Мита.

— Како да не? — поче Аритон да се љути. — Марике! — викну и окрете се кујни где је била Марика. Али место ње услахилено испале из собе мајка му.

— Шта, синко? — затрепта она преплашено.

Аритон је стаде грдити:

— Шта ћеш ти? Ништа њему није. Спавај. Марику ја зовем.

— Ух! А ја нешто сањала! — одахну она од страха и врати се охрабрена поново у собу.

У том из кујне изиђе Марика. Била је буновна. Од дремања очи су јој биле црвене, поднадуле.

— Камо те понуде? Што му ниси дала? — поче Аритон на њу сурово.

— Какве понуде? — одговори Марика тромо и некако зловољно.

— Такве понуде — поче Аритон још љуће. — Понуде што је мој чирак донео: крушке.

— А, крушке... Ту су. Што тако не кажеш? — поче некако Марика чудно, злурадо, тако да се по томе могло да види како она зна од кога су и чије су те понуде, и зато их крије, не показује Мити.

— Донеси — пресече је он.

Марика се врати и донесе те крушке у лепом, белом чанку, покривеном још белним пешкирићем. донесе их, откри, па као увређена седе до Мите и поче да мотри, гледа у њега, ишчекујући да ли ће он, и поред тога што види да она зна од кога су те понуде, ипак смети пред њом да узме, једе их. Аритон узме, исече их, одабра једну кришку и поднесе Мити:

— На!

Мита испрва није хтео. Бораше се собом. Као да је осећао да ће, ако узме, увредити Марику, која је једнако у њега гледала. Али ваљда помисао да је то Марина рука справљала, и, кад је чула да је болестан, да је, шаљући му понуде, справљајући му их, можда, сигурно и плакала за њим, ваљда помисао на то учини те се он реши и рече:

— Дај! — И на то жељно, халапљиво загризе крушку.

Марика скочи од Аритона. И, уздржавајући се да се не ода, брзо сиђе низ степенице, замаче иза куће стискајући очи палчевима.

Мита виде, примети, би му непријатно, извади из уста кришку, и као да га је за то Аритон наговорио поче да кори Аритона:

— Ниси требао.

— Шта? — упита Аритон чинећи се свему невешт, и тобоже не знајући зашто је Марика онако скочила и отишла.

— Ништа, ништа. — Опет заћута Мита.

Убрзо устадох и ја. Опростих се и одох, оставивши их саме, да би се њих двојица до миле воље наразговарали и преседели ноћ.

IV

После, у невреме, пре вечерње, огласи га звоно. Умре он, Мита. Убрзо, из комшилука и других махала, почеше испред наше капије, у гомилицама и у ново обучене и дубоко забрађене, да промичу жене и иду к њему, да му запале свећу и цвећем га оките, али највише шимширом. Ја нисам хтео да идем. Знао сам да је тамо сада врева, писка. Знам: како су га мртвога окупали, у ново обукли, испружили, вилице му везали, а на уста му метнули зелен лист, да му не иде пена. Мајка му, Марика, и друге жене из родбине увиле су сад главе у дубоке, црне шамије, па, сустале од плача, час иду к њему у собу, час излазе у кујну, шврљају по дворишту тобоже неким послом, па се одједном тргну, уплаше, сете шта је и, као још не верујући да је он заиста мртав, појуре к њему, у собу, падају на њ, љубе га, плачу и наричу, наричу... Цела махала и део чаршије разлеже се од њихове писке и запевке. Пролазници сами себе питају и одговарају:

— Умро?! Бог да га прости!

И, крстећи се, журно одлазе, да не слушају нарицање. А оно се надалеко чује. Ево, ма да је његова махала трећа од моје, чујем га, већ чак и до мене допире.

Знам, сада мајка му, без шамије, рашчупана, пишти, и преплашена истрчи од њега мртвог из собе у кујну:

— Мито! — И право, ничице, још с прага собњег лица пада и распростире се по земљи. Само јој се темењача бели.

Жене, плачући, теше је, дижу и уносе у ону другу собу. А она, освешћујући се од тог пада, почне да им се одупире, моли их: „да је пусте, само још да му под главом јастук подметне; меко да му је...” и опет се онесвешћује, опет пада.

Долази му отац. На плач и нарицање Марикино, која истрчи преда њ, вели, умирава је:

— Ништа, ништа није... — А вилице му се тресу, зуби цвокоћу.

И у велику собу, где он лежи мртав испружен, не улази к њему, већ иде у ону другу, малу собу, али кад тамо види да су ту унели њу, мајку му, он, не знајући шта да јој ради, како да је теши, враћа се, оставља је и почне да иде по кујни, кући, не знајући где да се дене, једнако сâм себи говорећи, као тешећи околне:

— Ништа, ништа Није.

Па одлази иза куће, али и тамо не може сâм да остане: долазе по њега, теше га... Онда он чак изван улице иде, у поље, у реку. И тамо, скривен, исто онако висок, озбиљан, шета се, иде од врбе до врбе, једнако понављајући оно:

— Ништа, ништа није.

— — — — —

Увече, ја и стриц одосмо код мртвог Мите, да, као што је обичај, седимо тамо и чувамо га. Одосмо. Мој стриц је ишао напред, слободно, обично, а ја сам све застајкивао, плашио се нечега. Бојао сам се да га видим. Бојао сам се његове матере, оца. Знао сам да нећу моћи гледати ону њихову запевку и писку. И зато сам се плашио, застајкивао. Али кад дођосмо код њих, све је било мирно, чак и неосветљено. Само из велике, гостинске собе видело се како на средини собе свећа гори. То је сигурно била његова свећа, упаљена му више главе. Кад се испесмо у кујну, и то до врата, у мраку, наиђосмо на оца му. Он се, како изгледаше, беше занео у неко опасивање. Ваљда се био распао, па се сад стезао оним својим дугачким појасевима. На наше: добро вече, како сте?... само одговори:

— Ето... — И опет настави да се увија и стеже појасевима.

Уђосмо унутра.

Мита насред собе. Испружен, мртав. Већ и покров пребачен преко њега, те му штрче на грудима скрштене руке и на ногама нове, сад из дућана узете, ципеле. У фесу, везаних вилица... Испод њега бели се чаршав. До главе му седела је мати и укочено, немо гладила му је и исправљала праменове његове косе по челу, испод феса. Више главе му, у чинији пуној брашна, горела је једна велика свећа, са још пуно око

ње малих свећа запаљених од оних што су дошли. А та велика свећа, онако високо, озго, осветљавала га мртвог, а нарочито лице му, главу, око које беше поређано цвећа, шимшира, и то вараклисаног, те се варак цаклио и од њега је сад жуто, издужено, мало подбуло, његово мртво лице одударало још оштрије, блеђе. Око њега, до прозора, по миндерлуцима били су се поређали мушки, а доле, до врата, за дугачком софром, биле су женске, које су још вечерале.

Кад уђосмо, нико нас не предусрете, само се мушки помакоше и начинише нам места. И кад приђох да му више главе, као и остали, и ја свећу запалим, мајка му само се трже, хукну:

— Мито! — И опет, као да није ништа било, настави, занесе се, у оно намештање косе му по челу. Хтедох да га пољубим, али ме стриц задржа:

— Не љуби се сад! — шану ми остраг; — још није прочитан. Видиш да нема крст на грудима.

И заиста на прсима није било крста, већ само његове скрштене, мртве руке.

Седосмо међу остале. Сви ћуте. Нико не говори. Чак у мртвог Миту и не гледају. Људи, прејели, мешкоље се, отпасују се и намештају. Жене још вечерају. Једу обично много и ужурбано. А више главе Митине гори она велика свећа, осветљава целу собу треперећи, прскајући, као да ће сваког часа угасити се и пасти на мртву Митину главу, која сад дошла већа, лепша, с облим челом, затвореним и јасно оцртаним очима и, услед сад везаних вилица, уздигнутим, приљубљеним образима. Само онај зелени лист на устима ме чудно и неугодно дираше ... А иначе ништа није било чега сам се ја толико плашио. Ни запевка, ни нарицање. Жене су јеле, мушки пушили и ћутали. Чуло се како Марика, такође повезана у дубоку, црну шамију, исплакана, али прибрана, нуди вином жене тихим гласом. Тамо из кујне, у којој је једнако било мрачно и тихо, покатакд би допро који шушањ. То је сигурно долазило од његова оца, који је још био тамо, није долазио овамо, појављивао се, и ваљда се још стезао и увијао у оне своје појасеве.

— Бог да га прости! Где ли му је сада душа? — упита једна млада, плава жена, дижући се са софре и тресући од себе из скута мрве.

— Ту је — одговори друга, стара, али крупна баба, која беше одавно вечерала и већ запалила цигару. — Ту му је душа. Три дана ће она бити ту, у кући, док се не опрости с оцем и с мајком...

Мајка му, кад чу да се о њој говори, трже се, погледа, па као да одједном дође к себи, увиде сву збиљу, скочи, паде на Миту, пригрли га и, наслонивши свој образ на његов, поче изнемогло, сипљиво да јеца:

— Мито, синко! Мито, синко... — И, као да је нешто прекинула па сада наставља, поче да ређа: „Зашто, синко? Што нас остави, отиде? Што се бар не изболова (ма да је годину дана лежао), те мајка да ми те изнегује, надгледа, понуди... да ми не идеш тако непонуђен, жељан?... Што, синко? Зашто тако брзо, „апанс'с“ оде, остави нас?... Зашто,

синко?“ — И као да је он крив што је умро, као да је он сâм хтео да умре, остави их, отиде од њих, и то као зато што му није било добро код њих, што га они нису много волели, чували, пазили... увређен тиме зато отишао од њих, умро, оставио их... Тако она поче да ређа и, као против тога, поче да набраја неговања, примере њихове љубави према њему, једнако га грлећи и љубећи по челу, очима и чак устима и понављајући оно: „Мито, синко! Мито, синко!...“

Жене почеше да је теше, плачу, мушки да шмркћу, окрећу главе. У том и Марика, пошто је изнела софру и почистила, дође. И ваљда бојећи се да је после не би жене оговарале како га није жалила, клече до ногу Митиних, покри главу рукама и поче и она да нариче. Само она није смела њега, Миту, да оплакује, јер стид је да млада жена пред светом жали мужа, а нарочито да му набраја његове добре особине. Зато она плачући поче да нариче о некој својој сестри, која је била одавно умрла, а њему, мужу, Мити, да поручује, моли га: кад ту њену сестру тамо на ономе свету нађе, он, као старији, зет јој, да је чува, штити и да они тамо обоје и за њу траже, спремају места... Тако је Марика нарицала. Глас јој беше снажан, плач здрав, а нарицање тужно, од срца.

Сви ударише у плач. Све жене тада приђоше око мртваг и осветљеног Мите. Клекоше, забацише шамије, наслонише лица по његову телу и — одједном све, углас, заплакаше! Соба, мртвац, свеће које су трептале, гореле — све као да се покрену, диже. Почеше да наричу. Свака своје мртве да помиње, именом да их зове, поручује им, оплакује их... Разлеже се јавк, запевка, нарицање! И све, чак и улица, испуни се, препуни! Чини ми се од њихова плача цела ноћ заједно с њима, са осветљеним, мртвим Митом, као да се покрете, ускомеша, диже небу цвилећи за мртве... Мушки почеше да беже гунђајући:

— Жене, не плачите, жене!

А оне још у јачи, већи плач. Као да се надметаху.

Одједном све умуче изненада. Из кујне појави му се отац. Укочено дође и стаде више главе Митине. Гледа га, гледа, па хукну:

— Мито, синко, што бре ово с нама уради?

И, онако неочитаног, пољуби га у чело. Затим, још укоченије, али само сад пресамићен, гурајући песнице у слабине, изиђе и оде у ону другу, малу собу, да се тамо затвори.

Жене још јаче заплакаше.

Не могах ни ја више да издржим. Изиђох и, готово бежећи, одох, али не кући... већ одох лутајући по махалама, по ноћи, која беше исто онако мрачна, топла, мирна, непокретљива. Само сад, да ли што беше превалила поноћ, из равнице, с Мораве, осећаше се како почиње да душе, долази, расплињује се неки широк, влажан, неугодан ветар.

ПОКОЈНИКОВА ЖЕНА

I

Т

олико му је већ излазила, а и сада излази на гроб, да га је као живога

готово заборавила и памти га само по гробу. Дугачак му гроб. Више гроба штрчи му дрвен крст. До крста тестијица воде, у грло јој кита суха босиљка, а по дршци тестије и боковима црне се капље воска накапалих од толико свећа које му је палила. И ако не свакога дана а оно сваке суботе и уочи празника, испочетка с мајком, а после, када јој дете порасло и ојачало, с дететом је излазила на гроб и клечала. Тада би на гробу увек била разгрнута бошча с тепсијом, у којој би било понуда: пите, јабуке, грожђе и кришке печене бундеве (све оно што је он радо јео). Бошча би се белела, одударала од трошне, црне земље гроба у коју она никада није смела дубље да забоду прст, све бојећи се као да не напипа, додирне труло, човечје тело, јер толико је у томе гробу било покопано! Цела његова породица, једно преко другога, наизменце и — напослетку, поврх свију, он, муж њен.

Око крста би упаљене свеће тихо гореле. Лелујали би им се њихови лаки пламенови. Она, пошто чело гроба клекне, нагнула би се напред ка гробу, тако да јој глава, чело, додирује крст. Црна јој шамија, са отпуштеним крајевима са стране, сакрила би јој бело лице, а на руци заврнуо би се рукав од кошуље са црним ојама, те би јој се видела бела, румена кожа од руке. Плаче. Пуна јој се рамена тресу. Лице јој сакривено у шамији и угрејано, окупано крупним, сочним сузама, јасно нежно одударало би од црнине шамијине. Очи јој влажне, тамне. Истина с мало бора, али нарочито тада, када јој очи поцрвене и поднадују се од плача, и не виде се.

Па тај њен плач био је тако дубок, уздржаван, пун грцања...

Чим уђе на гробље, синчића, кога је дотле за руку водила, одмах оставља да за њом иде, а она као да потрчи гробу... И идући скида тепсију с главе, да би је што пре метла на гроб, после још брже одвеже шамију, забаци крајеве, те јој сине подбрадак, лице... И, чисто са страхом, уплашено, пошто пољуби крст, још ужурбаније пали му свеће, па, као да би се што пре свега тога отресла — не клекне, већ пада на гроб и зајеца:

— Леле, Мито!

Синчић јој, који, остављен, трчи за њом, не може да је стигне, и кад види како она пада, нестаје је код гроба, појури к њој:

— Немој, нано... — Па, од страха што се она не обзире на њ, пада и он до ње на гроб и почне, гурајући се у њен скут, да плаче, јеца.

Она га и не гледа, кука, нариче. Као увек, спомиње њега, покојника, мужа; ређа његове жеље. Па када почне оно: на кога их је оставио... што не сиђе да их види и не погледа... а нарочито да види дете, сина... већ колики му је и какав је порастао...

Не зна се ко више плаче. Да ли она или дете. И тек када дете онако испод њена скута, још више уплашено што се она никако њему не окреће, почне на сав глас да рида, и кад би од његових крупних суза већ почела земља да се влажи и лепи по његовим обрашчићима, тек онда би се она освешћивала, трзала, дизала га готово онесвесло од плача, чистећи му земљу с обрашчића.

— Шта па ти? — кроз плач почела би као да га кори. — Не гледај ти нану, чедо... Зар зато што видиш да нану плаче, па и ти да плачеш. Не гледај ти нану. Друго је нану... Немој. Лошо ће ми ти је... — почела би да га утишава, пригрљава, меће себи у скут. Али тек тада синчић јој, у њеном крилу, ослобођен од страха, још више би се ражалио и продужавао да и даље јеца, плаче.

После се диже. И пошто од плача разузурено јој и попустило одело притегне, поново се забради шамијом, али сада дубље, да јој се виде од уплакана лица само очи и јабучице, и кад од онога што му је изнела на гроб разда по комшијским гробовима, а највише просјацима, и кад напослетку још онако заједно са синчићем запали и кандило поред свеће, уреди, очисти му од траве и учврсти гроб — тек онда би се враћали, остављајући му гроб онако нем, дугачак.

Ишли би натраг кући. Она носи тепсију на глави. Једном руком води дете, које, исплакано и умирено, сада весело поиграва око ње, а она још сва врела. Уплакано јој лице зажарило се, букнуло, а и цела јој снага као набрекла. Хаљине јој тесне. А осећа како јој се прса шире, отимају се из тесног количета, излазе напоље, виде се... Зато од стида сагиње главу, намиче још више шамију, да јој се једва виде очи и уста, која још не могу да се умире од плача, већ јој дршћу. А са гробља у варош води још и друм широк, прав, по коме врви свет. И због тога још уплашенија, све уза зид брзо иде. Али већ испред Итине касапнице мења ход. Чвршће стеже дете за руку, још више погиње главу и једва чека да што пре до те касапнице дође, назове Бога и прође је. Јер пред том, Итином, касапницом увек има по неколико њих мушких, где беспослени седе на ћепенцима, пуше, гледајући или свет што друмом пролази, или оне обешене череке мяса и крваве диреке од касапнице, искићене бајатим цревима и цигерицама, што купују Цигани или крајња сиротиња. И чим она ту наиђе, јаче повуче к себи дете, још више се скуп, смерно, уплашено. Људима око касапнице назове Бога према касапници. Али ако се ту деси и газда Ита, чим њу спази он одмах силази с ћепенка, обува изувене ципеле, издваја се, зауставља синчића јој и зове га к себи, да га дарује. Она дете пусти и пошто одмакне, једнако окренута вароши, стане, чека. Дете оде до Ите, пољуби га у руку, а овај вади кесу, једва нађе марјаш и даје му. Па, ма да га нико од осталих не пита, он им казује чије је:

— Митино. Мита што лане умре. А оно му је домаћица — и показује на њу, па се опет окреће детету: — Милане, синко, дођи сутра, али рано, сабајле, те чича мало месца да ти дâ, да однесеш дома, а сад 'ајд иди — отпушта га гледајући у њу како она стоји и чека на дете. — 'Ајд иди — вели гласно, да га чак и она чује. — Иди, да те нана, ено, не чека.

А она заиста га једва чека: све се боји нечега, а нарочито оне ширине и пространости друма, света, људи што по њему иду. И чим осети како јој се синчић враћа, хвата је за руку, она одмах продужава пут.

У том већ почне први мрак. Њиве почињу да се губе; варошке улице да бивају тешње и тамније. Она убрза. Преко скрханог моста Оџинке улази у варош. Жури се. Али сада мало слободније иде по познатим улицама. Пролази поред капија, капиџика, сниских кућица, дугачких ћерана... тек по која велика кућа, турска, с капцима и решеткама на прозорима... Сусреће слуге и децу која носе месо, пиринач и друго што по њима шиљу из чаршије својим кућама мужеви, домаћини... Али када дође до чаршије и кад хоће да је пређе и уђе у своју улицу, опет мора да застане. Нарочито ако је субота, не може се од света — пазарлија — сељака, који се враћају својим селима. Неки пијани, на коњима, испречили се и заустављају свет, испијајући оканице, онако с коњима испред мејана. И после све то, тискајући се, одмиче с вревом, жагором и прашином. Она, док то, као нека навала, не прође, чека, па затим брзо пређе, готово претрчи чаршију, и уђе у своју улицу. И чим уђе у своју улицу, синчић је одмах оставља и појури испред ње кући.

Она, у својој улици сада као сасвим ослобођена, гледа како јој синчић весело трчи капији, на којој их већ као увек чека њена мајка, која свакад суботом и уочи сваког празника долази да код ње преноћи.

— Дођосте ли? — питала би је мати дижући се с прага од капије и брижљиво кријући бошчу, у којој би обично увила брашна и друго што јој је донела.

— Ето, дођосмо — одговарала би матери она и одмах се сагиње, пружа јој кључ од катанца, пошто она од тепсије на глави не може да отвара капију.

Мајка би отворила и, једнако кријући ону бошчу, прва би ушла и журно отишла у кућу. И, као увек, одмах би тамо по кући почела нешто да распрема, ради, пали ватру, и то ужурбано, као од неког страха, и навлаш лупарући, ударајући, да се чују одједи, ударци, као да би тиме хтела да смањи онај нем, пуст изглед мале, чисте и високим зидовима ограђене куће.

А она би за мајком, синчићем последња уморно улазила, остављала би мајку да у кујни послује, распрема и договара се са синчићем: шта ће за вечеру, а она би, исто онако уморно, сустало отишла у собу. И пошто скине са себе одело, разузури се, осети се ту, у соби, затворена, слободна, седа у соби, готово се изваљује, као одмарајући се од оног плача на гробу и страха што је претрпела идући сама путем...

У том би почеле и комшике да јој долазе. Оне су само тада, када није сама, већ кад јој мати дође, долазиле к њој. Иначе не. Не што је нису волеле, већ нису могле,

није био ред. Сама је. Мушке главе нема у кући, а она онако сама, удовица још млада и лепа. И зато није било у реду да јој ко долази, посећује је. Бојале су се да јој због тога, тих њиних посета, мешавине, не би какав рђав глас изишао, чуло се што „лошо“.

Али и сада, кад би оне дошле, она није излазила из собе; остављала мајку да се тамо с њима разговара. Навикла се већ, и тешко јој да се с њима састаје. Зна да оне, жалећи је и снебивајући се пред њом, не могу да буду онако слободне у разговору као с другим женама које имају мужеве, домаћине. Него пазиле би, као увек пред њом, шта ће да кажу, страхујући да је или чиме не увреде, или не подсети на нешто што није за њу. И, увек би гледале да што пре оду од ње и оставе је саму, бојећи се да јој од њина присуства и разговора не буде тешко. И зато она сада није пред њих ни излазила. У кујни с мајком оне су разговарале и после отишле. Уто и ноћ беше пала. Мати јој уђе и ма да је знала да она неће, опет реда ради, упита је:

— Да запалимо свећу?

— Нека — одби је она. И мајка јој се поврати у кујну, опет је остави саму. А она је баш то и волела. Истина да јој је било тешко, али опет лакше и блаже јој је било тако у тами.

И тако у соби лежећи непомично, раскомоћена, дишући тешко и уморно, слушајући вреву и жагор из комшијских дворишта и материно ситно, старачко пословање у кујни, чекала би док буде готова вечера и док је мајка, пошто све унесе код не у собу и постави софру, не позове:

— 'Ајде, да вечерамо!

И тада, пошто би јој мајка унела вечеру, она би се тек само подигла, и онда би вечерали. Она би или јела врло мало или никако. Али би морала да седи за софром и чека док мајка јој и синчић не вечерају, па после мајка јој — као свагда кад би тако дошла код ње да преноћи, увек осећајући се пред њом као крива за ту њену тешкоћу, јад, не смејући с њом да се разговара — почела би са синчићем јој да се забавља, игра, док не би тако задремала и заспала. И тек после њих она би летла. Не да спава, већ да као и пре и даље тако продужи да лежи.

Да тако лежи, да још више уморна од ноћне тишине, с потајним, али већ отупелим страхом, слуша како ноћ пролази, како јој мати све лакше и осетљивије спава, и чисто као да чека да јој се мати пробуди, чим зора почне, и као увек: одмах, као бежећи од ње, врати се натраг кући, оцу, браћи јој, и опет је остави саму. После опет, као до тада, она седи сама у кући и никуда не излази. Чак ни на капију. Једино, кад синчића пошле за штогод у чаршију, само на капију сме за њим да промоли главу, али чим види да ко улицом иде, приближава јој се, одмах се сакрије, и онда иза капије чека кад ће јој се синчић вратити из чаршије. Врло ретко, понекад, каквим великим празником ако би јој дошао тај Ита. Он, једно што јој је био стари сват, сматрао се од мужевљеве, покојникове родбине, — јер ни њена родбина није смела да јој долази, бојећи се да тиме као не увреди покојника, што би му тим својим доласком „мешали се у његову кућу“, долазили, „узнемиравали га“. Па и он, Ита, кад год би дошао, ма да га она није ни нудила, ни сâм не би улазио унутра, у собу, већ би увек испред куће, на

столичици, седео и улазећи навлаш за собом не би затварао капију, остављао би је отворену, да га може сваки видети. Не што је хтео, већ све ради ње, бојећи се за њу, а још више и од њене браће, који су, ма да јој нису до лазили, Нити је, сем матере, помагали, ипак на њу бодно пазили. И тешко њој, ако би чули да она није као што треба: сама с дететом код куће, већ да излази, виђа се... Јер ни они сами нису јој долазили, а камо ли други.

II

А она, Аница, једино се по тој својој браћи и знала. Нико њу није звао њеним именом већ „сестра на Рибнички“. Били су то напрасити људи, чувени као убојице. Још док су били у селу, и већ тамо још измалена бавили су се кријумчарењем, превођењем шверца преко границе. После оца силом нагнали да се из села преселе у варош (као да им је село било мало, тесно) и овамо, у вароши, опет продужили су тај посао. Ноћни посао: да често путују служећи трговцима као вође им, и да и даље, и сад у вароши, још више и опасније по живот, преносе шверц. Ретко су код куће били, нарочито ноћу, већ увек тако у „неким“ пословима. А те њихове послове сви су знали, али нико није смео да им каже, тако су се они били некако од свих као издвојили, одмакли, постали силни. Чак и кад нису у послу, на путу, већ код куће, они, не као остала браћа: да седну заједно, било за софром, било онако на договор, разговор, већ сваки на своју страну. Сваки је ручао за себе, заповедао да му се јело да кад се њему једе; сваки се од њих осећао силан, јак. Па и кад дуже остану код куће одмах ма за шта посвађају се, па чак некад и потуку. А овамо према туђинцу, трећем, били су као једна душа. Тешко ономе ко се усуди да ма кога од њих дирне, увреди. Сви, као један, тада би дотрчали, напали на онога. Такви су они, Аничина браћа, били. Па због њих ни кућа им, ма да је била велика, лепа, није могла да буде као што треба: лепо намештена, чиста, уређена да свака ствар стоји на своме месту. Због њих није се могло. Кад коме што затреба: каква крпа, пешкир, суд, он што му прво до руку дође узме, не пита да ли је то за то, већ узима и, кад сврши посао, он га после баца и то ма где. И зато кућа им је изгледала као гола, празна. Нигде ништа. Тек у какав кут поњава, асура. Полица никад уређена. Око огњишта столочице за седење, неке изваљене, неке бачене чак испод наћава. У трему, пред кућом, истоварен самар, до њега аша, узенгија; онамо опет узда бачена чак код бунара. Иза куће башта велика. Па ни она од њихова гажења, довођења товара, коња, што су ноћу доводили и одводили, није могла да се одржи уређена, засађена.

Оца, који се, пошто је оставио село, био повукао сасвим, нису ни за шта питали. Остављали га самог. Само су мајци највише досађивали. Мајку и њу, Аницу, они нису ни разликовали. Сматрали су их као једнаке, називајући их „жене“. И све су од њих тражили, за све су им оне одговорале, биле криве. Нарочито мати, која, никако не смејући да им се одупре, већ увек ћутећи, гледала је да их свачим задовољи, само да би их се што пре као отресла, те да оду, не вичу по кући, а овамо је једнако за њима уздисала стрепећи да им се штогод не деси, јер су они сваког дана имали по какву

свађу, задевицу... И тако с браћом њеном, сви они, цела њихова кућа, као издвајала се у махали, штрчала.

А опет су се они, браћа јој, пазили. Нарочито су гледали да им у кући што не оскудева. И њих, „жене“, мајку, сестру, одевали су. Особито њу, сестру, Аницу. Кројили су јој лепо, чак некад и скупо одело. Само су једнако мотрили на њих две. Не ради другог чега, већ једино из бојазни да оне, идући по комшилуку, мешајући се са осталим комшијским, варошким женама, не покажу се случајно као просте, као сељанке, ниже од осталих... и тиме да и саме њих не понизе. И заиста мати је имала живу муку с тим, не могући увек да се као што треба обуче, већ заборављајући се. И зато их они нису ни пуштали да се друже са осталим, комшијским женама, да им одлазе.

— Ја! шта ћете тамо? — обрецали би се они увек на њих. — Не умете још људски ни да се обучете, а камо ли...

Нарочито су њој, Аници, забрањивали. Никад, она, као остале њене другарице, није смела да изиђе на капију; још мање да оде на какву игру, седење са осталим својим другима из махале. А шта би тек било да се упозна и с којим мушкарцем!... Истина, да је много њих с браћом јој долазило, али све је то долазило као браћа јој: у мрак, наоружано и спремно за ноћ. Али њој они нису били ништа, нису били као остали варошани, мирни, обични. Једино тај Ита није био као они. А зато ваљда што се он тиме, шверцем, није ни бавио, већ је само долазио да преко браће јој купује шверцовану стоку за своју касапницу; он као да је био за њу нешто, али о томе она није смела да мисли, нити је опет зато имала кад. Сва је кућа била на њој. Мајка јој је радила само оне послове који су се овде, у вароши, као и тамо, у селу, исто тако радили, а све остало, што је требало друкчије да се ради, остављала је Аници. И Аница је све радила. И то још како! Ма да се није толико дружила и, што кажу, „мешала“, ипак је она и чишћење куће, и намештање соба, полице, и запрживање јела, све радила, намештала као нека из варошке, најстарије, богате куће. Све је она то умела. И да јој нису била таква браћа, од којих ништа није могло да остане као што треба, како би тек онда Аница умела да спреми, удеси кућу! Али што се од њих није могло, она није то своје знање, умење тако јако истицала, бојећи се да се она тиме не издвоји, као одскочи од браће, и тиме не замери им се.

И, ваљда од те плашње, стида, она је то своје умење од њих као крила, задржавала за себе, као чувајући га, знајући да треба да га тек онда покаже, развије, када и она буде као друге; а то је било: кад се уда, почне да води своју кућу, „домаћинлук“... — кад, као и све остале, почне и она да иде у цркву, у посете, прима госте, с мужем иде на саборе, славе, седења... да буде оно што од сваке њене другарице бива, и што треба да буде. Али, што је најчудније, кад год је мислила о томе: све то увек као да се скупљало, врзло око тога Ите. Зато би она тада одмах, црвенећи, брзо престајала да мисли о томе. И, не осећајући се несрећном, као да то није њена ствар, још мање да то од ње зависи, већ да то само по себи мора доћи, мирно, сва предана послу, чекала је, управо не чекала, него је сваког дана радила оно што је било њено, тј. што је требало за тај дан да се уради кући. А за то, друго, остало, уверена је била, има кад: доћи ће.

И то је дошло. Ни она сама није знала како. Зна само како је једног празника с браћом јој и осталим гостима био и један просед али оштра лица човек и обучен најукусније од свих. После два дана дошли су без тога човека други неки, и у соби с браћом јој дуго у ноћ пили. Мајка јој излазећи од њих из собе заплакала се, а њој тада браћа забранила да се, иако се и до сад ретко виђала, отада више никако не виђа, не показује на улици. Дакле, била је „пијена“, дана. И од тада је за Аницу настало спремање, шивење, ткање ћилимова и остале прћије... Од тада је Ита престао да од браће јој купује шверцовану стоку, нити је долазио више... После за њега ништа није чула до само то да је том човеку, за кога су је дали, Ита побратим; и кад је то дознала, чисто јој је одлакнуло, као да се ослободила неког страха, бојазни... Чак јој и било мило што се тако с њим лепо свршило, и што ће јој он од сад бити као брат, а не друго... А за тога човека, мужа, чула је да је из горње махале, дакле из најбољег дела вароши, да има кућу, да је терзија, али да не ради у дућану, већ у кући. И чула је да је, док је био млад, путовао, ишао на печалбу, после се вратио, два пута женио, али кажу, да су му обе жене умрле, и зато, кад је хтео и сада трећи пут да се жени, нису му отуда, из комшилука, дали девојку, већ му нудили или удовицу или коју слушкињу богаташку... А опет он, као у инат њима, дигао се, сишао овамо к њима, у доње махале, и запросио њу... А друго? Ништа није знала до саме свадбе, венчања.

Венчали су се. Свадба је била скромна, према мужу, удовцу, као свака удовачка свадба. Али опет је била боља. Истина не права свадба, велика, што траје четири дана, али ипак не опет и онаква, као кад удовац узима удовицу, па кад се пре службе, на јутрењу, венчају, и онда тихо, готово бежећи, од стида да их не „гледа свет“, иду кући са оно мало званица које су најнужније. Била је боља. А овде код Анице било је и свирача. И тај човек, муж јој, није хтео да се као остали удовци венча у стајаћем оделу, већ је начинио ново. Имала је и девера и свеће, поклоне... Била је и игра, чак и „шарено оро“ ... Само што није било вечере, па као што је обичај да се после целе ноћи седи, пије, а сутра испраћа старојко, кум... већ је само био ручак, а на њему њена и његова породица. И старији седели су за софром, млађи играли у дворишту са осталим светом. На капији, широм отвореној, збили се били пролазници и гледали; свирачи подвојени, једни унутра код софре, а други у дворишту, свирали су, а спровођу њих, уза зид, седеле су им Циганке с децом, уживајући у свирци мужева и чекајући да, кад се њима, мужевима што изнесе за јело, и оне приђу и једу заједно... Ашчика, засукана, с голим лактовима, гурала се, готовила тамо у кујни; иза околних зидова вириле су жене, девојке и гледале овамо... Коло је играло, гомила деце гурала се, вијала. И Аница је била у колу, на најлепшем месту, и с девером играла. Осећала је како сви у њу гледају; нарочито с доксата газда-Јовине куће, која се више њихове куће издизала на два спрата; отуда су је гледале прве, богате девојке, жене... И приметила је: како оне гледајући њу у исто време као с неким подсмехом траже и младожењу да гледају... Али и он је сад био као што треба. Служио је тамо у соби госте и увек се склањао, био у страни. Па и браћа јој била су према њој сад друкчија, и, као сад нешто вишу од себе, они су је пратили, угађали јој ... А свирка је била мека, дан топао. Први пут она осети — осети да је лепа, млада... И, сва срећна, поче да дрхти, осећајући како оно што је чекала наилази, остварује се, лепо, добро...

У том почело вече.

Онако исто у игри, неосетно, тамно, меко, дан се измицао, а ноћ је долазила. Свет се помало разилазио. И кад се све разишло, она је ушла у кућу. Међутим, свирка из собе, где су седели браћа јој, Ита, била је јача. А тамо јој и муж био отишао, и, на њено изненађење, не као младожења, да их двори, стоји у страни, већ као гост сео међ њих, чак у чело. После, као да им тесно било у соби, те изишли у башту и тамо засели. А у кући остале само жене: ашчика, неке мужевљеве сестре и једна стара тетка му, која је сад замењивала свекрву. И Аница је, после пресвучена, изишла у башту, да их двори... Били су испод винове лозе, до собе. Браћа јој, Ита и сви већ су били полупијани. Завалили се. По столу исполивано вино, изгладане кости, растурен дуван. Свећа на среди стола осветљавала их је. И све се то Аници учини неугодно, највише што јој сви они, што јој њихово весеље не дође онако домаћинско, с неким редом, поштовањем: старији, млађи. На пр. да браћа јој према њеном мужу изгледају као према своме зету, или обратно муж јој према браћи да је као према шурама. Не. Већ сви они изгледали су једнаки, равни, као нека ноћна браћа. То јој је било неугодно. Али је још више уздрхтала кад је видела мужа. Тек сад га је први пут сасвим видела. У ноћи, спрам свеће, био је још оштрија, кошчатија лица, са широким, упалим раменима. Само су му очи биле црне, врат дуг, јак и ваљда од скорог бријања виделе су се му јаче жиле. Био је намрштен, љут. То му се видело по његовим укоченим очима и уздигнутим, раширеним ноздрвама. Њој срце стаде. Помисли да се ваљда он љути на браћу јој, Иту и остале, што већ не иду, и оставе њих двоје саме. При тој помисли он јој дође још више љут, крут, те се она у страху поче јаче привијати око браће, Ите, који су услед свирке, свежине летње вечери и бледе, иза мрких облака, месечине чудно изгледали: говорили много, дрхтаво, час весело, час збуњено. У том јој најстарији брат запева. Био је пребацио руку, загрлио мужа јој, свог зета и говорио му, певајући и нудећи га да пије:

— Пиј, Мито... знаш, брате... прва радост, па сам ти... „Ој Мораво, моје село равно“ — запева тако пространо да се Аници учини да он сад први пут зато тако пространо, радосно, пева, што су се ње курталисали, удали је, зато што им је она до сад, као девојка, код куће, пречила, стајала на путу, те им није било све равно, равно чак до Косова!

Ни сама не знајући зашто, готово побеже, од њих, остави их и брзо се врати у кућу. Тамо је опет свуда био јак мирис од јела и проливена пића. Ушла је у собу. Било јој је хладно. Само су јој се слепоочњаче знојиле, а на усницама избила роса од њена врела даха. Једнако јој је било тесно, неугодно, тешко. Осећала се као да је са свију страна нешто опкољава, стешњава. А о њима, тамо, у башти, нарочито о мужу, није смела никако да мисли. А, међутим, отуда је долазио све већи жагор, песма и ноћ... У том је ушао код ње „браца“ јој, Ита, певушећи песму коју су сви напољу певали.

— А што ти, снахо, бежиш? — почео је Ита да се шали с њом, чинећи се пијан; — што си невесела? Еј, хеј! баш сте ви срећни ... Гледам њега па... — И онда сео до ње, али није гледао у њу, већ се био загледао напоље. Чинио се као да слуша песму и свирку која је отуда бивала све јача. Одједном се тргао, погледао је онако скамењену од страха, и са изразом заједања, у коме је било и неког горког саучешћа, почео да је дира, пецка, показујући на мужа јој:

— Скоро ће доћи...

— Ко? — тргла се она.

— Та он! Побратим! Тај срећник. Срећан ли је он!

Она од страха једва дође до гласа:

— Како, брате, а зар ти...

И као дављеник, хватајући се за ту реч „брате“, трудила се да у ту реч метне, да што више сестринске, само сестринске љубави.

То је Ита осетио, и то га је као освестило.

— Да, да, и ја! — И дигао се. — Срећан сам! Што да не? Хоћеш да ти певам? Знаш да ћу ноћас, док ви ... ја ћу сву ноћ — ах, ноћас!

А опет то „ноћас“ било је... Она се сети шта он мисли под тим „ноћас“. Крв јој јурну. Хтеде да устане, виче, али није могла. Једва се дигла и одмакла од Ите.

— Снајка — поче он, кајући се и не гледајући у њу. — Куда? Зар се бојиш?...

— Не, брате... — тресла се она и муцала; — али, да идем. Чекају ме... траже...

Ита одједном стао пред њу. Вилице укочио, стиснуо, као да не да да му зуби цвокоћу. И свом укоченом лицу силом је давао смејање. А осмех му био кратак, леден.

— Снахо... — поче он, а глас му једва излазио... — Нећу вечерас да се враћам и видим С тобом. Ко зна шта после... само Бог срећу нека вам да... велику, голему... Нарочито теби. А њему, већ — и опет је показивао напоље, на мужа јој: — он је сада и онако срећан.

Пружио јој је руку, али није могао да крочи. Она, једва чинећи се невешта свему, опет бојажљиво, сестрински, запита га:

— Зашто, брате? Да ниси љут? — И чинећи се да страхује да није чиме угошћен, удворен и тиме наљућен, као молећи га за опроштај, извињење, приђе му, да га пољуби у руку.

Ита, и сâм видећи тај њен бол — муку да се отргне, одржи, да му се покаже само као сестра, снајка, а не друго — и гледајући како се мучи од бола, само се извио и, даровав је, изашао!

Она га је несвесно одгледала. Чула је, како га заустављају, а он неће. Глас му сув. Чу како мужу јој у шали добац: „Ти заустављаш, а овамо једва чекаш да останеш сâм“... Затим узме свираче. Укочено пребаци колију, наби фес, да би изгледао што више пијан, нареди свирачима да му свирају и певају. Затим право, укочено, оде са свирачима који су му певали:

Подухнуше саба-зорски ветрови...

У том напољу већ је био јак мрак, дрвеће почело да шушти као маса, а она, како је била пала на сандук, тако и остала, док нису свећу унели и једва је пробудили, тргли од заноса.

III

Како су после распремили и наместили постељу у соби, како је ашчика увела младожењу к њој — ништа не зна. Једва се сећа: кад јој је пукла и последња копча на јелеку, оголила јој се прса, снага, она осетила додир мужевљева кошчата тела уза своје, да је, пошто је узалуд покушала да се извије из његова наручја, пала и, загњузивши лице у своје косе, трпећи, проплакала.

Даље? Ништа не зна до кад се у зору пробудила и скочила. До ње је био он, муж јој, а уста му полуотворена, али услед палих, замршених бркова, зуби му се нису видели. Згрчен, упалих рамена, са сувим, јаким рукама, косматим грудима, проседом косом, спавао је до ње. Она се тресла. Изгледао јој је тако, тако... Па још мрка зора која је бивала све јаснија, па онај мирис новог намештаја по соби, задах заврнуте лампе, а она полунага, с модрицама, изломљеним телом, а и он до ње, згурен, кошчат, уз њу, додирује је... осећа му дах... Скочила је. Клецајући навукла је минтан, бошчу и, спотичући се у кујни о разбацане судове које синоћ пијана ашчика није могла да уклони, изишла. Чула је како ашчика, пробуђена њеном лупом и спотицањем, прогунђа за њом:

— Ти ли си?

— Ја, ја. Ништа, тето! — умирила је она ашчику и изишла.

И, кад се осетила сама у дворишту, сама у немој ноћи, она је бежећи чисто потрчала капији, али сетивши се да нема куда, не сме никуда, клонула је.

— Нане, нане, мори!! — заплакала се.

— Нане, нане... — грцала је тако стојећи укочено и цептећи од страха, да је било муж или ко из куће не види, не чује где плаче. И зато је од страха длановима брисала сузе, стискала их на очи, као да не дâ сузама више да излазе.

У том је почело да бива видније. Са свију страна почело да се расклапа и разграњује. Око Анице, из баштâ, почеле тице, бубе да се дижу, шуште, мичу. Кроз свеж, оштар ваздух, почео жагор, кретање... дан се белео. У том с краја махале, из неке механе допрли звуци свирке и песме. Она се још више охладила, премрзла од страха.

Знала је — сигурна је била да је то тамо Ита. И као да је тамо код њега, чисто га поче гледати како излази из кафане. Иде; ноге га не држе. Свирачи већ не могу да му свирају. Он иде, не спотура се, само се укочено заноси, набија јаче фес — или га баци. Заповеда Циганину да му га донесе. Циганин донесе, а он вади банку и њоме кити Циганина.

— Свирај... Не знаш ти, али ипак свирај... Де, ону... „Подухнуше“.

И као да чу како неиспавани, промукли гласови Цигана запевахе уз крештаву свирку.

А он се, Ита, заваљује. Колија му дотиче земљу.

— Да, да, ту... ту свирај... „Развише ружу ветрови“ ... јест... да... и она се ноћас развила, ноћас...

А Аница осећа да се то на њу односи, шта он тиме мисли, како под оним „ноћас развила“ мисли на њеног мужа, на њену прву ноћ. И она, овамо у башти, од страха, почела да скупља на себи одело, као крије прса, себе, да се не види ништа од ње, а још мање да је истина то да се она ноћас „развила, развила“...

Али од свега у ствари није било ништа. Песма и свирка што су се чуле у крај махале брзо су умукнуле. А ко зна ко је тамо у механи био... Ништа није било од свега. Само је дан све јаче освајао, белео се. По улици почеле да шкрипе капије, а из чаршије се чуло отварање дућана, скидање ћепенака. А то је њу освестило. Истина тешко, убијено, но ипак прибрано, и са угушеним плачем, болом вратила се, нашла метлу, па, као да није ништа било, већ као свака млада домаћица почела да чисти двориште, трудећи се да се умири, да не грца, да се прибере. У том увелико свануло и она је први пут добро видела и разгледала све, нарочито сад своју, нову кућу. Кућа је била мала, сниска. Око куће била је пространа башта. Башта је била лепо уређена са чистим, засађеним алејама. до капије био је амбар, кош, а отуда, од капије до куће, водила је калдрмисана путања, која се белела, и онај део куће који је био до баште, с лица, и у коме је била соба у којој су спавали. Тај предњи део куће био је окречен, а остало не. Но ипак све, цела кућа, башта, калдрма, изгледало је истина мало, али чисто, уређено, као ново. Само околни зидови били су велики, као стари. А и до капије, више бунара, био је велики, стари орах. И он, онако разгранат, пола сув, озго ширећи гране изгледао је као да целу кућу, башту, све под собом покрива, држи.

То је све било, друго ништа. Доцније је Аница и мужа познала. Као што га је први пут видела: кошчат, али већ оронуо. Само једино они његови црни бркови што су му били пуни и одударали од његова сува, оштра лица. Али зато ипак био је чист, уредан, тачан, а некако чудноват. Изгледао је као човек који је много живео, уживао, па засићен а и разочаран повукао се. Изгледао је и био увек миран, тих. А овамо учас, ма за шта, плануо би и био готов на све. И, као да није никога уважавао, ценио, а најмање њу, своју жену, Аницу. Као да му она није била жена, велика, дорасла, већ као да је дете, ништа не зна, нити опет има каквог изгледа да ће моћи штогод знати, бити од ње штогод, тако је с њом поступао... За све је морала њега да пита. Чак и у готовљењу јела, и ту се он разумевао, и није јој давао да готови онако како она зна. У

кући, од намештаја, посуђа, полице није смела да дира, намешта друкчије, морало је да остане онако, како је она затекла, како је било и пре намештено, док није она дошла.

— Ништа немој да ми дираш! А што не знаш, питај. Сама ништа не смеш — била му је то прва реч њој.

Испочетка њој је то било тешко. Мислила је да због тога не сме да дира, што је то тако наместила нека од његових првих жена, па сад из љубави према њој, као успомену, не дâ да се то дира, квари; али је после дознала да је такав био и према пређашњим женама. И кад види шта је, како је све то: муж, кућа... она се умирила, навикла. Истина с муком, тешко, али ипак навикла се. Кад већ није било све онако како је замишљала, надала се, па као у накнаду за то, гледала је да бар она, кућа, муж, све буде као што треба. А нарочито да одевањем (а имала је лепа, скупа одела од његових првих жена), држањем, намештањем, чишћењем куће није постидна од богатијих жена, којих је толико било у махали, комшилуку. томе је налазила као неку утеху. И заиста, толико је радила, чистила, намештала, трудила се да угоди мужу. Све до ситнице угађала му, не из љубави, већ више као од страха да нема за шта да је грди, говори јој, приближује јој се и тиме не подсећа на оно. Толико је била вредна, готово лудо, сва унесена у посао, спремање, да је и њему, мужу, већ било више него што треба.

— Де, де... — заустављао би је, неугодно се трзао гледајући је како од јутра до дубоко у ноћ ради и само о томе послу мисли. Неугодно му је било, јер као да је осећао да се она зато силом уноси у посао, да би се тиме занела, као отресла, одвојила од нечега другог...

А оно? Оно бежање прве ноћи, плакање у ноћи — никад. Никад више она не заплака... Није о томе мислила. А да не би мислила о томе, зато се толико и уносила у посао... Покаткад, али веома ретко, почело би да код ње оно као долази, јавља се, почела би да јој прса играју, образи, уста сврбе... Она би тада, кривећи та своја прса, образе, сва зајапурена, очајно шапутала:

— Ох, пусто остало!

V

После годину дана умре јој муж. То је још више уплашило. Од страха није знала за себе. Испочетка није га толико, од срца, жалила. Али што је осећала да га искрено не жали, сматрајући се за то као крива, као кажњавајући себе за то, она је више, управо од тада само плакала. На погребу, седмодневници, четрдесетници и погодишњици једва су је повраћали од плача и заноса у који је падала.

Оно њено „леле, Мито!“ ко зна зашто је било. Да ли је тај плач био за њега или за њу, саму себе.

И кад се после отресла страха од његове смрти, мало прибрала, сва се одала томе плачу и одилажењу му на гроб и у томе, за све што је било, за све што је претрпела, као да је налазила за себе одушке. Једва је чекала да дође субота, какав празник и да му изиђе на гроб, изнесе за душу, и сита, до миле воље, да се наплаче.

Целе је недеље била мирна. Онако сама, с дететом, целог дана, пошто јој нико није долазио, као затворена седела би, чистећи башту, кућу.

Нарочито кућу, коју је сада још пажљивије чистила, ништа није кварила од пређашњег реда, бојећи се и стрепећи да се не осети и не види да је то зато што сада њега, мужа, нема, па она ради шта хоће. Слободна је... И тако мирно, тешко, чак и са задовољством целе би недеље радила, седела код куће. Али још уочи суботе она осети страх, немир, а и жудњу. Једва чека. Готово не зна ни како умеси, спреми за гроб. Док јој је дете било мало, те је мајка ишла с њом на гроб, она ју је од нестрпљења увек чекала на капији, а после, кад је с дететом ишла, само што дете обуче, она се брзо спреми, повеже, одмах излази из куће и полази на гроб. Од страха не зна ни како пређе чаршију, улице и уђе на гробље. Само зна да кад уђе на гробље и осети иза себе зид, капију гробљанску, чисто јој лакше, а још више јој одлакне кад падне на гроб и зајеца:

— Леле, Мито!...

И занесена, у том одилажењу, плачу, чак је није жалостило што су је готово сви били оставили — нарочито њени, па комшике јој, родбина покојникова, пријатељи му, што се они, чим је он умро, сви повукли. Ни Ита, који је пређе, док је био жив покојник, често долазио, сад готово никако не дође, сем што понекад сети се и пошље као милостињу мало мяса да се омрси. Па и то, бојећи се да она или који други из комшилука не помисли да он ради ње, Анице, шаље, његов момак кад донесе говори: како је Ита, газда му, послао то „за дете; боји се да оно не види по улици, па да не жељује...”

Ништа њу није вређало. Истина, било јој је тешко тако усамљеној. Нарочито ноћу, од страха што је сама. Или зими кад нестане дрва, па нема чиме — не себе, већ дете да угреје. И дрвеће што је у башти, каква трула грана, лозинка, не сме да узме; све од страха да се то не примети, види, и почне да се говори како она упропашћује кућу... А она већ за себе и којекако, већ дете мора да топли, греје и једнако држи уза се...

И тако, да сама целе недеље седи, надгледа кућу, чисти, одржава је у оном реду у ком је покојник оставио, да дете негује, мотри да је увек чисто, обучено, да се не би приметиле како је без оца... Да суботом излази му на гроб, плаче... Нарочито тај плач добро јој је долазио, као давао јој неке насладе и уносио у њу живота, ватре... Навикла, и било јој је добро. По њеном мирном, младом лицу, очима сусталим од плача, у црнини, закопчана до грла, седећи смерно, мирно, с дететом у крилу, по целој њој исплаканој, мирној, дубоко мирној, изгледало је да више ништа друго не жели. Чак толико је била мирна, да је изгледало као да је постала неспособна и да осећа, мисли, готово као мртва. Као да је с његовом, мужевљевој смрћу, и она свршила своје. Ништа да више за њу нема. А најмање да се преудаје. Ма да јој је мати, знајући да неће моћи

свакад овако кришом, кријући од снахе и браће јој, да је потпомаже, доноси јој брашна и друго — почесто о томе, преудаји напомињала.

А Аница је увек знала кад ће јој мати о томе говорити. Обично после вечере, кад дете заспи. Њих две остану саме, и кад Аница почне да разбира за браћу, и остало што се десило по чаршији, махалама и кад јој мати, одговарајући, одједном, напречац, као да се тек тада, узгред сетила, прекине и почне по кога да хвали:

— Море, Анице чујем, ето, Недељко 'арно се оправио. Пролазим и гледам, а дућанче му пуно. Зембили пуни, раф пун.

Аница би се тргла, али одмах би се одобровољила и чисто сажалевајући мајку што је тако наивна, па, не узнемиравајући се, одговарала би:

— Нека, нане... — И, да би матер уверила како је то није узнемирило, увредило, расположена, продужила би да је за нешто друго пита.

И мајка би је остављала. После месецима јој не би више о преудаји спомињала. Не би она ни дала да јој се Аница преудаје и тако учини грех, обесвети покојника, да се не мора, да има од чега да живи. Од куће и она два винограда не би ни човек могао да живи, а камо ли жена. А она, мајка јој, већ више не може да јој као до сад кришом, кријући од снаха и синова, доноси. Па и то што донесе једва да има за њу, а камо ли још и за дете... А, да се Аница задужи, да прода виноград, кућу покојникову, то боље Аницу да види мртву, него ли то. Па и ово, кад би јој о преудаји споменула, само је она знала колико се мучи, бори, док јој то каже. Сматрала је то као грех. И то не према Аници, већ према покојном зету. И не само она, мајка јој, већ сви други, родбина, комшилук, као да су сматрали за грех ако са Аницом не говоре само о њему, покојнику. Набрајају јој поједине згоде, речи његове. Памтио се до ситница његов живот, и пред Аницом се само о њему говорило. А она, Аница, дете, данашњица — све то као да Није постојало, а још мање било вредно пажње, говора. Главно је био он, покојник. И то не што су га баш волели, истински жалили, већ осећајући да ће бити као криви, ако једнако не говоре, не спомињу га, и да ће тиме потврдити како је он заиста мртав, умро, нестало га. А то није. Грех је помислити. И, од страха да заиста то није истина, већ да је он још ту, да није пропао, већ жив, а нарочито за њу, Аницу, жену му, да она не би помислила да је слободна, да смрћу његовом њега заиста нема, да није више његова, сви су се они трудили и сваку ситницу употребљавали, само да се он спомиње, не заборави.

Тако, ако би јој која комшика нешто, што умеси, зготови, донела, она би, дајући јој, говорила, снебивајући се:

— Ето, донесох! Знам, покојни Мита, домаћин ти, много је то волео, па донесох, да и ти окусиш!

Или, ако би која дошла да штогод, какву ствар, урутку, узме од ње на послугу, она то не би као од ње тражила, већ:

— Анице, да ли имаш то? Док беше покојник, то је било у кући. И он нам није бранио, узима.. ли смо.

А и Аница је све то знала, осећала. И увек се трудила да избегне помисао да он, покојник, није ту, у кући, жив, већ да је мртав и далеко, далеко од ње. Грех је био то мислити. Било у башти, кући, свуда, свуда је био он; све је било његово. Увек га је гледала, био је пред њом исто онако кошчат, сув, нарочито они његови пуни, црни бркови, који су му још за живота онако одударали од његова бледа, сува лица. И ма да га у ствари није било, ма да је већ толико било прошло од његове смрти, ипак он је морао за њу да буде жив. Нарочито за њу, Аницу. Јер он је био тај који се сагао, узео је и увео у своју кућу и тиме увео у неки ред... жена, људи. Дао јој — не име, већ нешто више, јаче, дао јој неку одређеност, а не као пре, док је била девојка, што није смела ни у кога да погледа, јер ако погледа ко зна шта може тај помислити о њој. Сигурно рђаво, бешчасно. А кад је он њу узео, увео у своју кућу, постала његова, од тада је могла слободно да гледа у свакога, могла да живи, јер није била своја. И онај кога би погледала, ако би што рђаво о њој помислио, то се ње не би тицало, не би се односило на њу, већ на њ, на мужа, домаћина, као да је њега рђаво погледао. Он је био ту, јер она је била његова. Па и кад је умро, опет је она и даље била његова.

И зато сви, цела родбина, а нарочито жене, као у накнаду за то, из захвалности, уплашено, страхујући да се не покажу неблагодарне, с неким страхопоштовањем трудиле су се да једнако одрже његову успомену, ништа не пропусте.

Било је главно да се њему, покојнику, угоди, да се задовољи... А ово друго, свакидашње, оно је узимато тек онда, пошто се све испуни што треба њему, покојнику. Главно је било ово, покојник, исправност, према њему. А она, дете, па још преудаја?... Ех, Аница би најрадије волела да се више не преудаје, већ да и даље остане овако. Покојник, усамљена, јад, плач, — толико се била навикла на то, да јој је то већ било као омилено. А знала је да ће опет бити бола и муке, кад почне да се од тог навиклог јада и плача раставља, кад улази у живот. И у почетку није никако на преудају пристајала. Једно то, а друго још и помисао да њено тело још није чисто од првог мужа, покојника, а камо ли да сада још дође и тело другог. Али доцније, а најглавније што је знала, уверена била да ће тај који ће је узети сигурно бити гори, сиротнији, старији, а и то да опет, још једном, мора бити, да се мора преудати, тј. да „њени“ — мајка, браћа — неће је тако оставити, већ кад они нађу да је дошло време, преудаће је — зато је она оставила да о томе они мисле, брину се, а она је и даље ревносно, тешко, продужавала да надгледа кућу, седи сама, иде с дететом на гроб покојнику и тамо плаче, плаче до миле воле. Исплаче се за све што јој се накупи, што је заболи, што осети: за разочарање, бол прве ноћи, младости, љубави; а о преудаји била је равнодушна. И чак се исмевала, говорећи:

— Ао, ко ће мене да узме?!

А опет осећала је како се та њена преудаја приближава, већ се о њој слободно говори, јављају се неки. Па се већ увелико почело да поговара за неког Недељка. Знала је и који је тај. Одскора је отворио бакалницу. Прво је био слуга, па, пошто се оженио слушкињом свога газде и овај му као мираз дао нешто новаца, он после за себе отворио дућан. Жена му затим умрла, пошто му је оставила троје деце... Знала је да ју

је тражио, а да јој се браћа нећкају и не дају му је зато што има толику децу... Знала је где му је дућан: у чаршији, одмах до њене махале. Чак га је једном и видела кад је ишла на гробље и прелазила преко чаршије. Износио је из дућана неке зембиле и ређао их по ћепенку. И, као да је знао да ће она тада проћи, био се лепо, чисто, чак и кицошки обукао. Само што су му преко прага, из дућана, вирила његова прљава деца с комађима хлеба. Чула је да он ту децу сâм пере, облачи и заједно с њима спава у том свом дућанчету... Знала је све, и опет је — не да чинила се, већ у истини била равнодушна и подсмевала се, нарочито мајци. Мајку би увек још с капије познавала, кад би јој долазила и имала што да јави о преудаји, или за кога новог просиоца. У таким приликама увек би јој мајка улазила брзо, још брже за собом затварала капију и долазила Аници, али полако, као стрепећи, бојећи се некога. (Сигурно покојника, што му у његовој кући и његовој жени говори за другог мужа.)

Но свакад би јој Аница ту њену бојазан, стрепњу, мучење да јој јави за просидбу, олакшавала. Чим је види да тако уђе, она би се повукла у собу, тиме као да мајци времена да се она смири, прибере, и после кад би јој мајка дошла код ње у собу, сама би Аница, сажаљевајући мајку, равнодушно је питала...

Али једнога дана мајка јој се, тек што је била ујутру отишла од ње, опет преко обичаја брзо врати. Капију заборави да за собом затвори. А као да је заборавила и на покојника и страх од њега. Изгледала је радосна, весела. Тако је брзо ушла. Аница није била у соби, већ је иза куће тамо нешто радила. Мајка је дозвола. Па не могући да је сачека у соби, изиђе и сretoше се на прагу од собе.

— Анице, кажи драгичка, ћерко! ... — предусрете је.

Аница се болно, равнодушно насмеја на мајку, погађајући унапред да ће бити опет какав нов просилац, али сад ваљда бољи. Сигурно богат, имућан.

— Добро, добро, нане: који је? — И погађајући шта ће бити, спреми се да се врати натраг и продужи свој посао.

— Ита — рече јој мајка брзо.

Аницу нешто пресече у половини. Подиже руку устима, као да спречи крик, радост, шта ли?

— Ита, Ита, ћерко ... — поче мајка да понавља и уноси се у њу уплашена, кад виде како се она укочила, поникнула.

Аница се једва трже:

— Нане! — А ухвати се целом шаком за чело, једва држећи се да не падне. — Не остављај ме ноћас саму. Спавај ту. — Па чисто изгура мајку, затвори за њом собу. И мајка јој чу како она тамо у соби негде паде.

Целе ноћи тако је остала.

Мајка јој, преплашена, узалуд је обигравала око ње, звала је, молила, кумила. Ништа од ње није чула до:

— Остави ме. Не дирај ме, мајко... — А глас јој је био истина на плач, али сув, сув.

Ништа више није се чуло од ње из собе. Мајка јој је целе ноћи обигравала, молила, плакала, напослетку, обрвана сном, пала до прага собњег и заспала. Ујутру се Аница пробудила и да би мајку ућуткала да се не препада, не виче, не пита је што она таква изгледа: раширених, набраних очију, упалих недара, и до тад свеже, једре, сад изломљене готово искуване снаге, очајно је ућуткала:

— Ћути, нане, молим те! — И онда, скупљајући сву снагу, одговори на Итину прошевину:

— За Иту — нећу! А Недељко, ако он хоће, ма да има толико деце, за њега хоћу.

Па преклињући мајку да је не пита зашта то чини, опет се врати, и опет се затвори у собу.

Мајка отишла, али се на по пута вратила. Руком се ударила по челу од једа на саму себе:

— Луда је! Што ја ћутим? Што ја њу слушам?

И вратила се, да је пита зашто неће. Зашто неће Иту, већ хоће Недељка, удовца, сиромаша, те опет она, мајка, да и даље стрепи за њу, да јој опет кришом, крадући од снахе, доноси. А неће за Иту, момка; неће да пође за њ и постане богата, да мајку једном опрости бриге, да више не стрепи за њу, да кад тамо, код браће јој, она седне да једе какво лепо јело, не заседају јој залогаји јела од слутње да овамо, она, Аница, код мужа, можда нема ни хлеба. Вратила се да је пита, па и да је грди, бије. Али кад је дошла до капије, није смела да уђе. Не знајући шта да ради, чисто плачући, свратила је комшикама и почела њих да моли, — преклиње, да оне иду Аници и питају је зашто неће за Иту.

— Ако неће, — говорила је комшикама, — али зашто, нека бар каже зашто неће?

Али Аница не само комшикама, већ никоме није хтела да каже. Чак ни браћи, који су од беса хтели да је бију. А можда би је и били, да Аница није изгледала тако из болована, изломљена. Само је одговарала:

— За Недељка хоћу. — И скупљала је, грчила своје вреле ознојене шаке.

— За Недељка хоћу — једнако је говорила, умиривала браћу. И то не што је истински за Недељка хтела, волела га, већ да би се браћи, матери, као умилила, те да се они не љуте на њу... Да не мисле да она зато неће за Иту да пође што жели да и даље остане тако, хоће да они и даље о њој воде бригу, хране је, издржавају и да се не би тога они бојали, као да их утеши и скине им ту бригу с врата, она им је ревностно одговарала:

— За Недељка хоћу...

И то све зато само да је не питају зашто за Иту неће, кад је он бољи, момак, богат... Да је не питају, не дирају. Да јој нико не долази, никога да не види, гледа. И дете није хтела да види. Као да га намрзе. Мајка је морала дете да склони испред ње, и тако у кујни с њим да спава.

Па и њу, мајку, није трпела. Чак је почела да је грди, натреса јој се. Нарочито кад мати јој, распремајући кујну, заборави да остави што на пређашње старо место, као што је и пре, за време покојниково било. Тада би мајку она највише грдила. Не што је то она учинила, већ што је Аница у томе осећала како мајка јој хоће тиме намерно да увреди покојника. А они су сад сви против њега. Чак га као и намрзли. И то све због тога, што Аница неће да пође за Иту. А сад је Аница напротив, кад су сви били против покојника, сматрала да је дужна да га брани од њих, не само њега од њих, већ и себе од њих, што они тиме, удадбом за Иту, хоће да је од њега као отргну, извуку. И зато није хтела никога да види, нити да изиђе из собе. Једнако је лежала. Од тешких мисли понекад се занесе, па читав дан не зна за себе. А опет, кад се освести и види више себе мајку како она стеже чело, главу, лепи јој око слепоочњача црни лук с кафом, опет је тера од себе:

— Иди, остави ме.

Нарочито ноћу није давала матери да је код ње. Волела је да је сама. Да тако целе ноћи: или, решена да неће поћи за Иту, лежи као мртва; или, кад јој изиђе пред очи његова прошевина, он, Ита, скаче од бола:

— Ито, Ито мој ... — И као да је мртав, почне да кука, оплакује га.

Није да га не воли! Ах, само једном да га осети, па да... Али како ће? Како ће она њега, Иту, да погледа, да му се насмеје, од радости да се заплаче кад га загрли, кад би се одмах, ама одмах, испречио он, покојник. А сада она сама, Аница, није више оно: пређашња Аница, већ жена, а он Ита, још је Ита ... И како ће она да га прими, загрли, као његова? Можда би увек осећао како му није дошла чиста, кад је грли, љуби, већ је другога, покојникова... једном већ грљена, милована.

А да је он као сваки, муж, обичан, као тај Недељко, али ово је Ита. А друго је Ита, а друго је муж.

А Ита је, Ита...

Ех! И понекад би Аница падала, подавала се. Пуштала би да јој поигравају прса, снага, да је обузимље и да се подаје оном, изван покојникове куће, зидова, капије и другом, новом, животу. А тај је живот био: Ита. Али, увек тада као казна, усред тога, у том слатком, тешком сну о Ити, појавио би се он, покојник. Ништа не говори. Само му јаче одударају они његови пуни, црни бркови од бледа, кошчата, а сада још и мртвачка лица. И испред Анице укочено, све више почне да се диже. Поглед му строг, мрачан, упрт у њу. Она ништа не сме. Само, као молба за извињење, опроштај, што се усудила да мисли о другоме нечем, и почне да јеца:

— Твоја, твоја...

И измиче испред покојника цептећи од страха што на дну срца осећа да то „твоја, твоја“, није можда истина.

Понекад то је тако силно да од страха скочи и готово изван себе, не знајући шта ради, појури прозорима, решеткама и почне да их цима, дрма, као да би хтела да их извади и побегне. Мајка јој дотрчи. дете се пробуди. Поче оно да цвили, оби грава око ње. А она ништа не зна. У кошуљи, готово луда од страха, само цима за решетке, а опет зна да нема где, не сме никуда. дете цвили, цвили, да чак и комшије чују. Прерипе зид. Али не долазе они, већ прво отворе капију и на њу пусте жене да оне код ње иду.

— Анице, Анице... дете, Анице! — Прихваћају је с прозора жене заједно с мајком и показују јој дете, да би се она што пре освестила, дошла к себи.

Али она не може да се освести. И тек кад види свећу, мајку, жене, увери се да оно није истина, груне у плач.

— Шта је, Анице? — питају је и поливају је водом.

Она не може да се ослободи, дође до речи, већ само јеца.

— Шта је? Да те који није уплашио, шта ли?

— Ништа! — муца она.

— Како ништа? Не бој се. Ништа нема. — Показују јој на мирну, тамну ноћ, кућу, досећајући се за њене ноћне снове и привиђења.

И после, мајка јој са женама из комшилука, ма да Аница није допуштала, силом, догод се за Недељка није удала, венчала, отишла одатле, из покојникове куће, сваке ноћи су седеле око ње, чувале је и као браниле од некога.

